

SUOMEN METSÄTIETEELLINEN SEURA — FINSKA FORSTSAMFUNDET
(SOCIETY OF FORESTRY IN SUOMI — FORSTWISSENSCHAFTLICHE GESELLSCHAFT
IN SUOMI — SOCIÉTÉ FORESTIÈRE DE SUOMI)

SILVA FENNICA

36.

METSÄNHOITOLAITOKSEN
75-VUOTISJUHLA

19¹⁹/IV 34

*75 YEARS' JUBILEE OF THE FINNISH FOREST SERVICE
ON APRIL 19TH. 1934*

*FEST ZUM 75-JÄHRIGEN BESTEHEN DES FINNISCHEN
FORSTWESENS AM 19. APRIL 1934*

HELSINKI 1935

Suomen Metsätieteellisen Seuran julkaisusarjat:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Sisältää Suomen metsätaloutta ja sen perusteita käsitteleviä tieteellisiä tutkimuksia. Ilmestyy epäsäännöllisin väliajoin niteinä, joista kukin yleensä käsittää useampia tutkimuksia.

SILVA FENNICA. Sisältää Suomen metsätaloutta käsitteleviä kirjoitelmia ja pienehköjä tutkimuksia. Ilmestyy epäsäännöllisin väliajoin. Kukin kirjoitus muodostaa yleensä oman niteen.

COMMENTATIONES FORESTALES. Sisältää muiden maiden kuin Suomen metsätaloutta ja siihen liittyviä aihepiirejä käsitteleviä tutkimuksia ja muita kirjoituksia. Ilmestyy epäsäännöllisin väliajoin. Kukin nide sisältää yleensä vain yhden tutkimuksen.

Finska Forstsamfundets publikationsserier:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Innehåller vetenskapliga undersökningar rörande skogshushållningen i Finland och dess grunder. Banden, vilka icke utkomma periodiskt, omfatta i allmänhet flere avhandlingar.

SILVA FENNICA. Omfattar uppsatser och mindre undersökningar rörande skogshushållningen i Finland. Utkommer icke periodiskt; varje uppsats som skilt band.

COMMENTATIONES FORESTALES. Innehåller undersökningar och andra uppsatser rörande skogshushållningen och i samband med denna stående frågor utom Finland. Utkommer icke periodiskt. I allmänhet ingår i varje band endast en avhandling.

SILVA FENNICA

N:o 36 (1935)

METSÄNHOITOLAITOKSEN
75=VUOTISJUHLA

19 19/IV 34

*75 YEARS' JUBILEE OF THE FINNISH FOREST
SERVICE ON APRIL 19TH, 1934*

*FEST ZUM 75-JÄHRIGEN BESTEHEN DES
FINNISCHEN FORSTWESENS AM
19. APRIL 1934*

HELSINKI 1935

Alkulause.

Sen johdosta, että kuluvana vuonna tuli kuluneeksi 75 vuotta metsänhoitolaitoksen perustamisesta, päätti metsähallitus, tätä merkkitaapausta kunnioittaakseen, järjestää metsänhoitolaitoksen muistojuhlan 10. metsäpäivien yhteyteen, jolloin myöskin Suomen metsätieteellinen seura vietti 25-vuotisjuhlaansa. Laaditun suunnitelman mukaan vietettiin metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhla huhtikuun 19 päivänä 1934 seuraavan ohjelman mukaisesti:

kello 10 kunniakäynti metsänhoitolaitoksen perustajan C. W. Gyllénin haudalla,

kello 14 muistojuhla Yliopiston juhlasalissa, ja

kello 20 juhlapäivälliset hotelli Kämpin juhlahuoneustossa.

Kun näissä juhlissa pidetyt puheet ja esitelmät selvittävät metsänhoitolaitoksen toimintaa eri puolilta ja samalla valaisevat eri aikojen yleisen mielipiteen suhtautumista metsänhoitolaitokseen, on metsähallitus, eri tahoilta esitettyjä toivomuksia noudattaen, päättänyt saattaa näissä tilaisuuksissa pidetyt puheet julkisuuteen. Julkaisun toimittamisen uskoi metsähallitus allekirjoittaneelle.

Helsingissä, toukokuulla 1934.

O. J. Lakari.

Metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhla on maamme metsätalouden historian merkkitapauksia. Suomen Metsätieteellinen Seura on sen takia tahtonut julkaisuissaan tallettaa tässä tilaisuudessa pidetyt arvokkaat esitelmät ja puheet. Saatuaan asianomaisilta auliisti annettun luvan on se liittänyt metsähallituksen julkaiseman juhlaselostuksen aivan sellaisenaan »Silva fennica» sarjaansa.

Sisältö.

	Sivu
Kunniakäynti C. W. Gylénin haudalla	7
Pääjohtaja A. K. Cajanderin puhe	7
Muistojuhla Yliopiston juhlasalissa	8
Puheet ja esitelvät:	
Pääjohtaja A. K. Cajander	8
Ylijohtaja Mauno Pekkala	14
Tohtori Martti Hertz	19
Tervehdykset:	
Valtioneuvosto — Pääministeri T. M. Kivimäki	25
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	25
Latvian metsädepartementti — Ministeri V. Schumans	25
Norjan metsähallitus — Ylijohtaja K. Sörhuus	26
Ruotsin metsähallitus — Osastopäällikkö F. Aminoff	27
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	27
Yliopiston Maatalous-metsätieteellinen tiedekunta — Professori Rurik Pihkala	28
Metsätieteellinen tutkimuslaitos — Professori Olli Heikinheimo ja professori O. J. Lukkala	28
Geologinen Toimikunta — Tohtori W. Hackman	29
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	30
Maanmittaushallitus — Pääjohtaja Väinö Ahla	30
Maataloushallitus — Ylijohtaja J. E. Sunila	31
Asutushallitus — Ylijohtaja V. J. Parkkali	31
Rautatiehallitus — Pääjohtaja Jalmar Castrén	32
Tie- ja vesirakennushallitus — Pääjohtaja E. W. Skogström	32
Posti- ja lennätinhallitus — Pääjohtaja G. E. F. Albrecht	33
Lääkintöhallitus — Pääjohtaja Hannes Ryömä	34
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	34
Keskuskauppakamari — Valtioneuvos J. K. Paasikivi ja vuori- neuvos Yrjö Pulkkinen	34
Suomen Puunjalostusteollisuuden Keskusliitto — Kenraalimajuri R. Walden ja pääkonsuli A. Solitander	35
Suomen Maatalousseurojen Keskusliitto — Maaherra E. Y. Peh- konen ja agronomi J. Jyske	36
Maataloustuottajain Keskusliitto — Kansanedustaja P. W. Heik- kinen	36
Keskusmetsäseura Tapio — Kansanedustaja Juho Koivisto	37

	Sivu
Centralskogssällskapet Föreningen för Skogskultur — Johtaja K. O. Elfving	37
Metsänhoitolautakunnat — Maanmittausinsinööri Sulo J. Teittinen, ylimetsänhoitaja K. H. Heikel ja metsänhoitaja Yrjö Hirvensalo	38
Pellervo-Seura — Kanslianeuvos Niilo Liakka	39
Suomen Yleinen Metsästäjäliitto — Senaattori Kaarlo Castrén	40
Suomen Kalastusyhdistys — Professori T. H. Järvi	40
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	41
Suomen Metsätieteellinen Seura — Professori I. Lassila	41
Suomen Puutekniikan tutkimuksen kannatusyhdistys — Professori Martti Levón	43
Kansantaloudellinen yhdistys — Senaattori Heikki Renvall ..	44
Suomen Suoviljelysyhdistys — Professori E. F. Simola	44
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	44
Suomen Metsänhoitoyhdistys — Professori Olli Heikinheimo ja tohtori Martti Hertz	45
Metsänhoitajaliitto — Tohtori A. Benj. Helander	45
Aluemetsänhoitajayhdistys — Metsänhoitaja Einari Wuori ..	46
Metsätieteen ylioppilaiden yhdistys Metsämiehet — Metsänhoitaja Paul Walldén	46
Metsätaloudellinen Valistustoimisto — Pääkonsuli Emil Vesterinen	46
Pääjohtaja Cajanderin vastaus	47
Juhlapäivälliset Kämpin juhlahuoneustossa	47
Päivällisillä pidetyt puheet:	
Pääjohtaja A. K. Cajander	48
Eduskunnan puhemies, senaattori Kyösti Kallio	49
Maatalousministeri K. T. Jutila	51
Professori Yrjö Ilvessalo	57
Kenraalimajuri R. Walden	59
Kansanedustaja Juho Koivisto	61
Tilanomistaja, maisteri Lauri Palojärvi	64
Piirikuntapäällikkö A. A. Räsänen	65
Metsäkoulunjohtaja Einar Stjernvall	67
Johtaja K. O. Elfving	69
Esittelijäneuvos Yrjö Loimaranta	70
Norjan metsähallituksen päällikkö K. Sörhuus	71
Toimitusjohtaja Väinö Tanner	73
Sähkösanomat	75
Summary	77
Referat	78

Kunniakäynti C. W. Gyldénin haudalla.

Kello 10 kokoontui Helsingin vanhalle hautausmaalle runsaasti metsäpäiville saapuneita metsänhoitomiehiä kunnioittaakseen metsänhoitolaitoksen perustajan, ylitirehtööri, todellisen valtioneuvos C. W. Gyldénin muistoa. Sittenkuin osa Laulu-Miesten kuoron jäseniä oli esittänyt laulua, piti pääjohtaja A. K. Cajander, laskiessaan metsähallituksen seppeleen, seuraavan puheen C. W. Gyldénin ja muiden manan majoille menneiden metsähallituksen päälliköiden muistolle:

On muinoin sanottu: joka auraan tarttuu ja taaksensa katsoo, ei hän ole sovelias.

On kuitenkin hetkiä, jolloin, vaikkei käsi aurasta irtaantuiskaan, ajatus itsestään suuntautuu taaksepäin, menneisiin aikoihin.

Me vietämme tänään metsänhoitolaitoksen perustamisen 75-vuotisjuhlaa. Kunnioitus silloin ensinnä kohdistuu siihen mieheen, Claes Wilhelm Gyldéniin, jonka suuri unelma: valtion metsätalouden järjestäminen vakaalle kannalle toteutui keväällä v. 1859. Itse olematta varsinainen metsänhoitomiehes hän tunsi ja tiesi, mikä merkitys metsänhoitolaitoksen asettamisella vakinaiselle kannalle tulisi olemaan. Hänen hautapatsaassaan on ylväs arvonimi: Suomen metsätalouden perustaja. Sitä hän oli.

Paljon vastusta oli ollut kestettävänä, ennenkuin tarkoituspäpä tuli saavutetuksi. Paljon vaikeuksia kohtasi seuraavina vuosikymmeninä myöskin sitä metsänhoitolaitosta, jonka perustus silloin laskettiin. Ne vaikeudet tulivat etupäässä Gyldénin seuraajain kannettaviksi. Rabbe Zachris Wrede, Jakob Henrik Alexander af Forselles ja Carl Ernst Wrede joutuivat kukin työskentelemään aikana, jolloin yleinen mielipide ei ollut tälle virastolle erityisemmin suojea, jolloin se päinvastoin usein oli hyvinkin epäsuojea. Vasta Peter Woldemar Hannikaisen aikana olivat taloudelliset edellytykset tulleet metsätaloudelle otollisemmiksi. Vasta hänen oli suotu taas voimakkaammin viedä valtion metsätaloutta eteenpäin, tehokkaasti jatkaa sitä työtä, jonka Gyldén oli pannut alulle.

Uskollisina tehtävälleen ovat nämät miehet kukin päivätyönsä tehneet. Toisen työn tulokset saattavat olla näkyväisempiä kuin toisen, mutta erilaisia ovat olleet myöskin ne ulkonaiset olosuhteet, joissa he ovat työskennelleet. Kaikki ovat he rakkaudella työhönsä omistautuneet. He ovat laskeneet sen pohjan, jolle nykyinen valtion metsätalous rakentuu.

Meillä on syytä syvällä kunnioituksella muistella näitä miehiä.

Puheen päätyttyä esitti osa Laulu-Miesten kuoron jäseniä laulua. Metsähallituksen seppeleet laskettiin myöskin muiden Helsingin hautausmaalla sijaitsevien metsähallituksen ylitirehtöörin, todellisten valtioneuvosten *Alexander af Forselleksen* ja *P. W. Hannikaisen* haudoille. Keväinen, aurinkoinen aamu lisäsi juhlatunnelmaa.

Muistojuhla Yliopiston juhlasalissa.

Täsmälleen kello 14 oli Yliopiston juhlasali täyttynyt kutsuvieraista. Juhlaa kunnioitti läsnäolollaan tasavallan presidentti, tasavallan ensimmäinen presidentti K. J. Ståhlberg, pääministeri T. M. Kivimäki, eduskunnan puhemies, senaattori Kyösti Kallio, maatalousministeri K. T. Jutila sekä useat muut hallituksen jäsenet. Latvian ja Norjan Suomessa olevat lähettiläät, Ruotsin ja Puolan asiainhoitajat, Norjan ja Ruotsin metsähallitusten edustajat, korkeimpien oikeuksien presidentit, puolustuslaitoksen ylin johto, useat kansanedustajat sekä entiset pää- ja maatalousministerit, Uudenmaan ja Oulun läänin maaherrat, yliopiston, teknillisen korkeakoulun ja kauppakorkeakoulujen rehtorit, Helsingin kaupunginvaltuuston puheenjohtaja ja Helsingin kaupunginjohtaja, virastojen, pankkien, puunjalostusteollisuuden, kaupallisten sekä maa- ja metsätaloudellisten keskusjärjestöjen, seurojen ja sanomalehdistön edustajat, metsähallituksen entiset jäsenet, metsähallituksen henkilökunta, metsähallinnon piirikuntapäälliköt, useat aluemetsänhoitajat ja muun metsähallinnon virkakunnan sekä metsänhoitomiesten yhteenliittymäin edustajat. Kaikkiaan oli juhlatilaisuudessa saapuvilla n. 550 henkeä. Juhlaohjelma radioitiin.

Kun Ylioppilaskunnan Soittajat olivat tohtori *Toivo Haapasen* johdolla esittäneet Sibeliuksen »Andante festivo», piti pääjohtaja *A. K. Cajander* seuraavan tervehdyspuheen:

Metsähallituksen puolesta on minulla kunnia lausua Teidät kaikki juhlavieraat tervetulleiksi.

Metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhla Yliopiston juhlasalissa.

Metsähallituksella on aivan erityinen kunnia tähän tilaisuuteen tervetulleeksi lausua herra tasavallan presidentti, joka on tahtonut läsnäolollaan kohottaa juhlan arvoa ja jonka tiedän henkilökohtaisestikin korkealle arvostavan metsien ja metsätalouden merkityksen Suomelle.

Metsähallituksen puolesta on minun erityisesti kiitettävä tasavallan ensimmäistä presidenttiä, kiitettävä herra pääministeriä, eduskunnan herra puhemiestä ja hallituksen jäseniä siitä, että he ovat halunneet osallistua tähän juhlatilaisuuteen.

Suuren iloni pyydän saada lausua sen johdosta, että naapurimaiden metsähallitukset ovat halunneet olla juhlassa edustettuina sekä että näiden maiden viralliset lähettiläät ovat tahtoneet saapua läsnäolollaan lisäämään juhlan loistoa.

Jag ber att få uttrycka min stora glädje däröver att Lettlands, Norges, Polens och Sveriges skogs- och domänförvaltningar velat hedra denna vår högtidlighet och att dessa rikens härvarande ministrar velat genom sin närvaro bidra till att skänka glans åt vår fest.

Il me fait un grand plaisir que les administrations forestières de la Lettonie, la Norvège, la Pologne et la Suède ont voulu honorer notre solennité et que les ministres de ces pays accrédités en Finlande veuillent par leur présence donner de l'éclat à notre fête.

Tervetulleiksi pyydän saada lausua korkeimpien oikeuksiemme presidentit, puolustuslaitoksemme ylimmän johdon, tervetulleiksi herrat kansanedustajat sekä entiset maatalousministerit, yliopiston virastojen, pankkien, kaupallisten sekä maa- ja metsätaloudellisten keskusjärjestöjen, seurojen ja sanomalehdistön edustajat, metsähallituksen henkilökunnan, metsähallinnon piirikuntapäälliköt, aluemetsänhoitajat ja muun metsähallinnon virkakunnan, metsänhoitomiesten yhteenliittymäin edustajat ynnä muut kutsuvieraat sekä muut juhlaan saapuneet. Suurella mielihyvällä totean, että »Suomen metsätalouden perustajan» ylitirehtööri Gyldénin pojantytär neiti Gyldén on voinut tähän tilaisuuteen saapua.

Olkaa parhaiten tervetulleita!

Sellainen seikka, että jokin valtion virasto täyttää vuosia, ei nykyaikaisessa yhteiskunnassa yleensä herätä erityisempää mielenkiintoa.

Olemme kaikesta huolimatta rohjenneet järjestää tämän juhlatilaisuuden erään maamme suurimman keskusviraston täyttäessä 75 vuotta. Vuonna 1859 toukokuun 7 p:nä annettiin »keisarillisen majesteetin armollinen julistus metsänhoitoammatin järjestämisestä Suomessa olevain kruununmetsäin hoitoa ja hallitusta varten.» Jo

kolmatta viikkoa aikaisemmin oli senaatti saanut tehtäväkseen ryhtyä asian vaatimiin toimenpiteisiin.

Aikoinaan on metsähallitus ollut maamme vähimmän suosittuja virastoja ja metsänhoitovirkakunta maamme vähimmän pidetty virkakunta. Asetettiinhan metsänhoitovirkakunta hoitamaan ja alussa nimenomaan suojelemaan sellaista omaisuutta, jota kansa ikimuistoisista ajoista oli tottunut pitämään kaikkien vapaasti nautittavana. Metsänhoitovirkakunta joutui siten heti alkaa päälle kireisiin suhteisiin väestön kanssa. Tilannetta ei ollut omansa helpottamaan se tosiasia, että tämän virkamieskunnan vanha polvi suurelta osalta oli kielellisessä suhteessa vieras sille väestölle, jonka keskuudessa sen oli toimittava. Jälkiä vastakohtaisuudesta on säilynyt nykypäiviin asti.

Valtion virasto ei luonnollisestikaan ole mikään itsetarkoitus. Sen tehtävänä on palvella maata ja kansaa. Jokaisella virastolla on oma erikoistehtävänsä, joka antaa leiman sen toiminnalle. Metsähallituksella on kaksi päätehtävää: hoitaa valtion metsätaloutta ja työskennellä metsätalouden kohottamiseksi maassamme yleensä.

Valtion metsäalueet muodostavat puolen neljäntoista miljoonaa hehtaaria käsittävän talousyksikön. Sitä on hoidettava suurena liikkeenä. Sen tulee valtiolle tuottaa mahdollisimman suuren tulon. Mutta tämän tulon hankintaa ei voida verrata esim. vuorikaivoksen hyväksi käyttöön, jota pyritään eksploatoimaan mahdollisimman tehokkaasti, kunnes kaikki malmi on tullut käytetyksi, jolloin liike itsestään loppuu. Valtion metsäin päinvastoin tulee olla pysyväinen ja yhä karttuva tulolähde valtiolle. Valtion metsäin tuoton ylläpitämiseen ja kartuttamiseen on jatkuvasti omistettava huolta, työtä ja myöskin tarpeellinen määrä varoja, vaikkapa sellainen hetken näkökulmasta katsoen näyttäisi rahallisesti epäedulliseltakin.

Se seikka, että tämä talousyksikkö, valtion metsät, maa-alueellisesti käsittää suunnilleen kolmannen osan Suomen maasta ja että se lisäksi on valtion välittömässä hallinnassa ja hoidossa, aiheuttaa sen, että sen hoidossa on vielä paljon enemmän kuin suurimpienkaan yksityisliikkeidemme hoidossa otettava huomioon yleistaloudellisia ja sosialipoliittisia näkökohtia. Toimenpiteet tulevat toteutettaviksi niin laajassa mittakaavassa, että ne suuresti vaikuttavat maamme taloudellisiin ja sosialisiin oloihin. Mainitsen vain vuotuisesti myytävän metsän ja puutavaran — yli 4 miljoonaa runkoa sahapuuta sekä lähes 2½ miljoonaa kuutiometriä pinotavaraa — hinnoituksen, joka oleellisesti koskee tärkeimpään vientiteollisuuteemme mutta samalla myöskin yksityismetsänomistajain, siis ennen kaikkea maan-

viljelijäin, etuihin, sekä toiseksi sen palkkatason, jota valtion metsätalouden töissä maan eri osissa käytetään. Huomautettakoon myös suhtautumisesta asutustoimintaan, työttömyyden torjuntaan ynnä moneen muuhun. Siinä ollaan joka askelella tekemisissä elävän elämän kanssa, jossa, tarpeellista yhtenäisyyttä laiminlyömättä, on kussakin kohdassa sopeuduttava sen mukaan, kuin valtion ja yhteiskunnan paras vaatii. Joka otteessa on harkittava niitä seuraamuksia, joihin mikin toimenpide johtaa.

Mitä tulee metsätalouden yleiseen kohottamistyöhön, ei sitä ole kovinkaan kauvaa voimaperäisemmin harjoitettu, ja metsähallinnon osuus rajoittui alkuvuosikymmeninä siihen, mitä Evon metsäopisto ja sittemmin myös Evon metsänvartijakoulu sekä pari valtion metsänhoidonneuvojaa suorittivat. Tämä toiminta on sen jälkeen suuresti laajentunut, ja pääosa siitä on, kuten asianmukaista onkin, keskitynyt vapaiden järjestöjen, keskusmetsäseurojen sekä niiden alaisten 18 metsänhoitolautakunnan huoleksi. Viimemainitut, kuten tunnettua, huolehtivat sekä yksityismetsätalouden edistämistyöstä yleensä että rinnan tämän kanssa sen valvonnasta, ettei metsiä hävitetä. N. s. metsänparannustoiminta taas on keskitettynä keskusmetsäseuroihin. Koko tämän toiminnan yleisvalvonta kuuluu metsähallitukselle, samaten kuin metsänparannussuunnitelmien vahvistaminen sekä metsänparannuslainain ja avustusten myöntäminen, mutta sitäpaitsi kuuluu metsähallitukselle seurakuntien metsäin hoidon ja käsittelyn tarkkailu, yhteis- ja kaupunkimetsien taloussuunnitelmien tarkastus, edelleen yleisen lauttausedun valvonta y. m. aina maasta vietävän jäkälän tarkastukseen asti.

Koko tämän laajan ja monipuolisen toiminnan hoitamisessa on luonnollisesti omat vaikeutensa, ja varsinkin ovat viimeksi kuluneet pari vuosikymmentä asettaneet tälle toiminnalle, ennen kaikkea mitä tulee valtion metsätalouden hoitoon, niin erilaisia vaatimuksia, että ne monesti ovat ylittäneet virastomaisesti hoidettavan liiketoiminnan joustavuusmahdollisuudet. Mainitsen vain maailmansodan, taloudelliset vaikeudet itsenäisyysajan alkuvuosina, taloudellisen nousukauden ja huippusuhdanteen sekä sen jälkeisen taloudellisen ahdingon ajan, jotka kukin omalla tavallaan ovat vaikuttaneet hyvinkin syvästi toiminnan laatuun ja määrään. Jokainen yksityisliikkeen johtaja on näiden vaihtuvien suhdanteiden seuraukset joutunut kokemaan omassa liikkeessään, mutta tahtoisinpa väittää, että virastomaisesti hoidettavan suurliikkeen hoidossa vaikeudet tuntuvat vielä suurempina.

Hallitukset ovat vaihtuneet keskimäärin kerran vuodessa, ja jokaisella hallituksella on luonnollisesti ollut oma käsityksensä kul-

loisenkin tilanteen vaatimuksista. Valot ja varjot ovat siitäkkin riippuen vaihdelleet. Itsenäisyyden saavuttamisen aiheuttaman toivehikkaan mielialan vallitessa saatiin metsänhoitolaitoksessakin joukko parannuksia aikaan, joista usea kytkeytyi silloisen senaattori Juhani Arajärven nimeen ja joita osittain jatkui vielä muutama vuosi sen jälkeenkin. Sitten tuli pitkä hiljaisuus, jolloin ei metsähallinnon alalla paljoakaan uutta saatu syntymään, kunnes v. 1927 jälleen tapahtui eräänlainen voimakas jäiden lähtö senaattori Väinö Tannerin hallituksen aikana, jonka hallituksen toimenpiteillä korjaantuivat monienkin vuosien laiminlyönnit. Mutta pian alkanut maailmanpula valitettavasti taas vaimensi uudistustyön.

Haitallisesti vaikuttaa valtion metsätalouden hoitoon se seikka, että sitä koskevaa talousarviota ei valtion tulo- ja menoarviossa yleensä käsitellä yhtenä kokonaisuutena, vaan arvioidut menot käsitellään valtion muiden menojen yhteydessä ja tulot menoista jotakuinkin riippumatta tulopuolella, sekä että tällaista liikelaitosta tulo- ja menoarviossa käsitellään suurin piirtein samalla tavalla kuin muitakin valtion virastoja. Budgetääriset epäsuhteet ovat vaikuttaneet valtion metsätalouteen paljon haitallisemmin, kuin pintapuolisesti katsoen saattaisi arvata, ja vaikuttavat ne sitäpaitsi osaltaan myöskin siihen mielialaan, joka vallitsee ulkona linjalla, missä työ on suoritettava tulo- ja menoarvion puitteissa.

Yleinen mielipide ja vallitsevien piirien käsitykset valtion metsätaloudessa noudatettavista suuntaviivoista ovat suuresti vaihdelleet. Samaan aikaan, jolloin toisaalla on katsottu, että valtion metsätaloudessa on menty liiankin pitkälle liikemäisyydessä, on toisaalla katsottu metsähallituksen siinä suhteessa olleen aivan liian pidättyväisen, esim. oltu sitä mieltä, ettei metsähallitus ollut ryhtynyt riittävän tehokkaasti eksploatoimaan erinäisiä sen hallintaan joutuneita uusia laajoja metsäalueita, vaan että niihin olisi ollut sivultakäsin saatava amerikalaisempaa liiketoimintaa metsärautateineen y. m. Samoilta tahoilta, joilla on vastustettu metsähallinnon sahaus- ja muuta puunjalostustoimintaa, on metsähallitukselle toisella kertaa tarjottu ostettavaksi huomattavia yksityisiä sahaliikkeitä. Itsenäisyytemme alkuvuosina haki yksityinen yritteliä valtionmetsiin kohdistuvan pitkäaikaisen konsessionin, joka olisi käsittänyt valtionmetsäin koko vuotuisen sahapuuhakkausmäärän, metsähallituksen hoitoon uskottua Sortavalan seminaarin lahjoitusmetsää myöten: hänestä olisi siis maamme koko puunjalostusteollisuus joutunut riippuvaksi. Ja pula-aikana sukeltautui esiin sellainen ajatus, että valtionmetsäin hakkausmäärä, mikäli sahapuista oli kysymys, olisi päinvastoin juuri metsähallituksen toimesta ollut sahautettava metsä-

hallituksen sitä varten vuokrattavissa yksityissahoissa. Nämät vain joitakuuta esimerkkejä esiintyneistä lukuisista ristiriitaisista virtauksista. Kun tällaisissa asioissa usein ovat huomattavat yksityistaloudelliset edut kysymyksessä, ovat ehdotuksia monesti vahvat voimat olleet ajamassa.

Ovatko metsähallituksen tekemät ratkaisut osuneet oikeaan ja onko metsähallinto moninaiset tehtävänsä pystynyt hoitamaan suunnilleenkaan sillä tavalla, kuin valtion ja yhteiskunnan etu vaatii, ei ole minun asiiani arvostella. Mutta mitä vaikeuksia ratkaisuisissa on esiintynytkin, on tehtävää suuresti helpottanut se seikka, että metsähallitus, puolue- ja muista mielipiteiden erilaisuuksista huolimatta, on päätöksiä tehdessään ollut yksimielinen.

Tulevaisuus on rakennettava entisyyden pohjalle. Rakennettavaa on vielä paljon. Suomen metsätalous ei vielä ole sillä kannalla ja sillä tasolla, kuin sen tulee olla ja kuin maan etu ja kansan menestys vaatii. Toiveet kohdistuvat kauvan odotetun uuden taloudellisen nousun sarastukseen. Tuleeko se kohottamaan metsätaloutemme sille tasolle, kuin maan kokonaistalouden kannalta olisi toivottava?

Högtärade församling!

Skogen har i alla tider varit ett livsvillkor för Finlands kultur. I gra forntid, då svedjandet var allmänt i vårt land, gav skogens aska kraft åt den spirande grödan. Svedjefälten gävo upphov åt betesmarker och ängar, vilka möjliggjorde skötseln av boskap.

I våra dagar är skogens betydelse, ehuru till arten en annan, icke mindre. Må vi blott tänka oss detta land utan skog och utan träförädlingsindustri. Jordbruket gäve visserligen folket nödortftig bergning, men levnadsstandarden vore helt säkert mycket läg, en högre kultur vore utesluten.

Skogens betydelse har länge varit underskattad. I äldre tider betraktades skogen nära nog som kulturens fiende, den man var tvungen att med eld och yxa bekämpa. Ännu vid medlet av senaste århundrade, t. o. m. än senare, ställde sig mängen man i ledande ställning tvekan eller avvisande beträffande nyttan och betydelsen av rationell skogshushållning. Att folkets breda lager under sådana förhållanden icke skattade skogen högt, är fullt naturligt. Även fick forststaten, ett verk av tvenne framsynte män, den mångårige finanschefen i kejserliga senaten, Lars Gabriel von Haartman, och överdirektören för lantmäteriet, Claes Wilhelm Gylden, under flera decennier utstå mångt hårt angrepp. Forststaten betraktades på flera håll som överflödig, t. o. m. som skadlig för landet.

Först sedan intäkterna från statens skogar begynte allt starkare stiga, inträdde bortåt sekelskiftet så småningom en omsvängning i opinionen. Man fann det vara överensstämmande med allmän fördel att statens skogar voro underkastade regelbunden vård. Ungefär vid samma tid uppvaknade ett allmännare intresse även för den privata skogshushållningen i landet.

Sedan dess har utvecklingen skridit framåt. I detta nu är insikten om skogarnas och en ordnad skogshushållnings betydelse för vårt land allmän. Men arbetet i själva skogen är först i sin början.

Minä pyydän saada lausua kaikki tervetulleiksi.

Jag ber få hälsa alla välkomna.

Tämän jälkeen piti ylijohtaja *Mauno Pekkala* seuraavan juhlapuheen:

Korkeasti Kunnioitettu Herra Tasavallan Presidentti!

Eduskunnan Herra Puhemies! Herra Pääministeri! Herrat Ministerit! Arvoisat Juhlavieraat! Hyvät naiset ja herrat!

Suomen Senaatin täysistunnossa v. 1848 antoi valtiovaraintoimituskunnan silloinen päällikkö, salaneuvos Lars Gabriel von Haartman laajan ja mielenkiintoisen lausunnon metsien merkityksestä maalle sekä niiden hallinnon ja hoidon järjestämisen tarpeellisuudesta. Hän sanoi m. m.: »Tämä kysymys, joka nyt esitetään keis. senaatin päätettäväksi, on tärkeäarvoisempi kuin yksikään niistä yleisen talouden alaan kuuluvista kysymyksistä, jotka tähän asti ovat olleet senaatin käsiteltävinä. Se on elinkysymys Suomen taloudelliselle toimeentulolle vastaisina aikoina». Ja hän jatkoi lausuntoaan: »Maamme metsiin on luonto sijoittanut ainoan rikkautemme lähteen, taloudellisen riippumattomuutemme lähteen.» — — — »Jos metsiä hoidetaan huonosti ja hävitetään, niin loppuu meiltä varat sellaisten tavaroiden ja teollisuustuotteiden vaihtamiseen, joita ei oma maamme voi aikaansaada.» Tällainen oli kaukonäköisen valtiomiehemme von Haartmanin käsitys Suomen metsätalouden tulevasta merkityksestä lähes 100 vuotta sitten, aikana, jolloin paitsi yleinen mielipide myös kansakunnan suurmiehet sellaiset kuin Juhana Vilhelm Snellman ja hänen mukanaan monet muut näkivät metsätaloudessa ellei suorastaan pian kuolevan, niin ainakin vuosikymmenien kuluessa vähitellen riutuvan elinkeinon. Yllämainitut von Haartmanin sanat olivat metsätalouden alalla tietäjän sanoja, joiden oikea arvo täydelleen ymmärretään vasta nyt. Ellei meillä viime aikoina olisi ollut metsiämme ja niihin nojautuvaa puunjalostusteollisuuttamme, olisi meidän kansantaloutemme kenties pulan säälimättömissä

kourissa näinä vuosina murskautunut, meiltä olisivat sananmukaisesti loppuneet varat, millä meidän on ollut suoritettava ulkomaiset menomme, aivan kuten von Haartman oli ennustanutkin.

Metsätalouden suuren merkityksen tulevaisuudessa kaukonäköisesti oivaltaen ei von Haartman rajoittunut vain pelkkiin sanoihin: hän esitti ryhdyttäväksi myös laajakantoisiin toimenpiteisiin vallitsevien epäkohtien korjaamiseksi. Hän oli sitä mieltä, että alote paremman metsätalouden aikaansaamiseksi oli tehtävä asettamalla valtionmetsät järjestetyn metsätalouden alaisiksi. Hän ei epäillyt, niinkuin monet muut, että kustannukset tässä kohden olisivat turhaan uhratut, vaan hän sanoi: »Tarkoin suunnitellussa valtiotaloudessa ei pidä pelätä kustannuksia, jotka tulevaisuus runsaasti korvaa. Järjestämällä maahamme kruununmetsien hallinto luotaisiin tänne kallisarvoinen domeeni, joka jo lähitulevaisuudessa ja vielä enemmän vastaisina aikoina antaisi runsaita tuloja. Näiden metsien järkipäinen hoito voisi hyvänä esimerkkinä ja paremmin kuin lainkiellot ja rangaistusmääräykset hävittää huonoja tapoja sekä hillitä omanvoitonpyynnin hetkellisiä tavoitteluja.» Senaatissa kärsimästään tappiosta huolimatta von Haartman paitsi suurella vaikutusvallallaan myös taitavuudellaan ja sitkeydellä, joka pohjautui lujaan vakaukukseen metsäasian tärkeydestä, ajoi mielipiteensä läpi, ja siten perustettiin metsänhoitolaitos ensin väliaikaisesti ja sitten vakinaisesti v. 1859.

Niinkuin edellä jo huomautettiin, ovat von Haartmanin ennustukset metsätalouden tulevaisuudesta toteutuneet harvinaisen tarkasti. Voidaanko hänen ajatuksistaan valtion metsänhoitolaitoksesta sanoa samaa? Epäilemättä voidaan. Jos tuottikin valtion metsätalous aluksi tappiota, jos tuntuikin jonkun aikaa mahdottomalta, niinkuin sanottiin, »sovittaa käytäntöön niitä metsätaloudellisia järjestelmiä, jotka luonnon paremmilla antimilla varustamissa maissa ovat katsotut sopiviksi» ja jos metsiä metsänhoitolaitoksesta huolimatta hävitettiin, niin verraten läheinen tulevaisuus kuitenkin jo osoitti, että valtion metsät alkoivat antaa myöskin tuloja, jotka vuosi vuodelta kasvoivat. Valtion metsänhoitolaitoksen mukana levisi lisäksi maahan vähitellen käsitys metsien hoitamisen tarpeellisuudesta, syntyi voimakas metsätaloudellinen edistystyö, ja nyt ei enää puutu esimerkkejä siitäkään, että valtion metsät ovat mitä parhaimpina esikuvana yksityismetsänomistajille järkipäisen metsänhoidon harjoittamisesta, josta von Haartman niinkään oli puhunut.

Millaiset Suomen metsänhoitolaitoksen vaiheet muuten ovat olleet, ei kuulu tämän esityksen puitteisiin. Vain se sallittaneen kuitenkin tässäkin yhteydessä todeta, että nykyään jo laajat kansa-

laispiirit ymmärtävät oikein arvostaa valtion metsätalouden merkitystä ja seuraavat tarkoin sen kehitystä. Suomen puunjalostusteollisuus näkee varmaankin valtionmetsissä sille hyvin tarpeellisen raakatavarareservin, yksityiset metsänomistajat tarkkailevat mielenkiinnolla valtionmetsien myyntejä ja työväestön taholla käsitetään hyvin valtion metsätalouden merkitys työansion antajana. Valtionmetsillä on siis merkityksensä ei ainoastaan valtio- ja kansantalouden vaan myöskin yhteiskunnan vähäosaisten kannalta katsoen. Miten tämä merkitys säilyy tai jatkuvasti lisääntyy, riippuu tietysti valtion metsätalouden tulevasta kehityksestä.

Valtavasti suurimpana metsänomistajana — tuottavathan valtionmetsät neljänneksen kaikesta Suomen puunjalostusteollisuuden raakatavaran tarpeesta — voi valtio tehokkaasti vaikuttaa maan puunjalostusteollisuuden kehitysmahdollisuuksiin, siis siihen elinkeinohaaraan, jonka ylläpitämisestä ja mahdollisimman korkealle tasolle ja kilpailukykyiseksi saattamisesta valtakunnan talous sekä kansakunnan onni ja menestys muutenkin mitä oleellisimmin riippuvat. Valtion metsätaloudella on tässä kohden yhtä tärkeä kuin vaikeakin tehtävä suoritettavanaan.

Mitä valtionmetsistä metsänhoitolaitoksen alkuaikoina otettiin, käsitti valtavaksi pääosaksi jättiläispuita, jotka vuosisadat olivat aarniometsiin kasvattaneet ja jotka jyrkeviksi lankuiksi jalostettuina toimitettiin maailmanmarkkinoille. Ei silloin tarvittu erityisiä suunnitelmia metsätalouden järjestämiseksi, metsästä korjattiin vain pois se, mikä sinne ihmisen myötävaikutuksesta, luontaista tietä, oli tullut ja minkä poisottaminen jotenkuten kannatti. Toisin on nyt. Metsien arvo on paljon kasvanut, puunjalostusteollisuus on kehittynyt ja monipuolistunut, sen tarpeet ja vaatimukset ovat lisääntyneet, samallakuin metsätalouskin on muuttanut luonnettaan. Mikä aikaisemmin saatettiin tehdä suunnitelmattomasti, on nyt tehtävä suunnitelmallisesti. On tutkimuksilla ja laskelmilla sekä maailmanmarkkinatilannetta ja sen kehitystä tarkoin seuraamalla selvitettävä, millainen metsätalouden järjestely on valtiolle, yhteiskunnalle ja kansantaloudelle edullisin. Eritoten valtion omien metsien taloutta hoidettaessa on suunnitelmallisuus välttämätön.

Puunjalostusteollisuutemme on kehittynyt ja monipuolistunut, sanottiin jo edellä. Niin onkin mitä laajimmassa mittakaavassa tapahtunut. Sensijaan että sahateollisuudella aikaisemmin oli selvä valta-asema, alkaa se nyttemmin olla uhattu ei ainoastaan käytettyihin raakatavaramääriin nähden vaan myöskin muuten. Noin puolet vientimme koko arvostahan tulee nykyään paperiteollisuuden osalle ja — elleivät merkit petä — jatkuvaa nousua on odotettavissa.

Entistä parempi ja laajemmalle ulottuva menekki avautuu siten pienemmälle puutavaralle ja sen mukana lisääntyvät suuresti järkipärisen metsänhoidon harjoittamismahdollisuudet myöskin valtionmetsissä. Nämä muuttuneet olosuhteet puunjalostusteollisuuden alalla huomioonottaen ja vastaista kehitystä lakkaamatta tarkaten on tietysti valtionkin metsätaloutensa järjestettävä.

Valtiolle ovat jääneet suurin piirtein katsoen maamme syrjäisimmät, karuimmat metsämaat, joiden pääosa on lisäksi kaukana pohjanperukoilla. Jos metsän kasvu ja kehitys on yleensäkin hidasta, on näin korkeimmassa määrin Pohjois-Suomessa asianlaita. Monta sukupolveahan siellä ehtii hautaan joutua, ennenkuin »kypsynyt» sato on metsästä korjattavissa. Olisi metsätalouden harjoittajan kannalta lohdullista saada tämä aika lyhennetyksi edes puoleen. Metsätalouteen kiinnitetyt pääomat, jotka sahapuumetsässä eivät suinkaan ole vähäiset, antaisivat silloin suuremman koron, valtion ja yhteiskunnankin hyötyessä enemmän. Kasvattamalla siis noissa metsissä entistä suuremmassa määrin pienempää puutavaraa — sekä kuusta että mäntyä — paperiteollisuutta varten saataisiin metsästä tuloksia pikemmin ja päästäisiin kenties edellämäinnittuun päämäärään. Mutta yksi ehto on tällöin asetettava: kovin takapajulla olevaa sulfaattiselluloosateollisuuttamme olisi tuntuvasti laajennettava. — Mitä täten on sanottu Pohjois-Suomen valtionmetsistä, koskee valtion kaikkein karuimpia metsämaita myös Suomen eteläpuoliskossa.

Suomen metsien tulee luonnollisesti vastakin tuottaa kaikkia monihaaraisten puunjalostusteollisuuden tarvitsemia raakatavaralajeja ja ennen kaikkea voidaan tämä vaatimus asettaa valtion metsätaloudelle. Sillä etupäässä valtionmetsistähän puunjalostusteollisuus on tähänkin asti saanut järeän puutavaransa. Mutta tästä huolimatta olisi yksipuolista ja monasti heikosti kannattavaa tukkipuukasvatusta kaikkein laihimmilla mailla ehkä vähennettävä ja puuntuotanto järjestettävä puunjalostusteollisuuden muuttuneiden tarpeiden mukaisesti. Mitä suuremmiksi paperiteollisuuden hankinnat tulevat, sitä edullisempi on niiden vaikutus valtionmetsien hoitoon, niiden talouden rahalliseen tulokseen ja niiden yhteiskunnalliseenkin merkitykseen. Kuta monipuolisempi puunjalostusteollisuus kuitenkin on, sitä edullisempaa maalle, ja senvuoksi ei sahateollisuudenkaan raakatavaran saantia ole vaarannettava, puunjalostusteollisuuden edelleen kehittämisen tarpeellisuudesta puhumattakaan.

Tämän esityksen tarkoituksena ei ole ollut luoda yksityiskohdasta ohjelmaa valtion metsätaloudelle lähiaikoina. Senvuoksi ne monet toimenpiteet: metsänviljelysten, taimistojen perkausten, kasvatushakkausten ja muun metsänparannustoiminnan, suonkuivaus

siihen luettuna, tie- ja puhelinverkoston, palosuojeluksen y. m. lisääminen, joilla valtion metsätalouden hoitoa ja hallintoa olisi tehostettava, on tässä yhteydessä sivuutettu. Erästä erittäin tärkeätä valtion metsätalouteen vaikuttavaa tekijää ei tässä kuitenkaan voida jättää huomioonottamatta. Tarkoitin valtion metsämaiden luovutuksia.

Jos mieli ylläpitää valtion metsätalouden valtio- ja kansantaloudellista sekä yhteiskunnallista merkitystä ei valtion metsänomistusta varsinkaan Suomen eteläpuoliskossa ole nykyisestään vähennettävä. Se, mitä toisaalla olosuhteiden pakosta, esim. asutustarkoituksiin, on luovutettava, on toisaalla korvattava, hankkimalla valtiolle metsämaata ostamalla. Eikä vain luovutusten määrään ole kiinnitettävä huomiota, vaan myöskin luovutustapaan ja valtionmetsien yhtenäisyyteen. Kun valtion metsätaloutta on suunnitelmallisesti hoidettava, kun on tehtävä hakkauslaskelmat, hakkuu- ja metsänuudistussuunnitelmat, on myös laskelmien pohjasta: metsäalasta, kasvusta ja puutavaravarastosta saatava varmuus, eikä vain vuodeksi tai pariksi vaan vuosikymmeniksi. Toisin sanoen: valtion metsätalouden suunnittelun ja niiden asutuksen suunnittelun tulisi käydä käsi kädessä, hoitoalueiden taloudellista toimintaa, joka muodostaa kokonaisuuden, olisi sopusointuisesti hoidettava niin, että hoitaja aina on selvillä, mikä alue käytetään metsänkasvatukseen, mikä mahdollisesti luovutetaan asutustarkoituksiin. Muutenhan ei valtion metsien taloudessa voida ajatellakaan suunnitelmallisuutta toimeenpantavaksi.

Seurauksena metsän hitaasta kasvusta ja kehityksestä on, että tulokset metsätaloudellisista toimenpiteistä useimmiten ovat nähtävissä vasta vuosikymmenien kuluttua. Nämä toimenpiteet ovat senvuoksi suunniteltavat verraten etäistä tulevaisuutta silmälläpitäen. Uudistusten toimeenpanemiseen metsätalouden alalla tarvitaan näin ollen, paitsi kaukonäköisyyttä ja taloudellisten olojen kehityksen ymmärtämistä, ennen kaikkea perusteellisia, tarkkoja tietoja eri toimenpiteiden vaikutuksesta metsän kasvuun ja metsätalouden kehitykseen yleensä. Tarvitaan siis tieteen apua. Valtionmetsäkomitea vuonna 1920 julkaistussa mietinnössään lausui m. m. »Samaten kuin luonnontieteellinen tutkimustyö ynnä käytännöllinen äly yhdessä ovat tehneet mahdolliseksi vuosisatamme suurenmoisen edistymisen teknillisillä aloilla, samaten on Komitea vakuutettu siitä, että myöskin metsätalouden edistymiseen välttämättömyydellä tarvitaan intensiivistä metsätieteellistä tutkimustyötä. Vasta sitä myöten, kuin varma tieteellinen pohja metsätaloudelle saavutetaan ja tälle pohjalle opitaan käytännössä rakentamaan, pystyy metsä-

talous ynnä puunjalostusteollisuus tuottamaan maalle täyden hyödyn.» Jos missään, niin valtion metsätaloudessa on tieteelliselle pohjalle rakennettava. Mutta ilman sitäkin on käytännön miehelle selviö, että, kun puunjalostusmiehet ovat uskaltaneet Suomen itsenäisyyden aikana teollisuuslaitoksiinsa kiinnittää yli 4 000 miljoonan markan pääoman, valtiovallan ei ole arasteltava silloin kun on kysymys metsätaloustuotannon kehittämistä s. o. sen pohjan lujittamisesta, johon puunjalostusteollisuus nojaa. Sillä ilman metsätaloutta ei voida ajatella puunjalostusteollisuutta eikä päinvastoin metsätaloutta ilman puunjalostusteollisuutta. Ne kauniit saavutukset, joihin tähän mennessä on päästy, ovat metsänhoitomiesten metsäasiaa kohtaan syvästi tunteman rakkauden ja harvinaisen yhteenkuuluvaisuuden tunteen elähdyttämän toiminnan tulos. Jatkukoon työ, mikäli mahdollista, entisestäänkin ehompana, muistakoon jokainen ylimmästä alimpaan velvollisuutensa, suokoon Kohtalo kaikille ja ennen kaikkea niille: aluemetsänhoitajille, metsätyönjohtajille ja metsänvartijoille, jotka erämaissa raskaimman taakan kantavat, pysyvästi voimia vaativissa tehtävissään. Sillä selviöhän on, että juuri meidän metsänhoitomiesten on kalleimmasta kansallisomaisuudestamme huolta pidettävä, sitä taidolla, valppaudella ja antaumuksella vaalittava, niin että voimme sen, mikäli mahdollista, entisestään kasva-neena jättää tuleville sukupolville. Ja valtiovallalta sekä kaikilta kansalaisilta toivomme me tässä työssämme ymmärtämystä ja tukea. Sillä yhä edelleenkin on muistettava von Haartmanin sanat: »Maamme metsiin on luonto sijoittanut ainoan rikkautemme lähteen, taloudellisen riippumattomuutemme lähteen.»

Puheen päätyttyä esittivät Ylioppilaskunnan Soittajat tohtori *Toivo Haapasen* johdolla kaksi suomalaista kansansävelmää.

Tämän jälkeen tohtori *Martti Hertz* piti seuraavan juhlaesitelmän:

Tasavallan Herra Presidentti.
Herra Pääministeri.
Eduskunnan Herra Puhemies.
Herrat Valtioneuvoston jäsenet.
Herrat ulkovaltain edustajat.
Metsähallituksen Herra Pääjohtaja.
Hyvät Naiset ja Herrat.

Valtion taloudellisen toiminnan tuloksellisuus riippuu ratkaisevasti siitä, mitenkä siihen suhtautuvat maan ylimmät hallinto- ja lainsäädäntöelimet sekä yhteinen kansa. Nämä voimatekijät mer-

kitsevät sille samaa kuin tuuli purjelaivalle. Tässä katsannossa on valtion metsähallinto varmaankin enemmän kuin mikään muu maamme valtiotoiminta saanut vastatuulta. 75-vuotisen toimintansa alkuaikoina se oli vihattu; epäsuosiossa, administratio ingrata, se on osalle kansastamme ollut vielä paljon myöhemminkin.

Aikanaan niin yleisenä esiintynyt epäsuopea mieliala metsänhoitolaitosta kohtaan juontaa juurensa monen vuosisadan takaa. Siis ajoista, jolloin täällä ei vielä mitään järjestettyä metsähallintoa ollut olemassa. Jo keskiajalla Ruotsin kuninkaat pyrkivät rajoittamaan varsinkin metsästysoikeuksia. Vapaa erämies piti näitä kieltoja mielivaltaisina, ja kun kruununpalvelijat yrittivät annettujen kieltojen noudattamista valvoa, kohdistui kansan tyytymättömyys ja katkeruus heihin.

Myöhemmin rajoitettiin metsänkäyttöoikeuksiakin monilukuisilla kielloilla, joiden noudattamista hallitusvalta ei kyennyt valvomaan ja joita sen vuoksi yleisesti rikottiin. Mutta kansan terveeseen oikeuskäsitykseen sopimattomina vapauden rajoituksina nämä kiellot herättivät kasvavaa tyytymättömyyttä. Ja se kohdistui jälleen niihin, joiden epäkiitollisena tehtävänä oli lain valvonta. Tällaisten tuloksiltaan marroiksi jääneiden kieltojen kirjavasta sarjasta mainitakoon tässä muutamia näytteiksi: v. 1558 kiellettiin ns. hedelmäkantavien puiden kaataminen, v. 1668 mastopuiden kaataminen, v. 1698 kaskeaminen mm. sellaisilla paikoilla, joilla oli »hyödyllistä metsää», v. 1773 juhannuskoivujen käyttö.

Kansan tyytymättömyyden aiheena oli siten sille epämieluisa ja suurelta osaltaan epäonnistunut lainsäädäntö. Ilmeistä on kuitenkin, että myöskin 1700-luvun jahtimestarit ja metsäpalveluskunta, joilla tosin oli Suomessa sangen vähän edustajia, ärsyttivät rahvasta mielivaltaisella esiintymisellään. Sitä valitti talonpoikaissäätö valtiopäivillä 1752 ja sai aikaan jahtivirkakunnan osittaisen lakkauttamisen.

Kun valtion metsähallinto 75 vuotta sitten järjestettiin, tunsikin kansa sitä ja sen edustajia kohtaan alusta pitäen epäluuloa, joka, kuten edellä sanotun perusteella voidaan käsittää, sai ravintonsa vuosisatojen perintätiedosta. Metsähallinnon toiminta lisäsi tätä epäluuloa ja herätti katkeruutta. Kansaan oli vanhoilta ajoilta juurtunut sellainen käsitys, että kruununmetsät olivat yhteistä, jokaisen kansalaisen vapaasti nautittavaa omaisuutta. Kun metsänhoitajat ja -vartijat joutuivat taistelemaan tätä harhakäsitystä ja oman käden oikeutta vastaan, heidän toiminnassaan nähtiin tunnotonta virkavaltaa. Taistelu metsänhaaskaajia vastaan oli näinä aikoina heidän tärkeimpiä tehtäviään, ja mitä tunnollisemmin he

suorittivat osakseen tulleita poliisitehtäviä, sitä enemmän heitä vihattiin.

Enimmin vahingoittivat metsänhoitokuntaa kuitenkin ne hyökkäykset, jotka sitä vastaan kohdistettiin hallitsevien piirien ja sanomalehdistön taholta pääasiallisesti metsähallituksen asutuspolitiikan takia. Kun metsähallitus kovakouraisesti pyrki lopettamaan kruununmetsien laittoman asutuksen, syytettiin sitä mielivallasta. Jo v. 1862 tapaamme »Oulun Viikkosanomissa» metsähallintoa vastaan suunnattuja purkauksia, joissa metsähallituksen toimenpiteitä nimitetään »kummallisiksi vehkeiksi» ja väitetään tämän viraston seuraavan jesuiittair ohjetta »tarkoitus pyhittää keinot». Muukin suomenkielinen sanomalehdistö alkoi yhä selvemmin osoittaa vihamielisyyttään metsähallintoa kohtaan.

1863—64 vuosien valtiopäivillä hyökkäsi varsinkin talonpoikaissäätö metsäviranomaisia vastaan, joskohta eräät edustajat silti pitivät metsänhoitolaitosta tarpeellisena, mutta virkamiesten palkkoja liian suurina. Myöskin pappis- ja porvarissäätöjen enemmistö esiintyi metsänhoitolaitosta vastaan, olipa aatelissäädössäkin sellaisia, jotka väittivät koko laitosta tarpeettomaksi. Vastakkaista mieltäpidettä edusti edustaja Cedercreutz, joka huomautti purevasti, että koko tyytymättömyyden todellisena aiheena oli metsän haaskausten kieltäminen ja muun mielivallan rajoittaminen. Tämä selitys vastasi myös lähinnä senaatin kantaa, jonka mukaan metsähallintoon kohdistuneen tyytymättömyyden syynä oli se, että se asetti rajan mielivaltaiselle kruununmetsien anastukselle ja ilman oikeudellista perustetta syntyneelle asutukselle.

On toisaalta kuitenkin myönnettävä, että nyt puheena olevan ajan metsänhoitoviranomaiset antoivat esiintymisellään tosiaihehtakin moitteisiin, ja että luottamuksellisen suhteen syntymistä metsäherrojen ja maalaisväestön välillä ehkäisi edellisten puutteellinen kielitaito. He jäivät vieraksi ympäristölleen.

1867 vuoden valtiopäivät olivat jälleen metsänhoitolaitosta vastaan kohdistettujen kiihkeiden hyökkäysten näyttämönä. Asiallisempi kuin useat valtiopäivillä esiintyneet kiivailijat oli sentään valtiovaraintoimituskunnan päällikkö J. W. Snellman, vaikka kohta tämän suurmiehemmekään metsätalouden peruskysymyksissä omaksuma kanta ei, kuten täällä jo on osoitettu, ajan oloon osoittautunut täysin kestäväksi. Hän ei antanut metsätaloudelle valtion tulolähteenä suurta arvoa, mutta vaati silti, että valtion metsähallinto kykeni saamallaan tuloilla peittämään menonsa. Tosiallisesti oli metsähallinnon tiliaseman menopuoli 1860-luvulla aina, yhtä vuotta, 1863, lukuun ottamatta, tulopuolta suurempi. Metsähallituksen

kroonilliseksi käynyt tilinpäätösvaljaus ei voinut olla herättämättä närkästystä maan raha-asiaan päällikössä. Hän näki siinä epäterveen taloudellisen järjestelmän seurauksen. Viitattuaan metsähallinnon tilinpäätöksiin Snellman senaatin täysi-istunnossa 1866 lausui: »Jotta valtiota eivät edelleen rasittaisi nämä menot, jotka eivät ole minkään tarpeen vaatimia, on kruununmetsistä mielestäni vuosittain myytävä ainakin niin paljon puita, että tästä saadut tulot riittävät mainittuihin menoihin.» Snellman arvosteli ankarasti valtionmetsien myyntitapoja ja huomautti, aivan oikein, että menekin puute ei ollut ainoa syy siihen, ettei kruunu saanut puitaan kaupaksi. Ratkaisevana kauppooja ehkäisseenä tekijänä oli kieltämättä myös metsähallituksen vaatimat korkeat hinnat. Mutta kun Snellman vaati, että metsähallitus ei saisi ottaa puistaan suurempaa hintaa kuin yksityiset metsänomistajat omistaan, hän liiaksi luotti oman aikansa yksityismetsien omistajien arvioimiskykyyn ja toisaalta jätti huomioon ottamatta sen arvonlisän, jonka epäilemättä jo silloin kruununmetsille antoi yksityismetsien rinnalla puun parempi laatu. Joskin kruununmetsien myynneissä oltiin liian pidättyväisiä, olisi kuitenkin ollut kohtuutonta sovittaa »käyppiä» hintoja kruununmetsien myyntien pohjaksi. Ylitirehtööri Wrede piti jäykästi kiinni siitä periaatteesta, että kruununmetsistä ei puuta ole myytävä, ellei siitä saada täyttä hintaa.

Tässä yhteydessä sallittakoon minun vielä mainita Snellmania edeltäneet valtiovarain toimituskunnanpäälliköt Lars Gabriel von Haartman ja Karl Fabian Teodor Langenskjöld, jotka molemmat olivat valtion metsätalouden vankkoja puoltajia ja sallittakoon minun vielä toistaa ne sanat, jotka von Haartman lausui senaatin istunnossa jo v. 1847: »Tarkoin suunnitellussa valtiotaloudessa ei pidä pelätä kustannuksia, jotka tulevaisuus runsaasti korvaa. Järjestämällä maahamme kruununmetsien hallinto luotaisiin tänne kallisarvoinen domeeni, joka jo lähitulevaisuudessa ja vielä enemmän vastaisina aikoina antaisi runsaita tuloja». Langenskjöld taas, josta Snellman lausui: »metsänhoidosta tuli oikein vapaaherra Langenskjöldin lempilapsi», toteutti suunnitelman metsähallituksen itsenäistytymisestä, toisin sanoen sen vapauttamisesta maanmittaushallituksen yhteydestä, ansaiten tällä valtiomiesteolla kunniasijan metsähallituksemme historiassa.

1800-luvun lopulla kärjistyi metsähallituksen ja yleisen mielen välisen suhde vielä entisestäänkin. Sen aiheutti lähinnä 1877 vuoden uudistaloasetus, joka osoitti huomattavaa ymmärtämystä ja suopeutta metsätaloutta kohtaan määrätessään kruunun metsämaiden uudistiloiksi luovuttamisen ehdoksi sen, ettei siitä olisi valtion metsien hoidolle estettä. Uudistilan perustamisanomus oli, kuten

luonnollista, lähetettävä lausunnon antamista varten asianomaiselle metsänhoitajalle. Kun asian ratkaisu käytännössä tuli riippumaan suurena määrin juuri hänen lausunnoistaan, eikä ratkaisu läheskään aina käynyt anojan toivomaan suuntaan, heräsi pian yleinen tyytymättömyys koko asetukseen ja varsinkin metsänhoitajiin. Heitä pidettiin viljelyksen vihollisina. Julkinen sana hairautui nytkin vastuuttomasti lietsomaan vihaa metsänhoitajia ja kruunun metsätaloutta vastaan. Eräessä v. 1898 painetussa kirjasessa väitetään, että kruununmaista on ollut pelkkää vahinkoa. Ne ovat muka aiheuttaneet yleistä köyhtymistä, lisänneet hallan ja ruostetautien tuhoja, edistäneet siirtolaisuutta ym. ym., mikä kaikki surkeus ja tappio arvioitiin rahaksi, 300 milj. markaksi. Tämä kirjanen, jossa muun lisäksi väitettiin kruununmaiden olleen synyn vuosien 1891 ja 1892 hallowiin ja niitä seuranneisiin katovuosiin, sisälsi vielä henkilökohtaisiakin solvauksia ja aiheutti oikeudenkäynnin kirjasen tekijää vastaan.

Samana hengen tuotetta kuin tämä onneton kirjanen oli se kierto-kirje, jonka joukko Keski-Suomen kansalaisia v. 1892 lähetti maamme kuntien puheenjohtajille ja jossa kehoitettiin yhteisesti jättämään senaatilelle anomus kruununmaiden jakamisesta kuntien kesken. Kuvaavaa oli, että tämän hankkeen alullepanija anoi, että hänelle itselleen luovutettaisiin muuan kruununmaa, joka silloin arvioitiin neljännes miljoonan markan arvoiseksi.

Kansan keskuudessa kannatusta saaneen kiihkömielen puolustukseksi on kuitenkin sanottava, että jo 1872 vuoden valtiopäivät olivat sille tarjonneet rohkaisevia esikuvia. Silloin muuan edustaja väitti, että, »kuinka ikänensä metsänhoitovirasto asetettaneekin, se ei voi tulla huonommaksi kuin se nyt on». Toinen edustaja ehdotti, että metsänhoitajien tehtävät uskottaisiin maanmittareille, kolmas huomautti mutkattomasti, että metsänhoitajat eivät kelpaa mihinkään. Kunniamaininnan ansaitsee pappissäädyn edustaja prof. Cleve, joka uskalsi puolustaa halveksittua metsänhoitolaitosta.

Metsähallinnon taholla ei periaatteessa suinkaan vastustettu valtionmaiden asuttamista. Päinvastoin ymmärrettiin varsin hyvin, että asutuksen levitessä saatiin pysyväistä työväkeä kruunun metsätyömaille ja menekkiä sellaiselle pienpuulle, jonka kaukokuljetus ei silloisissa oloissa ollut taloudellisesti kannattavaa. Mutta kun valtionmaata viljelystarkoituksiin luovutettiin, oli varottava antamasta sitä sellaisille henkilöille, jotka eivät itse halunneet maata viljellä, vaan keinottelutarkoituksessa yrittivät päästä käsiksi arvokkaihin kruunun puuvarastoihin. Ylitirehtööri af Forselles puolestaan korosti valtion metsien merkitystä kallisarvoisena kansallisomaisuutena ja suurena

valtion tulolähteenä, joka pirstoamattomana oli säilytettävä omistajansa hallussa. Hän puolusti kantaansa ankaria, sanomalehdistön taholta suunnattuja hyökkäyksiä vastaan onnistumatta kuitenkaan saamaan yleistä mielipidettä puolelleen. 1892 vuoden uudistalasetuksen ilmestyminen merkitsi sen suunnan voittoa, jota vastaan Forselles oli taistellut, ja lienee ollut lähin syy hänen eroamiseensa metsähallituksen johdosta.

Tod. valtioneuvos Hannikainen oli asutuskysymyksissä jonkin verran toisella kannalla kuin Forselles. Hän oli uudistilasuunnan ehdoton kannattaja. Siitä huolimatta ei hänenkään ylitirehtöörinä ollessa voitu välttää kahnausten syntymistä juuri valtionmaiden asutuskysymyksen yhteydessä. 1892 vuoden asetuksen mukainen uudistilojen erottaminen johti varsinkin Pohjois-Suomessa metsäkeinotteluun jopa siinä määrin, että sikäläisistä uudistaloista jo maailmansodan aikaan suuri osa oli joutunut puutavarayhtiöiden haltuun tai autoiksi. Kun keinottelua pyrittiin metsänhoitoviranomaisen taholta torjumaan, uudistui sama virkamiesten, ennen kaikkea metsänhoitajien ahdistelu, jota useaan otteeseen oli jo aiemmin esiintynyt. Mutta tilanne kävi nyt entistä pahemmaksi sen johdosta, että torppariväestössämme syntynyt ja ylläpidetty tyytymättömyys tarjosi voimallisia uhkaavina esiintyneille kumouksellisille aineksille. Yhä äänekkäämmin vaadittiin, että kruununmaat oli asutusta ja viljelystä varten ilmaiseksi luovutettava torppareille. Valitettavasti julkinen sana nytkin monesti osoitti hämmästyttävää arvostelukyvyyn puutetta tai toisaalta teki itsensä syypääksi tarkoitukselliseen yksipuolisuuteen. Pari suomalaista kirjailijaakin alisti kynänsä halpahintaiseen demagogian palvelukseen. Etevään kirjalliseen asuun puetuissa herjauksissa häväistiin koko metsänhoitajakuntaa.

Olen esittänyt muutamia piirteitä siitä, millainen yleisen mielipiteen vastatuuli metsänhoitolaitoksellamme, sen johdolla niin kuin rivimiehillä on varhemmin ollut kestettävänä. Katkerien muistojen verestäminen ei ehkä tässä tilaisuudessa olisi sopivaa, ellei niiden tuntemista olisi pidettävä historiallisessa katsannossa tarpeen vaatimana. Olemme ehkä olleet valmiit lausumaan tuomiomme varhaisemman metsähallinnon toiminnasta ja aikaansaannoksista. Mutta kun tutustumme menneen ajan raskaisiin olosuhteisiin, muuttuu tuomiomme myötätunnoksi ja kunnioitukseksi niitä monia metsänhoitomiehiä kohtaan, jotka vaikeuksien ja parjausten keskellä pysyivät kutsumukselleen uskollisina, vieläpä jaksoivat innostua metsäasiasta ja uskoa uuden, valoisamman ajan koittoon.

Tuo valoisampi aika on koittanut. Metsätaloudella on nyt yleisen mielipiteen vankka kannatus. Valtion metsähallinnon koh-

dalla on vastatuuli vaihtunut myötätuuleksi. Metsänparannuslain käsittely eduskunnassa on tuorein todistus silläkin taholla vallitsevasta myötämielestä. Metsien arvon kohoamisen ohella on metsähallituksen viimeaikainen tarmokas, keskitetty, tulosrikas toiminta ollut omiaan lisäämään luottamusta ja arvontoa valtion metsätaloutta kohtaan. Siitä saataneen yhtenä ilahduttavana todistuksena pitää tämän erinomaisen arvovaltaisen kansalaisjoukon kokoontumista metsänhoitolaitoksen juhlahetkeä viettämään.

Esitelmän jälkeen esitettiin seuraavat tervehdykset:

Valtioneuvoston onnittelet esitti pääministeri *T. M. Kivimäki* seuraavin sanoin:

Tänä metsänhoitolaitoksen toiminnan merkkipäivänä pyytää valtioneuvosto esittää Metsähallitukselle onnitelunsa. Metsien, kansallisrikkautemme kasvu edellyttää uupumatonta vaalimista, josta kansan taloudellinen ja henkinen vaurastus riippuu ja jonka merkitystä ei siis voida kyllin korkealle arvioida. Valtioneuvosto toivottaa tästä syystä Metsähallitukselle jatkuvaa menestystä sen valtakunnan elinehdoille niin tärkeässä työssä.

Puheeseen vastasi pääjohtaja *A. K. Cajander* seuraavin sanoin:

Kunnioittavimmin pyydän saada kiittää Valtioneuvostoa ja Teitä, herra Pääministeri, Valtioneuvoston nimissä esittämistänne onniteluista. Minä olen varma siitä, että metsähallinnon koko virka-kunta on osaava riittävän korkealle arvostaa niitä sanoja, jotka Te, Herra Pääministeri, olette lausunut.

Latvian maatalousministeriön ja metsähallituksen onnitteleva kirjelmän esitti ministeri *V. Schumans*:

Monsieur le Directeur Général,

A l'occasion solennelle du 75-me anniversaire de l'activité de l'Administration Forestière de Finlande, nous nous empressons de vous présenter nos sincères salutations et les meilleurs voeux de tous les sylviculteurs de Lettonie.

Il mérite d'être noté que la sylviculture de Finlande qui occupe une place tellement importante dans l'économie nationale du peuple finlandais, a pu, au cours de son progrès historique, évoluer et se développer en toute liberté. C'est ainsi que les acquisitions de la Finlande dans le domaine de l'économie forestière et surtout les conquêtes scientifiques des sylviculteurs finlandais jouissent d'un renom dont seulement très peu entre les États civilisés de l'Europe Occidentale

sauraient se féliciter. Nous sommes convaincus que ces succès, dont les sylviculteurs finlandais peuvent être fiers à juste titre, sont en même temps le résultat de l'activité réfléchie et méthodique de l'Administration Forestière de Finlande.

En Lettonie, l'indépendance de l'économie forestière est de date récente — de celle de l'indépendance du pays. Il est naturel que, dans leurs efforts organisateurs, les sylviculteurs lettons cherchent des modèles aux pays voisins, et ce n'est que trop souvent qu'ils en trouvent dans notre pays ami de Finlande. Nous constatons avec satisfaction que les sylviculteurs finlandais, avec l'Administration Forestière de Finlande en tête, nous ont témoigné, à cet égard, invariablement de la plus grande prévenance. Il serait inutile de vouloir relever l'amabilité et la sollicitude dont nos sylviculteurs ont été entourés chaque fois qu'ils étaient les hôtes de la Finlande. Aussi; nous tenons à mentionner avec gratitude que nous avons été régulièrement pourvus des éditions et publications scientifiques et économiques des institutions et sociétés finlandaises de sylviculture.

Nous sommes persuadés que les rapports entre la Lettonie et la Finlande en général et la collaboration des sylviculteurs de ces deux pays amis en particulier continueront à se développer dans le même esprit d'amitié comme par le passé.

Très reconnaissants de l'aimable invitation reçue, mais étant empêchés par les circonstances de venir en personne pour vous exprimer nos félicitations, nous vous prions, Monsieur le Directeur Général, de bien vouloir agréer nos meilleurs vœux pour le progrès de l'économie forestière de Finlande ainsi que ceux que nous formons pour vous personnellement, comme le dirigeant de l'activité de l'Administration Forestière de Finlande de longue expérience et de grand mérite.

A. Budže.

Ministre de l'Agriculture.

J. Ozols.

Directeur du Département des Forêts.

Norjan metsähallituksen puolesta jätti ylijohaja *K. Sörhuus* seuraavan adressin:

Fra

Det Kongelige Norske Landbruksdepartement-Skogvesenet
til

Den Finske Forststyrelse

i anledning av dens

75 års jubileum.

Det Kgl. Norske Landbruksdepartement — Skogvesenet — hilser den Finske Forstforvaltning på dens 75 års dag og uttaler de

beste ønsker om trivsel og fremgang i de kommende år. Vi uttaler vår beundring for Forstforvaltningens store innsats i arbeidet for å bringe det finske skogbruk op på det høie nivå, hvor det nu står og vi takker for fruktbringende samarbeide til fremme av nordisk skogbruk.

Oslo den 19. april 1934.

Håkon FIVE

Landbruksminister

K. Sörhuus

Skogdirektør

Ruotsin metsähallituksen puolesta jätti osastopäällikkö *F. Aminoff* seuraavan adressin:

Till

Forststyrelsen.

Vid den högtidlighet, som Forststyrelsen denna dag anordnar med anledning av Forstförvaltningens 75-åriga verksamhet, får Kungl. Domänstyrelsen frambära sin varma hyllning.

Domänstyrelsen ser uti Forststyrelsens inbjudan till denna minnesfest ett uttryck för samhörighet mellan de båda institutionerna, grundad på gemensamhet i de uppgifter, som blivit anförtrödda Forststyrelsen och Domänstyrelsen inom grannländerna Finland och Sverige.

Forstförvaltningens gärning under de svunna åren är präglad av insiktsfull och målmedveten strävan till god vård och klokt nyttjande av Finlands skogar, en gärning som förlänat Finland en framskjuten och högt ansedd plats bland de länder, där skogsbruket är huvudnäring.

Domänstyrelsen uttalar den varma förhoppningen, att Forstförvaltningen även under tider, som komma, måtte beskåras att med lycka och framgång kunna utföra sitt gagneliga arbete.

Stockholm den 19 april 1934.

Kungl. Domänstyrelsen

G. Kuylenstjerna

Magnus Alm

Vastatessaan ulkomaisten metsähallitusten onnitteluihin pääjohtaja *A. K. Cajander* lausui:

Till de ärade representanterna för Lettlands, Norges och Sveriges skogs- och domänförvaltningar ber jag att få uttala mitt förbindligaste tack. Alla dessa förvaltningar arbeta under i stort sett

enahanda förhållanden och enahanda förutsättningar och få sig ungefär likartade uppgifter förelagda. Allt detta giver arbetet samma prägel; det väcker en känsla av facklig samhörighet.

I det jag ytterligare tackar för Eder vänliga högtskattade hälsning, ber jag få uttrycka den fasta förhoppning, att de goda relationerna mellan de av Eder företrädde förvaltningarna och Forststyrelsen i Finland måtte orubbad fortbestå.

J'exprime mes meilleurs remerciements à cause des salutations aimables de la part des représentants des administrations forestières de la Lettonie, la Norvège et la Suède.

Yliopiston Maatalous-metsätieteellisen tiedekunnan puolesta jätti professori *Rurik Pihkala* seuraavan sisältöisen adressin:

Suomen metsät ovat valtiollisen ja taloudellisen itsenäisyytemme vahvin tuki. Kaukonäköiset, isänmaata rakastavat henkilöt ovat tämän käsittäneet perustaessaan Metsänhoitolaitoksemme, joka nyt viettää 75-vuotisjuhlaansa.

Etevän johdon alaisena on Metsänhoitolaitoksemme varsinkin viime aikoina jättiläisaskelin mennyt eteenpäin, sen vaikutus tuntuu metsätaloudellisen toimintamme kaikilla aloilla, mutta ennen kaikkea näkyvät sen työn hedelmät metsissämme.

Maatalous-metsätieteellisen Tiedekunnan oppilaille on Metsähallitus antanut työtä ja kehittymismahdollisuuksia. Metsähallituksen ja Tiedekunnan yhteisymmärrys on aina ollut mitä parhain.

Maatalous-metsätieteellinen Tiedekunta toivoo Metsähallitukselle menestystä ja työrauhaa.

Rurik Pihkala

Antti Mäki.

Metsätieteellisen tutkimuslaitoksen johtaja, professori *Olli Heikinheimo* ja professori *O. J. Lukkala* jättivät seuraavan adressin:

Metsähallitukselle

huhtikuun 19:ntenä 1934

Metsätieteellinen tutkimuslaitos.

Valtion metsänhoitolaitoksen nyt päättyvä 75-vuotiskausi on ollut vaivalloisempi ja raskaampi taivalta kuin vastaava aika kenties millään muulla hallinnon alalla. Taistelu sekä kansan syvälle juurtuneita ennakkoluuloja että useinkin varsin arvovaltaisten henkilöiden mielipiteitä vastaan, erämaan alkuperäisten olojen metsän-

hoitovirkamiehille ja viran hoidolle aiheuttamat vaikeudet, virkakunnan opetustoiminnan järjestämistä kohdanneet esteet, metsätalouden perusedellytyksen, puutavaran menekin, rajoittuneisuus ja siitä aiheutunut heikko taloudellinen tulos olivat tunnusomaisia nyt kuljetulle taipaleelle pitkälle yli sen puolivälin. Näiden vaikeuksien muodostamaa taustaa vastaan erottuu suuri joukko metsänhoitolaitoksessa työskennelleitä miehiä, jotka vilpittömin mielin ja erittäin taitavasti ovat vaalineet ja kartuttaneet kansan suurta yhteistä omaisuutta. Metsänhoitolaitoksemme aikaisemmat vaiheet muistaen käy myöskin selväksi, että viimeaikaiset suotuisammassa oloissa tarmokkaalla ja määrätietoisella työllä saadut suuremmat tulokset pohjautuvat oleelliselta osalta myös näiden edeltäjien toimintaan.

Tälle aikaisempien sukupolvien sekä nykyisen metsänhoitolaitoksen suorittamalle menestykselliselle, epäitsekkäälle ja uhrautuvalla työlle metsätieteellinen tutkimuslaitoskin haluaa osoittaa kunnioitusta ja kiitollisuuttaan. Tähän tutkimuslaitoksella on sitäkin suurempi syy, kun se aikaisemmin yli 10 vuotta on työskennellyt Metsähallituksen lähimmän valvonnan alaisena, saaden siltä aina ymmärtämystä ja tukea osakseen, ja kun se siten läheisesti on tullut kokemaan valtion metsänhoitolaitoksen alalla suoritettavan työn merkityksen.

Metsätieteellinen tutkimuslaitos toivoo Metsähallitukselle ja Metsänhoitolaitoksen työlle jatkuvaa menestystä ja onnea.

Helsingissä huhtikuun 19:ntenä 1934.

Metsätieteellinen tutkimuslaitos

Olli Heikinheimo

V. T. Aaltonen

Yrjö Iivessalo

O. J. Lukkala.

Geologisen toimikunnan tervehdyksen esitti tohtori *V. Hackman* seuraavin sanoin:

Herra Pääjohtaja!

Geologinen toimikunta pyytää saada täten kauttani kunnioittavimmin lausua tervehdyksensä ja onnentoivotuksensa Metsänhoitolaitukselle sen 75-vuotisjuhlan johdosta ja kiittää kaikesta avusta ja hyödystä jonka toimikunta on töissään Metsähallituksen toiminnasta saanut osakseen. Onhan monessa suhteessa vuorovaikutusta olemassa metsätieteen ja geologian välillä, ja vaikka me geologit emme harrasta metsätutkimusta, niin kuitenkin meidän kenttätutkimuksemme tässä metsärikaassa maassamme suoritetaan suureksi osaksi metsässä ja siinä suhteessa mekin olemme »metsämiehiä».

Geologinen toimikunta toivoo että Metsänhoitolaitoksen tulosrikas ja koko maallemme tärkeä työ edelleenkin jatkuisi onnellisesti ja tähänastisella hyvällä menestyksellä.

Yliopiston Maatalous-metsätieteellisen tiedekunnan ja tieteellisten tutkimuslaitosten tervehdyksiin vastatessaan pääjohtaja *A. K. Cajander* lausui:

Pyydän saada kiittää yliopiston maatalousmetsätieteellistä tiedekuntaa, Metsätieteellistä tutkimuslaitosta ja Geologista toimikuntaa tervehdyksistä. Ne tulevat suureksi osaksi läheiseltä ja tutulta taholta. Kaikki nämä laitokset selvittävät sitä tieteellistä pohjaa, jolle metsätalous on rakentuva.

Tieteellisen perustan luomisessa maan metsätaloudelle on Metsätieteellinen tutkimuslaitos tehnyt suuriarvoisen työn, jota maan metsätalous on monella tavalla hyväkseen käyttänyt. Vähemmän tärkeä ei tässä suhteessa ole ollut myöskään maatalousmetsätieteellisen tiedekunnan työ, tiedekunnan, jonka piiristä sitäpaitsi joka vuosi uusi parvi tieteellisen ja käytännöllisen koulutuksen saaneita nuoria metsänhoitomiehiä astuu valtion ja yksityismetsäin palvelukseen. Läheinen, luottamuksellinen yhteistoiminta Teidän edustamienne laitosten kanssa on metsähallitukselle elinehto ja minä toivon, että se tulee särkymättä jatkumaan samalla kuin toivon, että metsähallitus edelleenkin on lukuisissa esiintyvissä tapauksissa saava turvautua Geologisen toimikunnan asiantuntevaan apuun.

Maanmittaushallituksen pääjohtaja *Väinö Ahla* jätti seuraavan sisältöisen adressin:

Metsähallitukselle.

Metsähallituksen tänään viettäessä metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhlaa pyytää maanmittaushallitus esittää juhlivalle laitokselle kunnioittavan tervehdyksensä.

Metsänhoito- ja maanmittauslaitoksia elähdyttävät tänä juhlapäivänä yhteiset muistot. Kuuluihan metsiemme hoito ennen varsinaisen metsänhoitolaitoksen perustamista maanmittausvirakunnan tehtäviin ja olivathan metsänhoito- ja maanmittauslaitokset senkin jälkeen, kuin aluksi väliaikainen metsänhoitolaitos 75 vuotta sitten asetettiin vakinaiselle kannalle, vielä useita vuosia saman johdon alaisina. Maanmittausvirakunnan keskuudesta metsänhoitolaitos myös sai ensimmäiset virkamiehensä.

Senkin jälkeen kuin metsänhoitolaitoksen johto joitakin vuosia laitoksen perustamisen jälkeen siirtyi erilliselle keskusvirastolle, Metsähallitukselle, ovat molemmat laitokset kulkeneet käsi kädessä. Metsänhoitolaitoksen kunniakkaana tehtävänä on maamme arvokaimman kansallisomaisuuden hoito. Maanmittauslaitoksen asiana taas on tarjota apuaan tässä työssä tarkoituksenmukaisen metsämaiden jaon ja metsien hoidossa tarvittavan kartaston aikaansäämisen kautta.

Samalla kuin maanmittaushallitus esiintuo Metsähallitukselle parhaimmat onnitelunsa metsänhoitolaitoksen suurten saavutusten johdosta, liittää se onniteluihinsa hartaan toivomuksen, että tähän asti vallinnut yhteistyö jatkuisi yhtä eheänä vastaisinkin aikoina.

Helsingissä, 19 päivänä huhtikuuta 1934.

Maanmittaushallitus

Väinö Ahla.

Arvo Manner.

J. Ahonen.

Lauri Anttila.

Väinö V. Seppälä.

Maataloushallituksen ylijohtaja *J. E. Sunila* esitti seuraavan tervehdyksen:

Herra Pääjohtaja!

Metsätalouden juhlapäivänä tuntee myös tämän maan maatalousväki — huoliensa keskellä — iloa ja kiitollista mieltä. Se on yhä yleisemmin ja selvemmin oppinut tuntemaan metsässään vahvan turvan ja käsittämään sen hyväksi suoritettun työn merkityksen. Mutta tämän väestön keskuudessa ymmärretään myös metsätalouden valtava merkitys maan koko talouselämälle.

On kansallista mieltä nostattavaa että köyhissä ja vaatimattomissa oloissamme on talousala, jolle on voitu perustaa kansainvälistikin katsottuna merkittävä ja kilpailukykyinen tuotanto. Metsätalouden luontaisten edellytysten hyväksikäyttämisessä ja kehittämisessä on tässä maassa suoritettu suuri työ, jonka johdosta myös Maataloushallitus esittää onnitelunsa. Suotakoon niille miehille, jotka ovat tätä työtä suorittamassa, siihen jatkuvasti voimia ja menestystä, niin että metsätalous voisi tälle maalle muodostaa sen *pysyvän* taloudellisen tuen, johon kansamme kulttuuri tärkeältä osaltaan pohjautuu.

Asutushallituksen tervehdyksen esitti ylijohtaja *V. J. Parkkali* seuraavin sanoin:

Metsähallituksen tänään viettäessä metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhlaa pyydän asutushallituksen puolesta esittää kunnioitta-

van onnitelun. Se vuosi vuodelta enenevä mielenkiinto ja myötämielinen suhtautuminen asutustoimintaan metsänhoitolaitoksen taholta, jota on ollut havaittavissa, on asutustoiminnan kannalta ilahduttavaa ja sille eduksi. Toivon, että asutuksen ja valtion metsätalouden oikeudet edut saadaan keskenään sopusointuun.

Rautatiehallituksen puolesta pääjohtaja *Jalmar Castrén* jätti näin kuuluvan adressin:

Metsähallitukselle.

Metsänhoitolaitoksen viettäessä tänään 75-vuotisen toimintansa juhlapäivää esittää rautatiehallitus kunnioittavimmat onnitelunsa tämän merkkitaipauksen johdosta.

Maamme huomattavan kansallisomaisuuden, metsävarojen hoitajana ja näiden talouselämälle arvokkaiden tekijäin kehittäjänä on Metsänhoitolaitoksella ollut erittäin suuriarvoinen tehtävä suoritettavanaan.

Mielihyvällä voi rautatiehallitus myös todeta, että samaan aikaan kuin ensimmäistä rautatietä ryhdyttiin meillä rakentamaan oli huomio metsiemme hoitoon vienyttä Metsänhoitolaitoksen perustamiseen ja että Metsänhoitolaitoksen kehitys on sitten kulkenut yhtiön rautatielaitoksen kehityksen kanssa. Metsäntuotteet sekä jalostamattomina että jalostettuina ovat olleet ja ovat edelleenkin suurimpana osana rautateiden tavarankuljetuksissa. Metsänhoitolaitos itse on ensimmäisiä rautatielaitoksessa kulutettavien metsäntuotteiden hankkijoita.

Luottaen hyvän yhteistoiminnan edelleenkin jatkuvan toivottaa rautatiehallitus Metsänhoitolaitokselle menestystä maamme aineellisen hyvinvoinnin ja talouselämän tehokkaana edistäjänä.

Helsingissä, rautatiehallituksessa, huhtikuun 19 päivänä 1934.

Jalmar Castrén

Ossian Hellman.

Tie- ja vesirakennushallituksen pääjohtaja *E. W. Skogström* jätti seuraavan sisältöisen adressin:

Metsähallitukselle 19 19/IV 34

Tie- ja vesirakennushallitukselta.

Metsähallitukselle on Tie- ja vesirakennushallituksella kunnia tässä juhlatilaisuudessa tuoda parhaimmat onnitelunsa.

Valtakunnan metsätaloudelle niin tärkeän ja menestyksellisen yleisen toimintansa ohella ja sen ulottamiseksi kaikkiin osiin maa-

tamme on Metsähallinnon toimesta vähitellen, vuosikymmenien kuluessa, m. m. kehitetty sille ominaisia kulkuteitä, uittoväyliä, tuhansia penikulmia usein ennestään asumattomiin ja tiettömiin saloseutuihin, ja siten myöskin luotu näille etäisille perukoille ensimmäiset taloudellisen elämän edellytykset.

Tässä uittoväylien ja muidenkin metsähallinnolle tarpeellisten kulkuteiden kehittämisessä, suunnittelussa ja rakentamisessa on Metsähallituksen ja Tie- ja vesirakennushallituksen viranomaisten keskeinen kiinteä yhteistyö luonut taloudellisesti suurimerkityksellisen, mutta kulttuuritekijänäkin mainittavan verkon yli koko maamme.

Kunnioittavasti kiittäen ja parhaan tunnustuksensa julkituoden tästä hyvästä yhteistyöstä ja niistä suurista saavutuksista, jotka tällekin Metsähallituksen toiminnan osalle ovat kuluneena 75 vuotena tulleet, Tie- ja vesirakennushallitus toivottaa edelleenkin hyvää menestystä Metsähallituksen toiminnalle.

Helsingissä, Tie- ja vesirakennushallituksessa, huhtikuun 19 päivänä 1934.

Tie- ja vesirakennushallituksen puolesta:

E. W. Skogström.

Harald Backman.

Posti- ja lennätinhallituksen adressin jätti pääjohtaja *G. E. F. Albrecht*:

Metsähallitukselle

Maassamme, jossa metsät muodostavat kansallisomaisuutemme pääosan, on valtion ja yksityisten omistamien metsien hoidolla ja valvonnalla ollut ja edelleenkin on mitä suurin merkitys. Metsänhoitolaitos on tällä alalla suorittanut isänmaallemme suuriarvoisen työn. Julkituoden tämän posti- ja lennätinhallitus pyytää metsänhoitolaitoksen 75-vuotisen toiminnan johdosta Metsähallitukselle esittää kunnioittavan tervehdyksensä ja parhaat onnitelunsa. Helsingissä, huhtikuun 19 päivänä 1934.

Posti- ja lennätinhallitus

G. E. F. Albrecht.

Pääjohtaja

John Palmgren.

Johtaja

Lääkintöhallituksen puolesta pääjohtaja *Hannes Ryömä* esitti seuraavan tervehdyksen:

Herra Pääjohtaja!

Pyydän esittää metsähallitukselle sen tänä merkkipäivänä lääkintöhallituksen kunnioittavat onnittelet ja kiittää erittäin hyvästä yhteistyöstä, joka on näiden virastojen kesken vallinnut.

Keskusvirastojen tervehdyksiin vastasi pääjohtaja *A. K. Cajander* seuraavin sanoin:

Metsähallitus on suurin mielihyvin vastaanottanut tässä tilaisuudessa muiden keskusvirastojen ystävälliset tervehdykset, keskusvirastojen, joiden kanssa Metsähallitus joutuu melkeinpä päivittäiseen kosketukseen. Joskin toisinaan joissakin asioissa mielipiteet menevät eri suuntiin riippuen siitä, että toinen katsoo asiaa hieman toiselta kannalta kuin toinen, niin keskenäiset suhteet ovat aina olleet hyvät, eikä muu voi olla mahdollistakaan, kun kaikki työskentelemme saman yhteisen isännän, valtion, palveluksessa ja saman suuren asian, maan ja kansan menestyksen, hyväksi.

Minä pyydän parhaiten saada kiittää.

Keskuskauppakamarin tervehdyksen esittivät valtioneuvos *J. K. Paasikivi* ja vuorineuvos *Yrjö Pulkkinen*, jolloin edellinen lausui:

Herra Tasavallan Presidentti!

Herra Pääjohtaja ja Professori!

Suomen Keskuskauppakamari pyytää myöskin saada esiintuoda tervehdyksensä ja onnitelunsa tänä Suomen metsänhoitolaitoksen merkkipäivänä.

Se siemen, joka kolmeneljännes vuosisataa sitten kylvettiin, on hyvin kehittynyt ja kasvanut. Metsä on Suomen maan ja kansan taloudellisen ja siten myös sivistyksellisen sekä valtiollisen elämän kulmakiviä ja metsän järkipäisyyden hoidon ja käytön merkitys on ajan mukana käynyt yhä selvemmäksi ja ilmeisemmäksi. Metsätaloutteen perustuva moninainen toiminta on syvästi vaikuttanut kansamme elämään, vieläpä antanut sille viimeisten sukupolvien aikana miltei uuden muodon.

Keskuskauppakamari, jonka asiana on valvoa ja edistää teollisuutta, merenkulkua ja kauppaa koskevia intressejä, ymmärtää erityisesti sen isänmaallisen työn merkityksen, mitä Suomen metsänhoitolaitos, Metsähallituksen johdolla, suorittaa, ja yhtyy vilpittömästi toivomukseen, että tämä maalle ja kansalle tärkeä työ tulevaisuudessakin menestyksellä jatkuisi.

Suomen Puunjalostusteollisuuden Keskusliiton tervehdyksen esittivät kenraalimajuri *R. Walden* ja pääkonsuli *A. Solitander*, jolloin jälkimäinen lausui:

Herra Tasavallan Presidentti, herra pääjohtaja, arvoisa juhlayleisö.

Esitän kunnioittavimmin Suomen Puunjalostusteollisuuden Keskusliiton onnittelet Suomen Metsänhoitolaitoksen 75-vuotisen toiminnan johdosta.

Sahauksen vapautuminen raaka-aineensaannin säännöstelystä on viime vuosisadan metsätalouden merkittävimpiä tapahtumia. Säännöstelystä luopuminen seurauksineen muodostui metsänhoitolaitoksemme alkeeksi ja virallisen metsänhoidon päätehtäviä on ollut metsätalouden vaalinta, huomioimalla ne vaatimukset, joita yhteiskunnan, valtion ja kansan menestyminen asettavat Suomen metsien tuoton jatkuvaisuudelle. Näiden tehtävien vaikeus todistuu jo siitäkin, että seitsemän ja puolen vuosikymmenen työkauden aikana, jonka muistoa metsänhoitolaitoksemme tänään viettää, on siirrytty jaksoviljelyksestä, käsityksestä, että puu vain kerran miespolven aikana kypsänä, täyteen ikäänsä tultuaan, on kaadettava, jatkuvaan viljelykseen, jonka päämääränä on kasvavan metsän keskeytymättömän hyväksikäyttö.

Puunjalostusteollisuuden nopea kasvu, sen laajentuminen yhä uusille aloille, on enimmältä osalta ollut aiheena siihen, että metsähallinnon ja metsänhoitolaitoksen eteen jatkuvasti on noussut vaikeasti ratkaistavia ja suurta kaukonäköisyyttä vaativia kysymyksiä. Teollisuuden on ollut pakko mukautua ulkonaisiin vaikuttimiin, monasti arvaamattomiin hintatason ja konjunktuurien vaihteluihin, varoja vaativiin teknillisiin uudistuksiin, joiden merkitys ja seuraukset eivät aina ole olleet metsänomistajain näkyvissä. Metsähallinnon tehtävänä on tällöin ollut löytää teollisuuden kehityksestä ne suunta-aviivat, joiden mukaisesti tärkein kansallisomaisuutemme oli hoidettava, siten että tuotannon ja kulutuksen tasapaino säilyisi ja metsänomistajat saisivat omansa ilman että jalostusteollisuus joutuisi liiallisiin vaikeuksiin. Tässä kohdin suoritetusta työstä esitämme parhaat kiitoksemme.

Metsien tuoton ja kulutuksen suhde on nykyään jännittävällä tavalla joka asettaa metsähallinnon ja metsänhoitolaitoksen vastuullisempaan asemaan kuin koskaan ennen. Puun kulutus näyttää ylittävän metsien tuoton. Voimme syystä toivoa, että metsänhoidon tehostuessa puuvaramme riittävät yhä kasvaviin tarpeisiin. Metsänhoitolaitoksemme kunnias tehtävä on muuntaa nämä toiveet to-

siksi, vakuudeksi, joka varmistaa sekä teollisuuden toiminnan että maan taloudellisen menestyksen. Tähän suurenmoiseen tehtävään sisältyy tulevaisuuteen ulottuva suunnitelma, jonka tarkoituksena on avata etäisimmätkin metsäalueet järkiperaiselle viljelykselle.

Toivotamme Metsähallitukselle menestystä sen tulevissa tärkeissä tehtävissä.

Suomen Maatalousseurojen Keskusliiton tervehdyksen esittivät maaherra *E. Y. Pehkonen* ja agronomi *J. Jyske*, jolloin edellinen lausui:

Maatalousseurojen Keskusliiton Valtuuskunta pyytää kauttani esittää Metsähallitukselle kunnioittavat onnitelunsa Metsänhoitolaitoksemme 75-vuotisen toiminnan johdosta.

Tosin metsänhoitolaitoksen ensisijaisena tehtävänä on ollut huolehtia valtion metsien hoidosta ja niiden käytöstä valtiotaloutemme hyväksi, mutta sen ohella on sillä suoranaisesti ja välillisesti ollut tärkeä merkitys myös yksityismetsätalouden kehitykseen. Sitä mukaa kuin asutus lisääntyy, puun kotimainen kulutus kasvaa ja puutavaran arvot nousevat saa yksityismetsien hoito ja käyttö yhä suuremman merkityksen ei ainoastaan yksityisen maanviljelijän, vaan myös kansantaloudessa. Maatalousseurojen Keskusliiton valtuuskunta puolestaan toivoo, että metsähallituksen johdolla metsänhoitolaitoksemme voisi vastaavassa määrässä kehittää niitä toimenpiteitä, jotka ovat tarpeen yksityismetsätalouden kohottamiseksi sille asetettavia lisääntyviä vaatimuksia vastaavalle tasolle, sekä siten tukeaa yleensäkin itsenäisen maanviljelijäväestömme hyvinvoinnin kasvamista, mikä on myös kehittyneen metsänhoidon välttämätön edellytys.

Maataloustuottajain Keskusliiton tervehdyksen esitti kansanedustaja *P. W. Heikkinen* seuraavin sanoin:

K. K. Tasavallan Herra Presidentti, Kunnioitettava Metsähallituksen pääjohtaja:

Maataloustuottajain Keskusliiton valtuuskunnan puolesta minulla on kunnia lausua parhaimmat onnitelunne 75-vuotista merkkipäiväänsä juhlivalle Metsänhoitolaitokselle ja kiitoksemme siitä suuriarvoisesta työstä, minkä se on suorittanut maamme kansallisuusomaisuuden tärkeimmän osan, metsäpääomien hoidossa. Tämä vuosikymmenien kuluessa määrätietoisesti suoritettu työ on ollut

monessa suhteessa *varsin suuriarvoinen* myös meille yksityismetsien omistajille sekä metsiemme hoidossa että niiden tarkoituksenmukaisessa käytössä.

Maataloustuottajain edustajana rohkenen tässä tilaisuudessa lausua sen toivomuksen, että valtion Metsänhoitolaitoksen ja yksityismetsänomistajien järjestöjen välillä tulisi vallitsemaan hyvä, luottamuksellinen ja yhteisiin päämääriin tähtäävä yhteisymmärrys ja mahdollisuuden rajoissa tapahtuva yhteistyö. Tällaisen suhteen vallitessa saadaan käsityksemme mukaan, metsiemme hoito- ja metsätaloustuotteidemme myynti järjestetyksi metsänomistajien etujen mukaisesti, joka päämäärä on sekä valtiolle että yksityismetsänomistajille yhteinen. Tällainen yhteisymmärryksessä suoritettu työ myöskin tulisi vaikuttamaan tehokkaalla tavalla siihen, että metsätaloutemme tärkeys opitaan entistä paremmin käsittämään kaikissa kansalaispiireissä.

Keskusmetsäseura Tapion puolesta esitti kansanedustaja *Juho Koivisto* seuraavan tervehdyksen:

Metsähallitus on kauan varsinaisen tehtävänsä ohella, joka on koskenut valtion metsien hallintoa, esiintynyt yksityismetsätalouden puolesta, milloin maamme metsätalous kokonaisuudessaan on ollut pohdinnan alaisena. Myöhemmin on metsähallitukseen muodostettu erityinen yksityismetsien jaosto, joka on pääasiassa käsitellyt näitä metsiä koskevia kysymyksiä. Vaikkakin yksityismetsätalouden kehitys lopulta riippuu siitä, missä määrin maamme metsänomistajat osaavat metsiänsä käsitellä ja voivatko he jatkuvaa metsätaloutta harjoittaa, on metsähallituksen asema sinä elimenä, joka viime kädessä hallitukselle antaa painavan asiantuntemukseen perustuvan lausuntonsa, sekä edesvastuullinen että tärkeä. Keskusmetsäseura Tapio pyytää täten kiittäen siitä myötätunnosta, jolla Metsähallitus on seurannut seuran toimintaa yksityismetsätalouden kohottamiseksi ja siltä avusta, jonka seura on siltä saanut, kunnioittavimmin esiintuoda Metsähallitukselle metsähallinnon 75-vuotispäivänä onnentoivotuksensa ja toivomuksensa, että Metsähallitus edelleen omistaisi seurallemme ja yksityismetsätaloudelle suosiollista huomiota.

Centralskogssällskapet Föreningen för Skogskultur-seuran puolesta jätti johtaja *K. O. Elfving* seuraavan sisältöisen adressin:

Forstförvaltningen i Finland

75 år.

Till

Forststyrelsen.

Centralskogssällskapet Föreningen för Skogskultur frambär härmed sin vördsamma hälsning och lyckönskan med anledning av

75 års jubileet

och tillönskar fortsatt framgångsrik verksamhet vårt lands skogshushållning och hela vårt folk till fromma.

Helsingfors den 19. april 1934.

Å Styrelsens vägnar:

K. O. Elfving.

Ordf.

Å Helsingfors Skogsvårdsnämnds vägnar:

A. Sevelius.

Å Wasa skogsvårdsnämnds vägnar:

Edv. Helenelund.

Skogsbruket N:o 4 för april 1934 medföljer adressen.

Metsänhoitolautakuntien tervehdyksen esittivät maanmittausinsinööri *Sulo J. Teittinen*, ylimetsänhoitaja *K. H. Heikel* ja metsänhoitaja *Yrjö Hirvensalo*, jolloin ensiksi mainittu lausui:

Tasavallan Herra Presidentti, Herra Pääjohtaja.

Maan metsänhoitolautakuntien puolesta ja edustajina pyydämme kunnioittavimmin yhtyä niihin onniteluihin, joita Metsänhoitolaitokselle tänä sen juhlapäivänä on esitetty.

Jos meillä olisi tässä edessämme ja nähtävinä ne olot, jotka maassamme vallitsivat 75 vuotta sitten ja vertaisimme niitä nykyisiin oloihin ja nykyiseen kehitykseen, niin eroitus olisi niiden välillä kerrassaan valtava. Tätä eroitusta kuvastaa erikoisen selvästi myöskin sen laitoksen kehitys, jonka 75 vuotista merkkipäivää nyt olemme viettämässä. Alkuaikoinaan oli Metsänhoitolaitoskin pieni ja vaatimaton ja sai osakseen monenlaista arvostelua, vieläpä suoranaista vastustustakin; mutta sittenkun suuri yleisökin tuli huomaamaan, että metsät olivat meidän kansallisrikkautemme, on sama laitos tullut erittäin suosituksi ja kehittynyt yhdeksi kaikkein tärkeimmistä tekeijöistä valtio- ja kansantaloudessamme. Ja nykyään, kun Metsähallituksen huolenpito osaltaan kohdistuu myöskin yksityismetsiin, muodostaa Metsänhoitolaitos kaikkine eri osineen ikäänkuin suuren voimaverkoston, jonka haarautumat ulottuvat maan kaikkiin kolkkiin ja joiden kautta se toteuttaa tärkeää tehtäväänsä.

Vaikkakin metsänhoitolautakunnat toimivat suurimmalta osaltaan erillisinä varsinaisesta valtion metsien hoidosta, muodostavat ne kuitenkin renkaan samassa ketjussa, nimittäin työssä Suomen metsien hyväksi.

Samalla kun onnittelemme Metsänhoitolaitosta sen tähänastista arvokkaista saavutuksista, toivotamme sille edelleen parhainta menestystä maamme metsärikkauksien vaalijana ja kehittäjänä.

Pellervo-Seuran tervehdyksen esitti kanslianeuvos *Niilo Liikka* seuraavin sanoin:

Pellervo-Seura on toiminnassansa Suomen maatalousväestön tilan kohottamiseksi keskinäisen yhteistunnon ja yhteenliittymisen turvin varhain kiinnittänyt huomionsa siihen suureen merkitykseen, mikä metsillä on Suomen maataloudessa ja pienempääkin maanviljelystä harjoittavalle väestölle. Jo v:sta 1901 Seura aloitti toimintaa tällä alalla, ja v:sta 1906 alkaen erityinen metsäkonsulentti seuran palveluksessa toimi maanviljelijäin herättämiseksi yhteisvoimin parantamaan metsiensä hoitoa ja järkipäisemmin sekä paremmin tuloksin metsiänsä myymään. Tämän toiminnan seura lopetti vasta sen jälkeen kuin erityinen keskusosuuskunta, Metsänomistajain Metsäkeskus, otti tällä alalla kootaksensa maanviljelijöitä yhteisyrityksiin osuustoiminnallisessa hengessä. Senkin jälkeen on useita vuosia erityinen metsävaliokunta hoitanut näitä asioita Pellervo-Seuran keskuudessa ja seuran johtokunnassa ollut metsänhoidon asiantuntemus edustettuna.

Tänä Suomen Metsähallituksen merkkipäivänä, sen saavuttaessa kolmen neljännesvuosisadan iän, Pellervo-Seurakin siis pyytää tälle maamme metsänhoidon ja metsätalouden keskuselimelle, jonka valtaisa niinhyvin kansallinen kuin ammatillinen kehitys täyttää valvutuneiden kansalaisten mielet tässä juhlassa syvällä ilolla, esittää kunnioittavat onnitelunsa. Pellervo-Seura säilyttää kiitollisessa muistossa sen suuriarvoisen avun, mitä Metsähallituksen pääjohtaja, professori A. K. Cajander erikoisella asiantuntemuksellansa on seuralle antanut sen metsätaloudellisessa toiminnassa, samoin kuin sen ansiokkaan palveluksen, minkä metsäneuvos Mauno Pekkala on seuran metsänhoitokonsulenttina suorittanut.

Työnjaon kehitys on johtanut siihen, ettei Pellervo-Seura enää ole katsonut tarpeelliseksi samassa määrässä kuin aikaisemmin omistaa toimintaansa metsätaloudelle, josta nyt entiseen verraten moninkertaisiin voimin pidetään huolta, mutta sama arvostus omistetaan edelleen seurassa maamme arvokkaimman kansallissomaisuuden vaa-

linnalle. Metsähallituksen menestykselliseen toimintaan tämä vaalinta liikeisesti liittyy. Sen onnelliseen jatkumiseen Pellervo-Seurankin parhaat toivotukset kohdistuvat.

Suomen yleisen metsästäjäliiton tervehdyksen esittivät senaattori *Kaarlo Castrén* ja maisteri *Martti Kivilinna*, jolloin edellinen lausui:

Herra Tasavallan Presidentti.

Herra Pääjohtaja.

Suomen yleinen Metsästäjäliitto kunnioittaen yhtyy niihin lukuisiin onnentoivotuksiin, jotka tänään esitetään Metsänhoitolaitoksen suuren merkkipäivän johdosta.

Kiitollisena on Suomen yleinen Metsästäjäliitto voinut todeta, että Metsähallitus metsästyslain uusimisen kohtalokkaimmassa vaiheessa on osoittanut olevansa täysin tietoinen riistakannan suojelemisen merkityksestä sekä valtion laajojen metsämaiden erinomaisesta tärkeydestä riistan säilytyspaikkana.

Jos Metsähallitus huomaa olevan syytä metsästysolojen järjestyksymyksissä tavalla tai toisella asettua yhteistoimintaan Suomen yleisen Metsästäjäliiton kanssa, se meistä olisi erittäin mieluista.

Suomen Kalastusyhdistyksen puolesta esitti professori *T. H. Järvi* seuraavan tervehdyksen:

Herra Tasavallan Presidentti.

Herra Pääjohtaja.

Suomen Kalastusyhdistyksen edustajana saanen — käytän puhe-
tapaa — tuoda terveiset Suomen vesiltä, eritoten sisävesiltä.

Vesistömme ovat olleet ja pysyvät metsätaloudellemme ensiluokkaisena aputekijänä. Ne ne pääasiassa ovat tehneet metsätuotteiden siirron rannikoille mahdollisiksi, samoin kuin ne ovat olleet edellytyksenä arvokkaimmalle puunjalostustyöllemme, paperiteollisuudelle laajasti otettuna.

Vesillä liikkeudessaan ja vettä eri tarkoituksiin tarviten ovat metsä- ja teollisuusmiehemme joutuneet kosketuksiin ikivanhoista ajoista lähtien harjoitetun kansanelinkeinon, kalastuksen kanssa, elinkeinon, jota ei kansantaloudellisilta mittasuhteiltaan voida verrata metsätalouteen eikä siihen perustuvaan teollisuuteen, mutta jolla silti on omat luontaiset oikeutensa ja edellytyksensä.

Kosketuksissa metsätalouden ja kalastuselinkeinin välillä on ollut melkoisesti aiheita konflikteihin, osaltaan todellisuuteen pohjau-

tuvia, osaltaan myös sellaisia, jotka perustuvat ennakkokäsityksiin ja vaillinaisiin tietoihin.

Tunnustettava kuitenkin on, että kaikesta yllä sanotusta huolimatta on metsämiesten keskuudessa sekä aikaisemmin että runsaammin kuin yleensä muissa piireissä ilmaantunut harrastusta kalastuselinkeinin kohottamiseksi erittäinkin sisävesissä. Sitä on ollut sekä erämailla toimivilla että johtavilla metsäalan miehillä. Mainitsen: kun koetoimintaa kalatalouden alalla — tosin vaatimatonta — ruvettiin suunnittelemaan, saatiin Evon järvet käytettäväiksi; Evon opiston liepeillä on kalataloudellinen alkeisopetus päässyt alulle ja nykypäivinä olette Te, Herra Pääjohtaja, oma-alotteisesti ottaneet ajaaksenne myös kalataloudellisen tutkimustoiminnan ja korkeamman kalataloudellisen opetuksen vastaista kehitystä.

Suomen maisemien tunnusmerkkeinä on pidettävä metsiä ja vesiä. Ja lienee ehkä niin, että henkilöt, jotka yrittävät syventyä elämään joko metsissä tai vesissä, paremmin kuin monet muut voivat ymmärtää toistensa pyrkimyksiä ja päämääriä.

Suomen Kalastusyhdistyksellä on siis mielestäni täysi syy yhtyä niihin onnitteluihin, joita Suomen metsähallinnolle tänä päivänä esitetään.

Taloudellisten keskusjärjestöjen tervehdyksiin vastasi pääjohtaja *A. K. Cajander* seuraavin sanoin:

Maamme taloudellisten keskusjärjestöjen kunnioituksen osoituksesta pyydän saada lausua Metsähallituksen kunnioittavan kiitoksen.

Se työ, mikä maassamme suoritetaan taloudellisella alalla, ei ole toteutettavissa yksinomaan virastojen kautta. Erityisesti meidän kansanvaltaisissa oloissa tarvitaan, ja suuressa määrässäkin, myös vapaata kansalaistoimintaa, olkoonpa ettei kansalaistoimintakaan yksin riitä. Ainoastaan molemminpuoleisesti toisiaan täydentäen voidaan saavuttaa tyydyttävä tulos. Molemmilla on maassamme vanhat juuret, mutta on järjestötoiminnalle erityisesti itsenäisyysajan vaapammissa oloissa tullut entistä tärkeämpi osuus. Järjestöjen ja virastojen välisen yhteistoiminnan vielä kiinteämmäksi kehittymisestä varmaankin olisi paljon hyötyä taloudelliselle elämälle kokonaisuudessaan.

Metsähallitukselle ja sen toiminnalle ovat useat keskusjärjestöistä hyvin läheisiä ja niiden tervehdykset Metsähallitukselle erityisen rakkaat.

Suomen Metsätieteellisen Seuran puolesta esitti professori *I. Lasila* seuraavan tervehdyksen:

Kun Metsähallitus tänä päivänä viettää 75-vuotisjuhlaansa tässä huoneessa, jossa Suomen tieteen ehkä kauniimmat tulokset on esiintuotu, rohkenen huomauttaa, että Metsähallitus ei suinkaan ole ollut vieras tieteillemme. Tosin ei varmasti tiedetä, kuka on lausunut Evon metsäopiston syntysanat, mutta hyvin todennäköistä on, että laajakantoinen ja taloudellisen toiminnan alalla ehkä meidän maamme aikansa suurin mies Lars Gabriel von Haartman on sen tehnyt. Melkein samoihin aikoihin kuin Metsähallitus maahamme perustettiin, alkoi myös täällä metsänhoito-opetus.

On luonnollista, että henkilöiden, jotka olivat viettäneet suuren osan ikäänsä ummehtuneissa kammioissa joitakin filosoofisia mieltemiä hautoen, oli vaikea käsittää, että on olemassa jotain sellaista kuin metsätiede. »Jokainen talonpoika voi oppia keräilemään havuja ja lehtipuiden siemeniä, kylvämään niitä sekä harventamaan metsää tarpeen mukaan.» Nämä sanat ovat omiansa kuvaamaan sitä, mikääläinen käsitys siihen aikaan n. s. valistuneilla piireillä oli metsätieteestä. Tässä tilaisuudessa on myös selostettu niitä vaikeuksia, joissa maamme ensimmäiset metsänhoitajat joutuivat toimimaan. Heidän, jotka olivat Metsähallituksen johdossa, ei ollut suinkaan helppo toimia edes omalla alallaan ja vielä vaikeampi oli luonnollisesti ylläpitää metsäopetusta. Että Evon metsäopisto oli tosiaankin vaatimattomin korkeakoulu, mitä millään maalla on ollut ja lievästi sanoen aivan liika vaatimaton maapallon metsärikkaimman maan metsäkorkeakouluksi, lienee tosiasia, jota ei nykyään kukaan kieltäne.

Metsähallitusta ei voida syyttää siitä, ettei metsätiede näihin aikoihin päässyt meillä kukoistamaan. Päinvastoin on sanottava, että Metsähallitus teki kaiken voitavansa korkeimman metsätieteen opetuksen ja metsätieteen hyväksi. Voidaan sanoa, että Metsähallituksen silloinen pääjohtaja Alexander af Forselles teki metsätieteellemme mitä suurimman palveluksen pelastamalla Evon metsäopiston. Sen lakkauttaminenhan oli jo päätetty, mutta af Forselles onnistui säilyttämään edes sen viimeiset rippeet. Voidaanpa sanoa tässä yhteydessä, että sananparsa, ei mitään niin pahaa, ettei siitä jotain hyvää, pitää paikkansa. Juuri niihin aikoihin, kun Evon metsäopiston lakkauttaminen oli päivänsyntyä, sai nim. opiston silloinen lehtori, sittemmin johtaja Anton Gabriel Blomqvist tilaisuuden tehdä metsätaloudellemme perustavat tutkimuksensa, jotka hän julkaisi m. m. teoksissaan »Mänty» ja »Kuusi».

Blomqvist käsitti sen, että metsätieteiden kehittyessä ei korkeakouluopetusta voida antaa Evolla ja senvuoksi hän suunnittelikin opetuksen siirtämistä Helsinkiin. Hän ei kuitenkaan saanut nähdä

sitä hetkeä, jolloin tämä, hänen tosin sangen vaatimattomassa muodossa alkuunpanemansa, suunnitelma toteutui. Kun metsäopetus siirrettiin yliopistoon, oli Metsähallituksen pääjohtajana todellinen valtioneuvos P. W. Hannikainen. Hän ei suinkaan ollut vieras metsätieteen kehitykselle, seikka, joka voidaan todeta hänen ansiokkaiden julkaisujensa perusteella ja myös sen perusteella, että hän oli Suomen Metsätieteellisen Seuran ensimmäinen puheenjohtaja.

Arvoisa pääjohtaja, herra professori A. K. Cajander.

Kun Te perustitte Suomen Metsätieteellisen Seuran, ei monikaan ehkä tullut ajatelleksi sitä, että Teistä tulisi Seuran ensimmäisen puheenjohtajan seuraaja Metsähallituksen pääjohtajan paikalla. Se työ, mitä Metsähallitus ja luonnollisesti juuri sen johtajat ennen olivat tehneet Suomen metsätieteen hyväksi, ei ole verrattavissa siihen työhön, mitä Te sen hyväksi olette tehneet. Suomen Metsätieteellisen Seuran perustajana, metsätyypiteorian luoja on Teidän merkityksenne Suomen metsätieteelle unohtumaton. Metsähallituksen pääjohtajana ette ole unohtaneet Suomen Metsätieteellistä Seuraa, vaan on se kaikissa vaikeuksissaan ja kaikessa kehityksessään saanut tuntea Teidän auttavan kätenne.

Suomen Metsätieteellinen Seura onnittelee kauttani Metsähallitusta sen 75-vuotisjuhlapäivänä ja lausuu kunnioittavat kiitollisuudentunteensa sen pääjohtajalle.

Suomen puutekniikan tutkimuksen kannatusyhdistyksen puolesta professori *Martti Levón* esitti seuraavan tervehdyksen:

Puutekniikan tutkimuksen kannatusyhdistyksen puolesta pyydän minä esittää Metsähallitukselle *kunnioittavat onnittelet*. Puutekniikan tutkimuksen kannatusyhdistys, jonka tarkoituksena on maasamme suorittaa ja ohjata puuteknillistä tutkimustoimintaa puun käytön lisäämiseksi ja puunjalostuksen edistämiseksi, ymmärtää ja osaa arvioida, jos kukaan, sen työn suuren merkityksen, jonka Suomen metsänhoitolaitos etevän johtonsa ohjaamana on suorittanut metsän tuoton lisäämiseksi, teollisuuden puuraaka-aineen laadun parantamiseksi ja hankinnan edistämiseksi. Samalla kun minä edustamani yhdistyksen puolesta pyydän esittää Metsähallitukselle kunnioittavat kiitokset siitä myötämielisyydestä ja tuesta jota yhdistyksemme on saanut Metsähallitukselta pyydän minä lausua sen toivomuksen, että Metsähallitus edelleen, onnellisissa olosuhteissa, saisi jatkaa puunjalostusteollisuudellemme ja koko maan taloudelle tärkeää tehtäväänsä.

Kansantaloudellisen yhdistyksen tervehdyksen esitti senaattori *Heikki Renvall*.

Suomen Suoviljelysyhdistyksen puolesta esitti professori *E. F. Si-mola* seuraavan tervehdyksen:

Suomen Suoviljelysyhdistyksen puolesta lausun Metsähallituk-selle kunnioittavimmat onnittelet sen 75-vuotisen toiminnan johdosta. Suomen suuren metsäomaisuuden hoitajana ja johtajana on maamme Metsähallitus suorittanut valtavan ja suuriarvoisen työn. Tämä metsä-taloutemme huolenpito on ulottunut ei ainoastaan laajojen mineraali-mailla kasvavien metsien hyväksi, vaan on se jo pidemmän ajan ollut suunnattuna määrätietoisesti ja järjestelmällisesti soillekin. Kun maamme pinta-alasta on noin $\frac{1}{3}$ osa suomaita ja niistä suurin osa vielä luonnontilassa, vesiperäisinä tuottamattomina suoalueina, niin on tärkeitä, että näitä laajoja alueita on alettu metsänhoidollisia menettelytapoja käyttäen kuivata. Näillä laajoilla suoalueilla ta-paavatkin valtion suonkuivausmetsänhoitajat ja Suoviljelysyhdistyk-sen soiden tutkijat toisensa hyvässä yhteisymmärryksessä. Edellis-ten tarkoituksena on saada metsänkasvulla, jälkimäisten taas varsinais-sella uutisviljelyksellä hyötyä maallemme. Tällä laajalla työkentällä on hyödyllistä työtä molemmille, sillä pää-asia on, että suuret suo-alueemme saadaan vähitellen tuottamaan maallemme mahdollisim-man paljon tuloja ja tässä toiminnassa on sekä tieteen että käytännön autettava suurta asiaa eteenpäin, jotta nämäkin melkein unholassa olevat maa-alueet pääsisivät maallemme tuottamaan paljon enemmän hyötyä kuin nyt on laita.

Toivotan Metsänhoitolaitokselle onnea ja menestystä myös sen vastaista suurta työtaivalta varten.

Edellä mainittujen tieteellisten seurain tervehdyksiin vastasi pääjohtaja *A. K. Cajander* seuraavin sanoin:

Tuskin missään muussa maassa on tieteellisillä seuroilla niin kes-keinen asema tieteellisessä työssä kuin meillä Suomessa. Tieteelli-sissä seuroissa varsinkin samojen ja läheisten tieteiden aloilla työ-s-kentelevät joutuvat kosketuksiin toistensa kanssa, nuoret tieteen-harjoittajat tutustuvat vanhempiin ja heidän työhönsä sekä saavat hedelmällisiä herätteitä. Seurat jakavat tutkijoille tutkimusapurahoja ja ennen kaikkea saattavat heidän työnsä tulokset painettuina julki-suuteen ja julkaisujen vaihdon kautta koko sivistyneen maailman tie-toon. Vähäiseksi ei suinkaan ole arvattava sitä seikkaa, että näiden seurain julkaisujen vaihdon kautta, joka ulottuu kaikkiin maanosiin

saadaan valtava määrä sellaista tieteellistä kirjallisuutta, jonka hankkiminen muuten olisi ylivoimainen tehtävä. Valitsemalla ulko-maisia tiedemiehiä kunnia- ja kirjeenvaihtajajäseniksi, saadaan kiin-teät suhteet solmituiksi tiedemiespiireihin kaikissa maissa.

Ne tieteelliset seurat, jotka toimivat taloudellisilla aloilla, eivät muodosta poikkeusta tästä säännöstä. Se voitiin varmaankin todeta eilen Metsätieteellisen seuran 25-vuotisjuhlassa.

Talouselämän valtava kehitys sekä ankara kilpailu eri maiden välillä pakottaa kaikilla taloudellisilla aloilla turvautumaan sekä pystyvimpiin voimiin että myös tarkimpiin tieteellisesti päteviin menettelytapoihin. Metsätaloudessakin on yhä suuremmassa mää-rässä laita näin, ja sen vuoksi sillä työllä, minkä taloustieteelliset seurat suorittavat, on mitä suurin merkitys myöskin Metsähallituksen toiminnalle.

Samalla kuin kiitan tervehdyksistä, toivon, että nämät seurat hyvin menestyisivät tehtävässään.

Suomen Metsänhoitoyhdistyksen puolesta esittivät professori *Olli Heikinheimo* ja tohtori *Martti Hertz* seuraavan tervehdyksen:

M e t s ä h a l l i t u s .

Suomen Metsänhoitoyhdistyksen ja Metsähallituksen suhteet ovat aina olleet läheiset ja molemminpuolisesti antavat. Metsähalli-tus on tehokkaasti tukenut Suomen Metsänhoitoyhdistyksen toimin-taa ja yhdistys puolestaan on voimiensa mukaan työskennellyt sa-mojen päämäärien hyväksi, joihin Metsähallituksenkin toiminta tähtää. Suomen Metsänhoitoyhdistys, joka Metsähallituksen rinnalla seisten joutui osatoverina kokemaan takavuosien vaikeuksia, tuntee tällä hetkellä suurta iloa todetessaan sen yleisen tunnustuksen ja arvonannon, jonka Metsähallitus, vaikeudet voittaen, suuremmoisella rakennustyöllään on ansainnut. Suomen Metsänhoitoyhdistys lausuu toimintatarmoiselle 75-vuotiaalle kunnioittavimmat onnitteletunsa ja toivottaa sille jatkuvaa menestystä työssä maan ja kansan hyväksi.

Metsänhoitajaliiton puolesta esitti tervehdyksen tohtori *A. Benj. Helander* seuraavin sanoin:

Metsähallinto ja maan metsänhoitajakunta oli 75 vuotta sitten miltei sama asia ja metsähallinnon historia on näin ollen suurilta osil-taan metsänhoitajakunnankin. 75 vuotta sitten ei metsänhoitajalla ollut mahdollista saada töitä muualta kuin valtiolta ja tänäkin päi-vänä valtion metsänhoitolaitos on metsänhoitajakunnan suurin työn-antaja. Se, minkä metsähallinto kuluneiden 75 vuoden aikana on

tehnyt maallemme, on näin ollen metsänhoitajakunnankin työtä ja paljon siitä, mikä on jäänyt tekemättä, on voinut olla metsänhoitajienkin vikaa. Metsähallituksen ja metsänhoitajakunnan välit ovat suuresti katsoen olleet luottamukselliset ja hyvät. S. Metsänhoitajaliitto pyytää tänään kauttani Metsähallitukselle lausua parhaimmat onnitelunsa ja toivoo, että Metsähallitus yhä edelleen voisi luottaa ammattikuntaan, sen kehitystä ja taitoa kohottaa ja mahdollisuuden mukaan ottaa huomioon, mitä sillä metsätalouden edistämiseksi valtionmetsissä voisi kokemukseen perustuen olla sanottavaa. Vastataanottakaa, Herra Pääjohtaja, kunnioittavimmat onnentoivotuksemme!

Valtion Aluemetsänhoitajayhdistyksen puolesta yhdistyksen puheenjohtaja, metsänhoitaja *Einari Wuori* esitti seuraavan tervehdyksen:

Valtion Aluemetsänhoitajayhdistys pyytää lausua Metsähallitukselle kunnioittavan onnitelunsa Metsänhoitolaitoksen 75-vuotisen toiminnan johdosta, toivomalla sille jatkuvaa menestystä työssä maamme metsien ja metsätalouden hyväksi, ja toivomalla, että se tässä työssä luottamuksellisesti voisi käyttää aluemetsänhoitajakunnan vilpittöntä tukea.

Metsämiehet-nimisen metsätieteen ylioppilaiden yhdistyksen tervehdyksen esitti yhdistyksen puheenjohtaja, metsänhoitaja *Paul Walldén* seuraavin sanoin:

Metsätieteiden opiskelijoiden puolesta onnittelun Metsähallitusta Suomen Metsänhoitolaitoksen täyttäessä 75 vuotta.

Tuntien syvää kunnioitusta sitä työtä kohtaan, minkä Suomen Metsänhoitolaitos on tähän mennessä tehnyt maamme metsien hyväksi panemalla alulle järjestetyn metsätalouden ja turvaamalla metsiemme tuoton säilymistä sukupolvesta sukupolveen sekä kiittollisena siitä, että Suomen Metsänhoitolaitos on tarjonnut työnsä metsien hoitamiseen omistautuville akateemisille kansalaisille, metsätieteen ylioppilaiden yhdistys »Metsämiehet» pyytää saada kunnioittavimmin toivottaa Metsähallitukselle jatkuvaa runsasta menestystä.

Metsätaloudellisen Valistustoimiston puolesta pääkonsuli *Emil Vesterinen* esitti seuraavan onnitelun:

Metsätaloudellinen Valistustoimistokin pyytää saada kauttani esittää kunnioittavat onnitelunsa 75-vuotiaalle metsänhoitolaitokselle ja sen nykyiselle tarmokkaalle johdolle sekä lausua rehdin kii-

toksensa siitä ymmärtämyksestä ja tuesta, jota toimisto on aina saanut nauttia metsähallituksen puolelta metsätaloudellisessa valistustyössään. Vastataanottakaa, Herra Pääjohtaja, parhaimmat onnitelut.

Metsänhoitajien yhteenliittymien tervehdyksiin vastatessaan pääjohtaja *A. K. Cajander* lausui:

Metsänhoitajien yhteenliittymien tervehdyksille antaa Metsähallitus erinomaisen suuren arvon. Näihin yhteenliittymiin oikeastaan kuuluu metsänhoitolaitoksen koko virkakunta. Niiden toiminnan tasosta ja siitä hengestä, joka niitä elähyttää, siten suuresti riippuu senkin työn laatu ja arvo, jota metsähallinto eri toimialoiltaan pystyy suorittamaan.

Ihuttavaa on ollut nähdä edustettuina sekä vanhin metsänhoitajien yhteenliittymä, Suomen Metsänhoitoyhdistys, joka jo on sivuuttanut puolisatais-ikävuotensa, että nuorin, Aluemetsänhoitajayhdistys, joka käsittää valtion metsänhoitajien rungon, sekä myös metsätalouden toivo, ylioppilaiden »Metsämiehet»-yhdistys, joka sekin juuri on viettänyt 25-vuotisjuhlaansa.

Kun kiittäessäni Teitä tervehdyksestänne, toivotan Teidän järjestöillenne parhainta menestystä, tulen tavallaan itse asiassa toivoneeksi menestystä sille laitokselle, joka tänään juhlii 75-vuotismuistoaan.

Juhla päättyi Ylioppilaskunnan Soittajain esittämään Maamme-lauluun.

Juhlapäivälliset.

Juhlapäivälliset hotelli Kämpin* juhlahuoneustossa alkoivat kello 20. Tasavallan presidentti kunnioitti juhlaa läsnäolollaan. Juhlapäivällisillä olivat niinkään läsnä tasavallan ensimmäinen presidentti K. J. Ståhlberg, pääministeri T. M. Kivimäki, eduskunnan puhemies, senaattori Kyösti Kallio, ulkoasiainministeri A. Hackzell sekä useat muut hallituksen jäsenet, Norjan Suomessa oleva lähettiläs, Puolan asiantuntija, Norjan ja Ruotsin metsähallitusten edustajat, entisiä pää- ja maatalousministereitä, Uudenmaan ja Oulun läänin maaherrat, Helsingin kaupungin, virastojen, pankkien, puunjalostusteollisuuden, kaupallisten sekä maa- ja metsätaloudellisten keskusjärjestöjen ja seurojen edustajia, metsähallinnon entisiä ja nykyisiä virkamiehiä maan eri osista sekä yksityisiä asianharrastajia kaikkiaan 140 henkeä.

Pöytään asetuttua piti pääjohtaja *A. K. Cajander* seuraavan tervehdyspuheen:

Herra Tasavallan Presidenttiä pyydän metsähallituksen puolesta kunnioittavimmin tervehtiä. Meille on erinomaisen mieluista, että Teidän, Herra Presidentti, aikanne on sallinut Teidän viettää nämät metsänhoitolaitoksen perustamisen muistolle omistetut iltahetket metsäasiaa harrastavien piirissä. Männikön suojassa on kotinne Salpausselän kupeella, metsän henki on Teille, Herra Presidentti, retkiltänne metsästäjänä ja suojeluskuntalaisena tuttu, metsän merkityksen olette maamme suurimman puunjalostusliikkeen hallitonneuvoston monivuotisena puheenjohtajana läheltä kokenut. Minä rohkenen toivoa, että tulette, Herra Presidentti, meidän seurassamme viihtymään.

Minä pyydän saada tervetulleeksi lausua tasavallan ensimmäisen presidentin, pyydän saada tervehtiä herra pääministeriä ja eduskunnan herra puhemiestä, hallituksen jäseniä, naapurivaltain virallisia edustajia, herroja kansaneduskunnan jäseniä, entisiä maatalousministerejä, virastojen, järjestöjen, liikkeiden y. m. edustajia sekä eikä suinkaan vähimmin metsänhoidollisten yhteenliittymäin edustajia ja metsänhoitajia sekä muita kansalaisia. Minä toivon että nämät yhdessäolon hetket tulevat Teille olemaan mieluisia.

Minä en voi olla erityisesti lausumatta suurta mielihyvääni sen johdosta, että puunjalostusteollisuus on tässä juhlatilaisuudessa niin runsaasti ja ensimmäisillä voimillaan edustettuna. Metsätalous ja puunjalostusteollisuus kuuluvat läheisesti yhteen. Olkoonpa, että niiden välillä on ollut köydenvetoakin, niin yhteiset ovat kuitenkin molempien edut ja harrastukset. Minkä toinen kasvattaa, sen toinen jalostaa. Molemmat välttämättä tarvitsevat toisiaan, ilman toisiaan ne eivät tule toimeen.

Mutta yhtä suuren mielihyvääni pyydän saada lausua siitä, että myöskin maatalous on täällä runsaasti edustettuna ja pätevimmillä voimillaan. Maanviljelijän taloudessa on metsätalous maatalouden voimakkain tuki ja tietoisuus siitä alkaa maanviljelijäin keskuudessa olla aivan yleinen. Nykypäivän maanviljelijä arvostaa metsäänsä kokonaan toisen mittapuun mukaan kuin hänen edeltäjänsä.

Mielelläni olisin suonut, että myöskin työväki olisi täällä voinut olla voimakkaammin edustettuna. Ilman työväkeä ei metsätalous eikä puunjalostusteollisuus ole mahdollinen.

Puunjalostusteollisuus, maanviljelijät ja työväki — siinä Suomen taloudellisen elämän päätekijät. Ja niiden kaikkien harrastukset yhdistyvät metsässä.

Kun kova aika tuli, koski se ensinnä ankarasti puunjalostusteollisuuteen, mutta välittömänä seurauksena se heti kohdistui myöskin maanviljelijäin metsätuloihin ja työläisten palkkoihin. Kun suhdanteet paranivat puunjalosteille, lisääntyivät metsäkaupat ja työtilaisuudet, kohosivat hinnat ja palkat. Meidän talouselämämme lasku ja nousu on oleelliseksi osaksi ollut puunjalostesuhdanteiden laskua ja nousua.

Olemassa olon kamppailu pakottaa Suomenkin käyttämään kaikki taloudelliset edellytyksensä ja koettamaan saada tuotantolämänsä niin monipuoliseksi kuin suinkin. Mutta jos avomielisiä olemme, niin myönnämme, että metsä sittenkin on se tuki, johon enimmän voimme luottaa.

Tilanne on tosin nyt sellainen, että metsiemme tila ei salli pyytää sahatteollisuuttamme edes nykyisessä laajuudessaan, ja kuusta jalostavaa teollisuutta meillä ei ole varaa pysyvästi lisätä, paitsi jos kumpaiseenkin saadaan muualta lisää raaka-ainetta. Pienen mäntytavaran jalostamiseen on nykyisilläänkin lisämahdollisuuksia vielä verrattain paljon, mutta ennemmin tai myöhemmin tulee siinäkin raja eteen.

Metsiemme nykyinen tuotto on 44.4 milj. kiintokuutiometriä vuodessa. Parannetulla metsänhoidolla tätä tuottoa voidaan karmentaa vähintään 80 miljoonaksi kiintokuutiometriksi, siis suunnilleen kaksinkertaiseksi. Tämän päämäärän toteuttaminen on ymmärtääkseni lähivuosisikymmenien tärkein taloudellinen tehtävä. Se on sellainen päämäärä, joka yhdistää, jonka ainakin pitäisi yhdistää, puunjalostajan, maanviljelijän sekä työläisen — ja metsänhoitajan.

Eräs ulkomaalainen metsänhoitomies kirjoitti 75 vuotta sitten: »Suomenmaan onni on Suomenmaan metsien nojassa». Monikaan ei häntä silloin uskonut. Mutta hän oli oikeassa. —

Toivon että ilta tulee olemaan viihtyisä.

Päivällisten aikana piti eduskunnan puhemies, senaattori *Kyösti Kallio* seuraavan sisältöisen puheen:

K. Herra Tasavallan Presidentti!

K. Herra Pääjohtaja!

Arv. herrat!

Kenties monesta tuntui oudolta, ettei niiden lukuisien onnitteuiden joukossa, jotka Metsähallituksen 75-vuotisjuhlassa Yliopistolla tänään esitettiin, ollut eduskunnan onnittehua, vaikka eduskunnan ja Metsähallituksen suhteet ovat tavallaan läheiset. Tämä suhde on kumminkin sellainen, että eduskunta vuosittain osittain valtion tili-

kertomuksen, osittain tulo- ja menoarvion yhteydessä joko sanoin tai vaikenemalla lausuu mielensä Metsähallituksen toiminnasta maamme suurimman kansallisomaisuuden hoitajana. Usein tämä tapahtuu vaieten, joka osoittaa eduskunnan tyytyväisyyden Metsähallituksen toimintaan, joskus varojen puutteessa tai työttömyyden uhatessa lausutaan toivomuksia lisätulojen tai suuremman työtoiminnan aikaansaamisesta. Tämä eduskunnan kannanotto voi olla rakentavaa tai vaarantavaa metsäpääomillemme, ja sentähden onkin suuresta merkityksestä, millainen yhteisymmärrys on eduskunnan ja Metsähallituksen kesken.

Jos ajattelemme nykyistä suhdetta, niin on se mielestäni paljon läheisempi kuin muutamia vuosikymmeniä sitten säätyvaltiopäivien aikana.

Täällä päiväjuhlassa tohtori Hertz esitti muutamia esimerkkejä tästä suhteesta vuosikymmenien takaa. Eräs edustajatoverini keskustellessamme asiasta arveli niitä esimerkkejä etsityiksi, mutta joka on tutustunut sen aikakauden henkeen ja asiakirjoihin, voi todistaa, etteivät ne olleet ainoita aikakauden kuvia.

Muistuu mieleeni eräs talonpaikaissäädystä v. 1872 valtiopäivillä tehty alote, jonka allekirjoittajana oli ensi kertaa silloin säädystä oleva valtiopäivämies Agathon Meurman, mies joka sen säädyn historiaan on kyntänyt syvimmat jäljet. Hänanoi aloitteessaan m. m. »Evoisten metsäopiston sulkemista». Tämän olen maininnut sen aikakauden kuvana. Silloisiin pöytäkirjoihin ei otettu sanallisesti lausuntoja, mutta niistäkin käy selville se kireä suhde, joka vallitsi metsänhoitoviranomaisten ja kansan välillä, sillä aikakautensa lapsia olivat silloiset viranomaisetkin. Vaikea oli heidän mukautua ajan henkeen, m. m. suomalaisuuden vaatimuksiin. Tästäkin yksi esimerkki v. 1885, jolloin oikeutettiin viranomaiset käyttämään kirjeenvaihdossa ruotsinkielen rinnalla myös suomenkieltä. Silloin eräs aikoinaan »Noran» metsänhoitokoulun käynyt, mutta suomalaisuuteen taipuva metsänhoitaja lähetti pitkän suomenkielisen kirjelmän Metsähallitukseen. Vastaukseksi sai hän muutaman ajan kuluttua vieraakseen ylimetsänhoitajan, jolle Metsähallitus oli jättänyt tehtäväksi antaa varovaisesti kyllä suullisesti huomautus sopimattomasta menettelystä.

Nyt ovat olot ja menettelytavat toiset. Ja toinen on eduskunnankin suhde näihin kysymyksiin. Sitä todistaa Metsätieteellisen tutkimuslaitoksen perustaminen, yksityismetsälaki, metsämaiden hoito-toimenpiteet y. m. nykyvuosien eduskunnan päätökset. Minä uskallan toivoa, että ne teot kestävät tämän aikakauden kuvana ar-

vostelun, vaikkapa seuraavien sukupolvien näkemys näissä asioissa ulottuisikin pitemmälle kuin meidän, kuten tuleekin ulottua.

Tänä Metsähallituksen merkkipäivänä rohkenen eduskunnan puhemiehenä esittää sen hartaan toivomuksen, että eduskunnan ja Metsähallituksen suhteet säilyisivät luottamuksellisina ja että niiden harrastukset pysyisivät metsäpääomiamme suojaavina. Tällaisen yhteisymmärryksen kautta ja avulla saataisiin parhaat takeet valtion metsien järkiperaiselle hoidolle. Se takaisi samalla myös suurimman kansantaloudellisen hyödyn niistä isänmaallemme.

Maatalousministeri *K. T. Jutila* piti seuraavan puheen:

Hyvin kunnioitettu Herra Tasavallan Presidentti, kunnioitettu

Eduskunnan Herra Puhemies, Herra Pääjohtaja!

Hyvät Herrat!

Tuskin mikään aate ihmiskunnan historiassa on käytäntöön sovellettuna pystynyt siinä määrin muuttamaan inhimillisen elämän muotoja ja rikastuttamaan ihmisten tarpeitten tyydyttämistä kuin *teknillinen aate*. Tekniikka on se taikasauva, joka muuttaa maan ja kivet leiväksi, joka kaivaa esiin metallit ja kivennaiset maan uumeista, muovailleen ne hyödyllisiksi aineiksi ja esineiksi. Tekniikka on se taikasauva, joka siirtää tiedot paikasta toiseen, eliminoiden etäisyyden ja ajan tuottamat vaikeudet. Tekniikka on se, joka voi kiidättää meidät pilviin, tehden todeksi sen, mistä vain runoilijat aikaisemmin ovat uneksineet.

Tekniikan taikasauvalla voimme me muuttaa hyödyttömän aineen ja energian hyödylliseksi, muuttaa aineen energiaksi, kohottaa tilan ja ajan hyötyekspontentin.

Ilman teknillisen aatteen käytäntöön soveltamista ihminen olisi eläimen tasolla.

Hyvät Herrat!

Metsänhoitolaitoksen 75 vuotisjuhla, jolloin tarkkailemme, mitä sanottuna aikana on tehty Suomen metsätalouden hyväksi, kiintyy ajatuksemme myöskin siihen, millä tavalla me, tekniikkaa puuhun ja sen käyttöön soveltamalla, olemme voineet rikastuttaa inhimillistä elämää, luomalla puusta vähitellen mitä moninaisimpia hyödykkeitä, joilla voimme tyydyttää inhimillisen elämän alati lisääntyviä tarpeita.

Eri *talousteiteita* saatetaan luonnehtia senkin mukaan, minkälainen puun hyväksikäyttötetekniikka kulloinkin on ollut. Niin vaihtelevat kuin puun käyttömuodot näillä eri asteilla ovat olleetkin, on puu kaikkina aikoina mitä moninaisimmalla tavalla helpottanut inhimillistä elämää.

Alkukantainen ihminen, joka kehittymättömän tekniikan vallitessa pystyi käyttämään hyväksensä vain pääasiassa sitä, minkä luonto sinänsä tarjosi, tarvitsi kuitenkin jonkinlaisia työkaluja ja välineitä kootessaan luonnonvaraisia hyödykkeitä. Näistä luonnonvaraisista hyödykkeistä metsän puut muodostivat hänelle jo tällöin monipuolisen ja arvokkaan hyödykevaraston. Syötäviä hedelmiä kantavat puut antoivat hänelle ruoka-aineita, puiden mahla oli hänen juomaansa.

Metsän riista, jonka hän kaatoi, oli myöskin suurelta osalta välillisesti puiden tuotetta. Saihan riista ruokansa suurelta osalta puiden hedelmistä, kuorista y. m. s. Ainoa tapa noina aikoina saada metsästä vientitavaraa, oli pyydystä turkiseläimiä ja niiden kallisarvoisilla nahkoilla vaihtaa sellaisia tuotteita, joita he eivät voineet luonnosta saada. Tällä tavalla puu välillisesti loi turkiskaupan muodossa alun *ulkomaankaupalle*.

Kun ihminen tursi tulen, voi hän myöskin käyttää puuta polttoaineena, lämmitellä nuotiolla ja valmistaa tulella ruokansa. Puu tarjosi myös alkukantaisen ihmisen taloudessa moninaisia aineksia primitiivisten työkalujen sekä kulkuneuvojen valmistamiseen. Vitsalla ja niinellä sidottiin kiviaseisiin puiset varret. Puukepeistä muodostuivat ensimmäiset maan muokkausaseet. Tulella ja kivikirveellä koverretut puut palvelivat ensimmäisinä veneinä.

Puusta valmistettiin myöskin ensimmäiset metsän- ja vedenriistan pyyntiin tarvittavat pyydykset. Puulla oli myöskin vaatetusarvo; puiden lehdet, tuohi ja niini olivat raaka-aineita vaatteiden ja jalkineiden valmistuksessa. Puu tarjosi myös suojaa tulta ja sadetta vastaan. Vieläpä muutamit villiheimot asuvat tänäkin päivänä puussa, kuten metsän eläimetkin, suojassa vihollisiltaan. Vielä nytkin eräät villikansat asettavat vainajensa ruumiit puuhun, joten puu on myös hautana, ja itse puuhun siirtyi asumaan vainajan henki, jota jumalana palveltiin. Tällä tapaa puulle on tullut suuri tunnearvo; on tullut pyhiä puita, joille uhrataan, jotka ovat kuin jumalia.

Muistettakoon vielä puun kauneusarvo, puun hedelmien ja kuorien käyttö lääkkeenä.

Voimme näinollen todeta, että puu mitä moninaisimmalla tavalla tarjosi jo alkukantaiselle ihmiselle, ei ainoastaan erilaisia aineksia, vaan myös erittäin suuria tunnearvoja.

Ihmisen kehityttyä käyttämään tulta yhä suuremmassa määrässä teknillisiin tarkoituksiin, kehittyi myös polttoviljelys, jolloin metsät, rauta-aseiden tultua käytäntöön, hakattiin maahan ja poltettiin. Tällöin syntynyt tuhka kasviravintoarvollaan rikastutti maaperää. Siten pantiin alulle ensi kerran väkilannoitteiden keinotekoinen val-

mistaminen. Puiden tuhkaan kylvettiin viljan, nauriin y. m. viljelyskasvien siemeniä. Tällä tapaa saatiin vielä runsaampia ja varmpia satoja kuin oikullinen luonto sinänsä pystyi antamaan. Nämä sadot olivat Suomessakin *kaskiviljelysasteella* niin runsaat, että noina aikoina viljaa vietiin huomattavia määriä maasta.

Kaskiahoille syntyi myöskin reheviä ruohikkoja, lihavia laitumia, jotka laskivat perustan hyötyeläinten, ennenkaikkea nautakarjan, hoidolle. Talvipuolella eläinten ruokintaan käytettiin ahoniittujen heinää, lehtipuiden lehdeksiä ja hätärehuna sitäpaitsi havupuidenkin oksia. Kesäpuolella, jolloin karja käyskenteli heinäisillä kaskiahoilla, saatiin yli oman tarpeen karjantuotetta, josta valmistetusta voista ja juustosta valmistettiin vientitavaraakin.

Tällä tapaa metsän puut uudessa muodossa, tekniikan avulla vientikelpoiseksi tuotteeksi muodostettuina, lisäsivät ulkomaankaupan laatua ja määrää.

Kaskiaudella, josta vähitellen kehittyi *varsinaisen maanviljelyksen* aste, ihminen keksi puiden käytäntöön oton jälkeen yhä useampia muitakin muotoja puun käytölle:

Avonaisen nuotion tilalle tuli kotanuotio, yksinkertaisen risumajan tilalle kohosi hirsirakennus. Rauta ja puu yhdessä kelpasivat mitä moninaisimmiksi kalustoesineiksi ja kulkuvälineiksi.

Kiinteän asutuksen synnyttyä kalmistot ja kotikuuset, käen kukuntapuut puhuivat niihin liittyvistä tunnearvoista. Juhlahetkinä asunnotkin koristettiin puiden kukilla, lehvillä ja oksilla. Karjan mukavuudeksi käytettiin kuivikkeina puun oksia. Edelleen valmistettiin puusta yhä useammanlaisia tarveaineita, poltettiin tervaa, pikeä j. n. e. Alkuperäisen, vaatimattoman, yksipuolisen venheen tilalle tulivat komeat, puiset purjelaivat komeine mastoinensa ja koristeltuine keuloinensa. Uhripuiden ääreltä kansa kokoontui suuriin, juhlallisiin kirkkoihin palvelemaan Taivaan Jumalaa.

Näin vähitellen kiinteän asutuksen kannalle ja raudan käyttöön tutustunut, maatalousasteella elävä kansa, soveltaessaan tekniikkaa, löysi puulle yhä uusia käyttömuotoja kehittäessään kulttuuriaan.

Teollisuusasteella elävä ihminen, joka on kesyttänyt mitä moninaisemmat luonnonvoimat palvelukseensa, keksinyt mitä monimutkaisempia koneita ja laitteita muovailakseen ainetta ja energiaa sekä käyttäessään hyväkseen luonnon suomaa aikaa ja tilaa, on pystynyt tekniikan taikasauvan kosketuksesta puustakin loihtimaan esiin yhä useampia hyödykkeitä ja omalla tavallaan lisäämään puun tunnearvomomenttiäkin.

Nykyaikainen puunjalostukseen perustuva teollisuus pystyy jo suurelta osalta tuottamaan sitäkin, mikä aikaisemmin oli vain maa-

talouden tehtävä. Nykyaikainen ihminen ei tyydy enää puiden hedelmiin, ei tyydy enää siihen, että pettu on ainoa turva nälän ahdistuksessa. Puukemiallisen teollisuuden avulla me pystymme puusta valmistamaan keinokehoisia ruoka-aineita, m. m. sokeria ja alkoholia. Puusta kuivatislaamalla voidaan valmistaa mitä moninaisimpia kemiallisia tuotteita. Lehtien, niiden ja tuohen lisäksi voimme nykyisin puusta valmistaa mitä hienointa tekosilkkiä. Hirsirakennuksen kilpailijaksi ovat tulleet rakennukset, joissa käytetään faneeria, pahvia, paperia, insuliittia ja muita puuteknillisen teollisuuden taituisia ja lujia rakennusaineita. Puusta valmistettu selluloosa ja siitä edelleen tehty paperi luovat perustan nykyaikaiselle valistukselle, jonka edellytyksenä on lukutaito, kirjallisuus, sanomalehdet, reklaami. Puupylväitten varassa on myöskin tietojen kiittäminen puhelin- ja sähkölankoja pitkin paikasta toiseen. Puun tunnearvo on myöskin koristepuiden, esteettisiin tarkoituksiin pyrkivien metsiköiden ja muun senkaltaisen kautta edelleen kohonnut. Vielä tänäkin päivänä vainajien hautoja koristavat puut, kotien ympäristö tehdään viehättäväksi kotikunnasmetsiköiden kautta; kasvavat kaupungit koettavat — mikäli suinkin — jättää tilaa viheriöiville puistoille kiverämättensä keskeen.

Tuskin minään aikana siinä määrin kuin koneisiin perustuvan teollisuuden aikakautena, tekniikan loistokautena, puu on saanut niin monta käyttömuotoa kuin sillä on.

Hyvät Herrat!

Nyt vietetyllä 10:nnellä metsäviikolla, eilen juhlitun Suomen Metsätieteellisen Seuran 25-vuotismuistotilaisuudessa sekä tänään Suomen Metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhlassa on monella tavalla tehostettu Suomen metsien puuntuoton lisäämisen tärkeyttä. On sanottu, että teoreettisesti katsoen metsiä oikealla tavalla hoitamalla ja vielä tuottamattomat alat metsän kasvulle saattamalla, voidaan Suomen metsien puuntuottoa kohottaa nykyisestään jopa lähes kaksinkertaiseksi. Teknillisesti tämä onkin mahdollista, mutta toisaalta se on paljon aikaa vaativa toimenpide. Metsä kasvaa hitaasti. Vieläpä paremmillakin metsämailla järeä tukkipuu vaatii ihmisijän. Pohjois-Suomen karuisilla kankailla tarvitsee se kolme jopa neljäkin ihmisikää. Tosin nykyään pyritään yhä lyhempään kiertokauteen. — Onhan nykyisyshyödyke arvokkaampi kuin tulevaisuushyödyke! —

Pienen puutavaran käyttö on kuitenkin mahdollista vain kehitetyn puunjalostustekniikan kautta. Senlisäksi on todettava, että nopeammin kuin metsän tuottoa lisäämällä voimme metsiemme arvoa

kohottaa, kehittämällä kaikin puolin puunjalostustekniikkaa, koskipa se sitten puun käyttöä maataloudessa, sen teollista jalostamista tai mitä muuta tahansa.

Vain sikäli kun pystymme puunjalostustekniikan kautta luomaan uusia yhä arvokkaampia puunjalostustuotteita, pystymme käyttämään sellaisetkin puun osat hyödyllisesti, jotka nyt hakkauspöytäjä jätetään metsään pilaantumaan tai hukkuvat puita kuljettaessa tuotantopaikalta niiden lopulliseen kuljetuspaikkaan. Vain siinä määrin kun pystymme puun jalostustekniikan avulla luomaan sellaisia tavaroita, joita kuluttajamme kotimaassa ja ulkomailla haluavat ja vaativat, sikäli voimme kohottaa suomalaisen puun hyötyekspONENTTIA, lisätä kansallistuloamme ja sen nojalla kehittää kulttuuriamme.

On mielihyvin todettava, että viime vuosina harrastus puutekniikkaan on ollut huomattavasti lisääntymässä. Tämä harrastus on ensinnä saanut alkunsa suurempien puunjalostusyhtiöittemme toimenpiteistä. Yhtiöt ovat yksityislaboratorioissaan tutkituttaneet menetelmiä, joiden avulla voidaan lisätä hankitun raaka-aineen hyväksikäyttömahdollisuuksia. Suuri yleisö ei varmaankaan paljon tunne sitä suuriarvoista työtä, mitä nämä suuret teollisuuslaitokset sekä yksityisissä laboratorioissaan että yhteisessä kemiallisessa keskuslaboratoriossaan ovat viime aikoina aikaansaaneet. Ei myöskään tunneta tarkoin sitä suurta taloudellista merkitystä, mitä näin saavutetuilla tutkimustuloksilla on käytäntöön sovellettuna saatu.

Enemmän ehkä tunnetaan julkisuudessa ne toimenpiteet, joihin valtion taholta viime aikoina on ryhdytty puuteknologisen tutkimuksen kehittämiseksi. Onhan meillä jo yliopiston maatalous-metsätieteellisessä tiedekunnassa professorinvirka metsäteknologiassa. Tämän viranhaltijan ansiosta on yliopistossa herännyt harrastusta opiskelijoitten keskuudessa sanottua tieteen haaraa kohtaan. Myöskin metsätieteelliseen tutkimuslaitokseen on joku aika sitten perustettu metsäteknologian professori, johon valitettavasti ei vielä ole löytynyt pätevää haltijaa ja kestäneekin parisen vuotta ennenkuin sanottu virka voidaan täyttää. Mutta tässäkin laitoksessa työskentelee jo nuoria tieteenharjoittajia valmistuakseen metsäteknologian alalle. Myöskin teknillisessä korkeakoulussa on äskettäin perustettu ja täytetty professorinvirka sahateknologiassa. Sitäpaitsi on teknillisessä korkeakoulussa opetusta myöskin paperinvalmistuksessa.

Ne määrärahat, mitkä valtio on käyttänyt puuteknologian tutkimukseen ovat kuitenkin vielä varsin vaatimattomat.

Yksityisten asianharrastajain, puunjalostusteollisuuden sekä valtion yhteisharrastuksesta, on syntynyt ja toimimassa *Puutekniikan Kannatusyhdistys*, joka sekin jo muutaman vuoden on menestyksellisesti työskennellyt puuteknillisen tutkimuksen hyväksi maassamme. Tämänkin tutkimuslaitoksen käyttövarat ovat valitettavasti olleet varsin vaatimattomat niihin suuriin tehtäviin nähden, jotka ovat olemassa sanotulla alalla.

Voimme siis ilolla todeta, että puuteknillinen tutkimus monella tapaa on maassamme heräämässä, mutta että sen käytettävissä olevat varat ovat varsin niukat ja siitä syystä myöskin käytettävät voimat verraten rajoitetut.

Toisaalta on taasen todettava, että varsinkin nykyisen, yhä kiihkeämmäksi käyvän kansainvälisen kilpailun aikana on mitä välttämättömintä, että juuri meillä, jossa metsiä on niin suuri määrä, jossa puunjalostustuotteet muodostavat 85 % koko viennistä, jossa puunjalostustuotteiden viennin kautta saadaan ne varat, joilla maassamme ulkomaisten velkojemme korot ja niiden lyhennykset sekä ostamme maailman markkinoilta ne palvelukset ja tavarat, joita emme täällä voi tuottaa, että meidän täytyy entistä enemmän kiinnittää tieteellisen tutkimuksen huomio puun teollisen jalostamisen kehitykseen. Näin on syytä sitäkin enemmän kun maataloustuotteiden vienti uhkaa entisestään yhä tyrehtyä. Tosin näiden tuotteiden vienti ei ole ollut kuin 10—12 % koko viennin arvosta. Mutta jokainen markka, minkä me ulkomailta saamme, on meille tarpeellinen ja tärkeä. Kehittämällä puuteknillistä tutkimusta voimme nopeammin kuin millään muulla tavalla kohottaa kansallistuloamme, vieläpä nopeammin kuin lisäämällä metsiemme tuottoa tai lisäämällä ja kehittämällä maataloustuotantoa. Mitä suurempi tuntemus meillä on puun teknillisiin ominaisuuksiin nähden ja toisaalta eri teollisuudenalojen vaatimuksiin käyttämäänsä raaka-aineeseen nähden, sitä paremmin me voimme lajitella puun raaka-aineen jo sen kasvupaikalla, suorittamalla siellä m. m. niinsanotun *teknillisen leimauksen*. Mitä paremmin me tunnemme kasvupaikan vaikutuksen puun teknillisiin ominaisuuksiin, sitä paremmin voimme ohjata puun kasvatusta teknillisiä tarkoituksia silmällä pitäen. Mitä kehittyneempi ja taloudellisempi meillä on puiden kaato, metsästä ulosotto ja muu kuljetustekniikka, sitä kannattavammasi metsätalous tulee metsänomistajainkin kannalta. Mitä kehittyneempi meillä on teknillisessä suhteessa saha-, faneeri-, selluloosa-, paperi-, huonekalu-, pakkausväline-, insuliitti- y. m. s. teollisuudet, sitä kilpailukykyisempiä olemme maailmanmarkkinoilla ja sitä usemmanlaisia palveluksia me pystymme tarjoamaan sekä omalle kansallemme että muille kansoille.

Mitä kehittyneempi meillä on puuta hyväkseen käyttävä rakennustekniikka, puuta polttoaineena käyttävä lämpötekniikka, mitä enemmän me panemme arvoa metsien kauneudelle ja puistojen viehkeydelle, sitä enemmän raha- ja tunnearvoa pystymme me luomaan puulle.

Näinollen tahtoisin tässä arvovaltaisessa seurassa erityisesti kiinnittää huomiota puuteknillisen tutkimuksen alan kehittämisen välttämättömyyteen kansantaloudelliselta kannalta. Se hyöty, mitä tämän tutkimuksen tuloksista käytäntöön sovellettuna saadaan, jakautuu kansan kaikkien kerrosten kesken, se jakautuu sekä yksityisryittelijäin, työväestön että julkisten talouksien kesken. Siksi tämän tutkimuksen edistämiseksi pitäisi meidän kaikkien yksimielisesti työskennellä. Myöskin valtion, käsittäakseni, pitäisi avustaa tieteellistä tutkimustyötä kiinnittää tähän alaan ja juuri tällä hetkellä erityistä huomiota, koska tämä on tarve, joka voidaan asettaa tärkeidensä muiden tarpeitten edelle.

Tahtoisin tässä tilaisuudessa, samalla kun esitän maatalousministeriön tervehdykset metsähallitukselle, joka monella tavalla myötätuntoisesti on suhtautunut puuteknilliseen tutkimustyöhön, esittää *teknillisen aatteen* ja ennenkaikkea *puuteknillisen aatteen* maljan!

Professori *Yrjö Ilvessalo* puhui metsätieteellisen tutkimustyön merkityksestä metsätaloudelle, lausuen seuraavaa:

Maan metsänhoitolaitoksen juhlapäivänä ei ole unohdettava sitä tärkeätä osaa, mikä metsätieteellisen tutkimustyön kehittämällä on ollut metsänhoitolaitoksen toiminnassa metsätalouden kohottamiseksi.

Niin pian kuin jollakin tärkeällä taloudellisen toiminnan alalla kilpailu kiristyy, ja raaka-ainetta antavat luonnonrikkauudet arveluttavasti supistuvat, tehostetaan talouden hoitoa ja sille haetaan tukea ja turvaa kaikista apukeinoista. Varsinkin viime aikoina on tällöin erityisen suuri merkitys annettu käytännöllisiin tarkoituksiin tähtäävälle tieteelliselle tutkimustyölle.

Näin metsätaloudenkin alalla. — Niin kauan kuin metsiä on ollut ylen määrin, metsän hoito ja metsätieteellinen tutkimustoiminta ovat olleet tuntemattomia, metsää on riittänyt hävittäenkin hyväksi käytettäväksi. Mutta metsän hävityksen kautta on käynyt tie metsän *hoitoon*. Metsän uhkaavasti vähetessä on herätty harkitsemaan — käyttäkösemme amerikkalaisia taistelusanonoja —, onko metsä *mine* vaiko *crop*, so. onko metsä *kaivos*, joka tekniikan kehittämisen apuneuvoin mahdollisimman nopeasti tyhjennetään ja sitten arvottomana

hyljätään, vai onko metsä tuotettu *sato*, joka yhä uudelleen voidaan kasvattaa ja korjata. Kun hakattava metsä käsitetään kypsyneeseen viljaan verrattavaksi sadoksi, käsitetään myöskin järkipärisen metsänhoidon välttämättömyys.

Tie *järkipäriseen metsänhoitoon* käy vuorostaan metsätieteellisen tutkimustyön kautta. Metsänhoidon toimeenpanijoita kohtavat kaikkialla samat kysymykset: mitenkä on metsä hakatuille aloille varmimmin ja edullisimmin uudelleen perustettava, mitenkä on metsä kasvatettava, suojeltava ja uudistettava, mitenkä metsämaaperän tuottokyky säilytettävä, mitenkä puut ja metsä mitataan ja niiden kasvu ja tuotto selvitetään, mitenkä metsän antama sato edullisimmin korjataan, mitenkä metsätalous muiden talouden haarojen rinnalla on järjestettävä ja kehitettävä jne. Näihin peruskysymyksiin saadaan riittävää ja luotettavaa vastausta vain metsätieteellisen kokeilu- ja tutkimustyön tuloksista. Vain metsätiede pystyy ottamaan selville ne lait, joille metsätalous rakentuu ja joiden avulla käytännöllinen metsätalous voidaan oikeille urille johtaa.

Metsätieteellinen tutkimustyö onkin jo ehtinyt saavuttaa valtavia mittasuhteita. Sitä on pyritty metsätaloudellisesti merkitsevissä maissa kilvan kehittämään, ensiksi johtavana maana metsätieteen syntymämaa Saksa, sen maailmansodan jälkiselvitysten kanssa kamppaillessa pohjoiset naapurukset Suomi ja Ruotsi, ja ennen pitkää ehkä Amerikan Yhdysvallat ensi 10-vuotiskauden loppuun mennessä yli 200 milj. Smk:n suuruisiksi suunnitellun metsätieteellisen tutkimuksen vuosibudjettinsa avulla, mikä meillä merkitsisi metsäalojen suhteen huomioon ottaen 20 milj. mk.

Meidän metsätieteellinen tutkimustyömme on suhteellisen nuorta, mutta huomattavassa määrässä metsätaloutemme on jo sen tuloksille toimintaansa perustanut. Onhan käytännöllisen metsätaloutemme pohjaksi luotu metsätyyppijärjestelmä. On metsätaloutemme ja sen vastaisen suunnittelun perustaksi suuripiirteisillä tutkimuksilla selvitetty maamme metsävarat ja niiden käyttö. On suoritettu lukuisia metsätaloutta suoranaisesti palvelevia tutkimuksia kaikilla metsätieteiden aloilla. Mutta mitä voimaperäisemmäksi metsätaloutemme kehittyy, sitä enemmän ilmestyy kysymyksiä, jotka vaativat ratkaisua tieteellisten kokeitten ja tutkimusten perusteella. Metsiemme kestävydestä ja tuoton kohottamisesta on tieteenkin tarjoamin keinoin huolehdittava, ja ne varat, joita kansamme metsien merkityksen käsittäen uhraa metsiemme parantamiseen ja niiden hoidon tehostamiseen on kaikki kokemuksen ja tutkimuksen tulokset hyväksi käyttäen sijoitettava. Näistä uhrauksista on saatava mahdollisimman kaunis

tulos ja runsas korvaus, muussa tapauksessa usko järkipäriseen metsänhoitoon horjuu.

Suomen metsänhoitolaitos on esikuvallisesti käsittänyt metsätieteellisen tutkimustyön merkityksen käytännöllisen metsätalouden perustan luoja ja sen kehityksen tien viittojana. Tämä voidaan sanoa täydellä syyllä ainakin jo maamme itsenäistymistä edeltäneestä vuosikymmenestä ja nykyinen metsänhoitolaitoksemme tuskin lienee jättänyt tässä suhteessa mitään toivomisen varaa. Onhan sen johdossa metsätieteen perustaja ja sen suurisuuntainen kehittäjä ja monet sen kärkimiehet ovat itse suorittaneet kunnioitettavan työn metsätiettemme työsaralla. Metsänhoitolaitostamme kohtaan tunnetaan sen suomasta tuesta ja suojasta harrasta kiitollisuutta metsätieteellisen tutkimustoiminnan taholla.

Kenraalimajuri *R. Walden* piti seuraavan puheen metsätalouden merkityksestä puunjalostusteollisuudelle:

Suomen metsänhoitolaitos on maamme tärkeimmän omaisuuden, sen varsinaisen kultasuonen valvoja. Tämä kultasuoni ei ole katkettu maan sisään, kuolleena pääomana, joka on vapautettava kahleistaan hyötyä tuottaakseen, vaan on se elävä pääoma, joka jatkuvasti uudistuu ja luonnon voimalla kasvaa korkonsa. Järkevän metsätalouden tarkoituksena on vaalia tätä pääomaa siten, että takeet sen tuotannon jatkuvaisuudesta säilyvät ja että metsäomaisuuden tuotto kehittyy mahdollisimman suureksi. Viimeksi mainittuun tehtävään kuuluu oleellisesti metsäntuoton saattaminen sellaisiin muotoihin, että se maailmalle tullessaan eniten hyödyttää metsänomistajia, koko maata ja kansaa. Tässä kohdin siirtyy tämän tärkeimmän kansallisomaisuutemme hoitaminen puunjalostusteollisuudelle, jonka jatkuva kehitys vaikuttaa metsätalouden menestymismahdollisuuksiin. Metsätalouden ja puunjalostuksen vuorovaikutus on siis sangen läheinen.

Puunjalostuksen velvollisuuksiin ei kuitenkaan kuulu ainoastaan toimia metsän varassa ja metsätaloudellisia tarkoituksia silmällä pitäen. Sen yhtä tärkeä tehtävä on vientiä ylläpitämällä *turvata jatkuva rahansaanti* maahamme *ulkoapäin* ja tähän sen on pystyttävä *vaikeimpinakin aikoina yleisen hädän ja katastroofin estämiseksi*. Tämä tehtävä on suoritettava yleismaailmallisessa kilpailussa taloudellisten myrskyjen raivotessa ja pulakaudenkin hallan uhalla, saamatta suojaa tai apua *enempää tulleista kuin omavaraisuudestaan*. Päinvastoin, pyrkimys omavaraisuuteen, muissa maissa toteutettuna, vakavasti uhkaa meidän vientimme elinjuuria. Jatkuessaan ja vielä

laajetessaan kasvaa metsiemme antimien vienti myrskyn suojaksi, jonka turvissa kotimarkkinateollisuus saa toimia rauhassa, työn-saantimahdollisuudet lisääntyvät, yleinen hyvinvointi kasvaa ja maanviljelijä saa tuotteilleen kotimaassa menekkiä. Näin ollen muodostuu viennin ylläpitäminen etuvartiotyöksi, jossa vientiteollisuus enemmän kuin muu teollisuus joutuu toimimaan ennakoita laske-mattomien tulosten ja olosuhteiden varassa, josta johtuen sen aina on asentauduttava kaiken mahdollisuuden varalle.

Eritoten lähinnä kuluneina vuosina muodostui viennin jatku-vaisuuden ylläpitäminen puunjalostuksen tärkeimmäksi tehtäväksi ja oli puunjalostusteollisuuden pakko käyttää tässä koko voimansa. Sallimalla tuotannon keskeytymisiä olisi puunjalostusteollisuus huono-nosti vastannut sitä, mitä maallamme oli oikeus siltä odottaa. Suoja-tummilla mailla elävät ja työskentelevät voivat väittää, että tuo tehtävä olisi voitu suorittaa toisin, vähemmän työläästi, kivuttomam-masti, koska se kuitenkin lopulta erältä kohdiltaan osottautui satoi-saksi. Mutta, että pyörät kaikesta huolimatta pula-aikanakin pyöri-vät, se oli joka tapauksessa maallemme kokonaisuudessaan väistämätön välttämättömyys. Tärkeätä oli se myös metsänomistajien kannalta katsottuna, vaikkakin se valitettavasti tuotti heille raskaita uhrauksia.

Kuta pitemmälle vientiteollisuus kehittyy ja sen tuotanto kasvaa, sitä korkeamman hinnan voi metsänomistaja laskea saavansa tavaral-leen. Olemme ilmeisesti nykyisin käänteessä, joka puun kulutuksen jatkuvasti noustessa sekä metsänomistajapiirien että teollisuuden kannalta pakosta vaatii vakavinta harkintaa. Viisi vuotta sitten laskettiin puun menekki koko jalostusteollisuuden tarpeiksi 6.5 milj. k-m³. Nykyhetkellä, ottaen huomioon jo päätetyt tuotannon laa-jennukset, nousee yksin paperiteollisuuden vuosittain käyttämän puun määrä 6.8 milj. k-m³ ja sahateollisuuden kulutus näyttää pysy-vän n. 3 milj. k-m³:ssä. Kun lisäksi huomataan, että jalostamatonta kuusipuuta, paperiteollisuuden varsinaista raaka-ainetta, edelleen viedään maasta runsaasti — viime vuonna 790 000 k-m³ — on entistä vakavampana edessämme monasti uusiintunut kysymys, kulutam-meko kansallisomaisuuttamme, metsiämme, liikaa, vähennämmekö siten sen vastaista tuottavuutta. Kysymys on metsätaloudelle yhtä tärkeä kuin teollisuudelle. Teollisuuden etujen mukaista on tässä tarjoutuvan vaaran korjumiseksi edistää kaikin keinoin metsien hoidon ja metsätalouden kehitystä yleensä.

Metsänhoitolaitoksellemme, joka tavallaan toimii puunjalostus-teollisuuden ja metsänomistajien suhteitten välittäjänä, asettaa tämä asiointi suuria vaatimuksia. Kulutuksen kasvaessa nousee metsän arvo ja tämän mukaisesti tarjoutuu myöskin metsän hoitoon ja met-

sän tuoton lisäämiseen parempia mahdollisuuksia. Metsänhoitolaitok-sen on huolehdittava siitä, että metsän arvonnousun vapauttamat varat käytetään metsiemme tuoton kasvattamiseen ja että metsän-omistajat huomaavat metsän järkipärisen hoidon tärkeyden.

Puunjalostusteollisuutemme on täysin tietoinen tehtäviensä laajakantoisuudesta ja tuntee suuren vastuunsa. Ei itsepäämääränä vaan yhtenä rattaana siinä työssä, joka rakentaa maamme taloude-lista tulevaisuutta, sen kansan hyvinvointia ja elintasoa, on se pyrki-nyt kehittämään tuotantoansa niin pitkälle, että metsien tuotosta saadut työn ja ansion mahdollisuudet kokonaan säilyisivät omassa maassa, tärkeimmän kansallisomaisuutemme tuottamana, metsän omistajia ja koko kansaa hyödyttävänä korkona.

Tämän saattaminen kansanomaiseen tietoisuuteen siten, että metsänomistajat kukin omalta kohdaltaan tietävät, mitä aika vaatii ja että vain toimien yhteisin voimin samaa ja yhteistä päämäärää kohti kykenemme voitokkaasti edelleen kehittämään talouttamme, se on osal-taan metsänhoitolaitoksemme tärkeimpiä, kunniakkaimpia nykyajan tehtäviä.

Tätä tehtävää suorittaessaan Suomen Metsähallitus jatkaa ja täydentää sitä suurenmoista työtä, jonka Metsänhoitolaitos 75 vuoden olemassaolonsa aikana on tehnyt isänmaansa hyväksi. Tämän työn tuloksena merkitsen, että metsävarat, säilyen tuottokykyisinä, edel-leenkin ovat riittäneet täyttämään yhä kasvavan kulutuksen tarpeen ja että varsinkin valtion omistamat metsät entisestään kunnostet-tuina muodostavat valiovaraston, jonka tuoton jatkuvaisuus ainakin nykyhetkeltä katsoen on arvosteltava pysyväksi ja siis on Suomen metsien varsinainen kultavarasto.

Täällä läsnäolevat puunjalostusmiehet juovat sen sitkeän, kau-konäköisen ja edesvastuuntuntoisen työn maljan, jonka 75 v. päivää tänään juhlimme ja joka niin suuresti on ollut omiaan myötävaikutta-maan siihen, että pulavuosien tähän otteeseen meidän maamme koh-dalta päättyessä taloudellinen itsenäisyytemme lepää lujemmalla perustalla kuin milloinkaan ennen.

Tasavallan Presidentin suostumuksella omistamme tämän mal-jan Metsähallitukselle, sen Pääjohtajalle Prof. Cajanderille.

Kansanedustaja Juhon Koiviston puhui yksityismetsätalouden merkityksestä, lausuen seuraavaa:

Vuosisatoina on metsä ihmisen ja varsinkin suomalaisen uudis-viljelijän käsityksessä ollut viljelyksen ja edistyneen vastakohta, peto, joka oli ihmisten asunnoilta karkoitettava, peikko, joka hengitti

hallaa ja tuhoa, erämaa, joka yksinäisyydellään ahdisti. Vähitellen on käsityskannoissa tapahtunut muutos, mutta yhä edelleen on vanhoilla mielipiteillä syvät juurensa. Kaikkialla ymmärretään tosin metsän suuresti kohonnut arvo, mutta puunjalostusteollisuuden ja puutavarakaupan ammottavaan kitaan ollaan valmiit syytämään metsän viimeisetkin puut. Ei vielä käsitetä, että metsää olisi kohdeltava kuin tehtaan koneistoa, joka antaa ihmiselle tuottoansa ja jota ei saa hävittää, ja onhan metsäpääoma yksityismetsänomistajan käsissä siitakin syystä vaarassa, että omistaja voi köyhtyä. Tällä hetkellä on kai mahdollonta kuvitella, miten me voisimme tässä maassa tulla toimeen, jos metsäpääomia niin kulutettaisiin, että teollisuus, joka niistä valmistaa maailman markkinoilla tarvittavia tavaroita, ei raaka-ainetta riittävästi enää saisikaan. Onhan tosin maailmassa maita, joiden metsät ovat hävitetyt tai joissa puuvarastot ovat vähissä, ja ne tulevat kumminkin toimeen. Englannissa on viljan kysyntä ja hinta vaikuttanut niinhyvin peltojen kuin metsien laajuuteen, jälkimäisiä tavallisesti supistaen ja ahdistaan, ja voitaneepa osoittaa muitakin maita, joiden kulttuuri on korkealla kannalla ja joiden metsät ovat vähissä tai olemattomat. Mutta mitä Suomi tekisi laajoilla metsämaillaan, jos metsät hävitettäisiin? Voisiko se näin Pohjolassa, jossa kasvistolle ja eläimistöllekin luonto asettaa rajansa, kasvattaa jotakin muuta kuin puuta, voisiko se, kuten Snellman aikoinaan otaksui mahdolliseksi, tehdä kallionsakin viljelysmaiksi kantamalla niille ruokamullan muualta, se on kysymys, johon en osaa vastata, mutta joka tuskin voisi tulla ratkaistuksi muulla siinä määrin luonnon osoitusten mukaisella tavalla, kuin jos nämä maat saavat olla metsän peitossa.

Maamme talonpoikaisluokalta ei voida odottaa muuta, kuin että se arvostelee toimeentulonsa ja taloudellisen menestymisensä edellytykset aivan kylmästi. Se ei siitä syystä taloudestaan harrasta muuta kuin sellaista, josta se tietää saavansa kouraantuntuvaa hyötyä. Se ei näin ollen myöskään voi uhrata sanottavia metsälleenkään eräänlaisen luonnonihailun tai kauneuden palvomisen takia. Se käsittelee sitäkin taloudellisenä kohteena, jonka on tuotettava tuloja.

Yksityismetsät, joiden hallussa on runsaasti puolet tämän maan parasta metsämaata, ovat näihin asti ja varsinkin viime vuosina olleet omistajilleen, maamme maanomistajaluokalle, mitä suurimmaksi taloudelliseksi tueksi. Ovathan ne nytkin, tämän loppumaisillaan olevan raskaan pulan aikana olleet sinä toivon ankkurina, johon on turvauduttu ja joka ei myöskään ole pettänyt.

Se opetus, jonka metsänomistaja, yksityinen maanviljelijä on kuluneiden vuosien varrella saanut, on johtanut ja johtaa metsätalou-

den arvon tunnustajien riveihin useita, jotka ovat siihen suhtautuneet epäillen. Ja näin häviää maanomistajaluokan mielestä vähin erin se vanha käsityskanta, josta alussa puhuin ja joka vain hitaasti on väistynyt. Mutta, vaikka talonpoika voisikin tunnustaa metsän suuren arvon ja merkityksen, on kumminkin aina se vaara tarjolla, että hänen taloudellinen asemansa heikkenee ja että hän siitä syystä on pakoitettu ottamaan metsästään enemmän kuin hyvä metsänhoito tai kestävä metsätalous sallisi. Yksityismetsänomistaja on siitä syystä aina jonkin verran laskematon ja metsätalouden harjoittajana suorastaan huono, jos hän on köyhä.

Ja näin kiertyy kysymys metsätaloutemme tulevaisuudesta ja yksityismetsiemme jatkuvaisuudesta suurelta osaltaan kysymykseksi siitä, miten metsänomistajaluokka saataisiin taloudellisesti niin turvattuun asemaan, että se voisi metsäpääomaansa säästää järkiperaisen metsätalouden harjoittamista edellyttävässä määrässä. Kaikkialla maailmassa joutuvat taloudelliset kysymykset uuden arvioinnin alaisiksi ja niinpä huomataan, että kaikkialla myöskin talonpoikaisväestön asema ja merkitys punnitaan uudelleen. Ja niinpä havaitaankin, että sen hyvinvointi ja menestyminen on valtion ja kansakunnan perusedellytyksiä. Kun siis meidän maassamme maanviljelijäväestön taloudelliset elinkysymykset yhtämittää ovat olleet ja ovat esillä eduskunnassa ja yhteisissä neuvotteluissa ja monella taholla tätä pidetään liiallisena maanomistajien etuilemisena, on hyvä muistaa, että maanomistajaluokan kenties itsekkäältä tuntuvan toiminnan takana voi olla pyrkimys sellaisen taloudellisen aseman saavuttamiseen, joka takaa yksityismetsiämmekin säilymisen ja niiden paremman hoidon. Sitä mukaa kun tämä pyrkimys toteutuu, saa puutalostava teollisuus myöskin sen takeen, jota se kaipaa ja joka sille välttämättä olisi annettava, että se saa raaka-ainetta jatkuvasti toimintansa turvaamista, ylläpitämistä ja kehittämistä varten.

Käsitykseni mukaan on yksityismetsätalous siinä määrin edelläkosketteleminen kysymysten kanssa kiinteässä riippuvaisuussuhteessa, että en ole voinut olla sitä esittämättä ja toivon, että Metsähallitus, joka joutuu yksityismetsätaloudellisia suuntaviivoja punnitsemaan, edesvastuunsa tuntien ja laajakantoisesti asioita katsoen voisi ottaa esittämäni näkökohdat huomioon.

Ja näin lähestyy yhä määrätietoisemmin meitä se aika, jolloin metsä ei enää olekaan vihollinen eikä peikko, vaan hyvän tekijä, ja jolloin jokainen yksityismetsänomistaja on myöskin metsän todellisen ystävä.

Tilanomistaja, maisteri *Lauri Palojärvi* piti seuraavan puheen:

Tasavallan Herra Presidentti, Herra Pääjohtaja, hyvät herrat!

Minä rohkenen käyttää puheenvuoroa tässä loistavassa juhlassa yksityisenä maanviljelijänä ja metsänomistajana.

Minulla ei ole syytä tässä seurassa esittää, mikä merkitys metsällä on suomalaiselle maanviljelijälle. Viitataan vaan siihen, mitenkä se aina on ollut hänen polttopuu- ja rakennusainetarpeensa tyydyttävä. Entisinä luontaistalouden aikoina oli se hänen kaskimaansa ravinnon antaja. Siitä lähtien kun puunjalostus tässä maassa alkoi, ovat metsämme olleet pitkät ajat varsinaisen rahatulon antajina maanviljelijöillemme ja koko maaseutuväestöllemme. Olojen kehittyessä ja maanviljelyksen voimaperäistyessä on maatalouden työvoimaa täytynyt lisätä varsinkin kesäpuolella. Metsätalous on tässäkin tarjonnut apuaan erinomaisena työvoiman tasoittajana. Tilojen pirstoutuminen perinnön jaoissa haitallisen pieniksi on voitu suuressa osassa maata näihin aikoihin saakka estää metsän turvin ja vain siten on ollut mahdollista säilyttää ne edes jossain määrin samojen sukujen hallussa.

Sikäli kun puunjalostus on kehittynyt sahatavaratuotantoa pittelemälle, on erilaisen puuraaka-aineen kysyntä vilkastunut. Maanviljelijän on täytynyt yhä enemmän kiinnittää huomiota metsätalouteensa. Kun myynnit ennen olivat n. s. päähakkauksien tuloksia harvoin tapahtuvia, olisi ne maanviljelijäin kannalta nykyisin voitava järjestää, jos mahdollista, usein tapahtuviksi mieluummin jokavuotisiksi. Tähän on mahdollisuuksia siten, että raaka-aineen kysyntä on mahdollisimman monipuolista niinkuin se nykyisin jo onkin. Toinen edellytys on se, että kauppaan voidaan tarjota mahdollisimman pieniä määriä. Kolmas ja tärkein edellytys on se, että puu osataan ottaa oikealla tavalla metsästä. Ainoastaan valistunut metsänomistaja, jolla on riittävät metsäalat, voi järjestää metsätaloutensa edellämaintsemilleni edellytyksille. Ottaen kuitenkin huomioon metsänomistajiemme keskimääräisen valistustason ja toiselta puolen heidän pienet metsäalueensa, ei noille edellytyksille voida rakentaa. Apuna on meillä silloin metsänhoitoyhdistyksemme, jotka keskusmetsäseurojemme ja metsänhoitolautakuntiemme valvonnan alaisina voivat antaa mitä suuriarvoisinta apua metsänomistajillemme. Metsänhoitoyhdistyksillämme on jo nykyisin mahdollisuus ajoissa ilmoittamalla yhdistyksensä alueelta myytäväksi tulevat puutavaramäärät yhteiselle myyntijärjestölleen saattaa jäsenensä suurmyyjien asemaan, mitä tavaran laatuun ja hintaan tulee.

Käsitykseni mukaan metsänhoitoyhdistystoiminnan tukeminen on tärkeintä, mitä yksityismetsätaloutemme hyväksi nykyisin voidaan

tehdä. Ainoastaan tämä toiminta takaa metsien säilymisen yhä lisääntyvän myynnin aikana.

Juhliva metsänhoitolaite on aina ollut esimerkkiä antamassa yksityismetsätaloudelle. Se on samalla sen korkein valvoja. Minä toivon, että se sitä edelleen olisi nykyisten suuntaviivojen mukaan ja toivotan sille jatkuvaa onnea ja menestystä.

Piirikuntapäällikkö *A. A. Räsänen* piti puheen metsätalouden merkityksestä saloseudun asukkaille lausuen seuraavaa:

Tiedämme, että jo varhaisimmilta ajoilta saakka ovat metsät olleet esi-isillämme kaikki kaikessa. Metsät runsaine antimineen olivat heidän vilja-aittansa silloin kun maanviljelystä ei vielä tunnettu. Tämän vuoksi metsien kunnioittaminen oli suuri. Niinpä niissä pakanuuden ajalla luultiin asuvan Tapio, metsän jumala. Yhteiset heimo-kokoukset pidettiin pyhissä uhrilehdoissa ja vainajien muiston kunnioittamiseksi valittiin kauneimmat puut asuntojen läheltä karsikoiksi.

Kun maanviljelystä opittiin, oli kaskiviljely ensimmäinen viljelystapa. Ja siitä lähtien jossain määrin aina viime aikoihin saakka on kaskan polttoa maassamme harjoitettu ja kaunista viljaa kaskimailta koottu.

»Eipä nouse Osmon ohra,
Ei kasva Kalevan kaura,
Ilman maan alistamatta,
Ilman kaskan kaatamatta,
Tuon tulella polttamatta.»

Näin lausutaan jo Kalevalassa, mikä todistaa kaskiviljelyksen merkitystä leipäviljan kasvattajana.

Silloin, jolloin puulla ei ollut sanottavaa arvoa, oli jo metsäeläinten nahoilla huomattava merkitys. Keskiajan hansakauppiaat y. m. »saksat», kuten muukalaisia kauppiaita kutsuttiin, vaihtoivat täällä kulkiessaan suolaa, kankaita y. m. tavaraa metsäeläinten, kuten oravan, ketun ja majavan nahkoihin. Näihin aikoihin mainitaan myös jo terva kauppatavarana, josta sittemmin kehittyi pitkäksi ajaksi, vieläpä tämän vuosisadan alkuun saakka hyvinkin tärkeä vientitavara ja monien takamaiden tärkein tulolähde. Aina Kainuun uloimmilta perukoilta, Suomussalmelta ja Kuhmoniementä laskettiin vielä 30 à 40 vuotta sitten joka kevät lukemattomia tervaveneitä Kajaaniin tai Oulun »tervahoviin», josta takaisin tullessa koskia ylös kiskottiin raskaita suola-, jauho- y. m. lasteja. Sellaiset sanonnat

kuin »Oulua soutamassa», »velkainen kuin tervan vetäjä» y. m. ovat peräisin näiltä ajoilta. Vielä nykyäänkin erällä syrjäseuduilla tervaa poltetaan, joskin tervan kuletuksella toimitetaan luonnollisesti nykyaikaisilla kulkuvälineillä.

Saloseutujen asukas on puuta aina tarvinnut ja voinut käyttää mitä moninaisimpiin kotitarpeisiinsa. Puhumattakaan rakennus-, poltto- ja aidaspuista, on puuta varhaisemmillä ajoilla käytetty aivan yksinomaan ja nykypäivinäkin melko suurelta osalta esim. astiain, ajo- ja peltotyökälyjen valmistukseen. Vanhastaan on saloseutujen asukas paljon rakastanut puhdetöitä, jolloin näitä kaikkia on puusta tehty. Vielä nykyisen vanhemman miespolven lapsuuden aikana käytettiin puuta jopa lampunkin asemasta. Päretulen kanssa kuljettiin silloin talousaskareissa ja iloinen takkavalkea loimusi tuvassa.

Samoihin aikoihin, jolloin saloseutujen maanviljelys oli kehittyvätöntä ja pääasiassa kaskiviljelyn sekä karjalle luonnon niityiltä koottavien heinien varassa, ja jolloin melkein ainoat tulolähteet olivat tervanpoltosta, metsästyksestä ja kalastuksesta, joutui saloseutujen asukas katovuosina usein ottamaan leipänsäkin petäjästä. Syötiin pettua. Nykyään sentään vuosien 1917—18 jälkeen, jolloin viimeksi pettua sanottavammassa määrässä takamailla syötiin, ovat olot paljon kehittyneet sitä mukaa kuin metsä- ja maatalous on kehittynyt ja puun arvo on noussut. Nykyään tarjoaa metsätalous ansiotyötä saloseutujen asukkaille kaikkina vuoden aikoina, pienempiä n. s. luppoaikoja lukuun ottamatta. Sadoissa miljoonissa markkoissa on lausuttava se rahamäärä, joka saloseutujen asukkaille vuosittain nykyään tulee yksinomaan työpalkkoina metsätöistä. Metsätyömälle saa hän myös vaivatta myydyksi kaiken sen, mitä hänen maataloutensa ehkä pystyy yli kotitarpeen tuottamaan. Maatalouden alalla tapahtunut kehitys on myös jo melkoisessa määrin päässyt vaikuttamaan kaukaisimmillakin saloseuduilla. Kaskiviljelys on jäänyt entisessä muodossaan unohduksiin ja sijalle on tullut peltoviljelys ja suoviljelys. Lukemattomat takamaiden suot kuitenkin vielä odottavat viljelijäänsä ja tarjoavat paljon mahdollisuuksia uutis-asutuksen leviämiseksi.

Kovaa työtä on saloseudun asukkaalle tehtävä jokapäiväisen leipänsä eteen. Mutta sittenkään ei syntyperäinen saloseudun asukas näistä Tapiolan taloista halua pois. Hän viihtyy parhaiten metsän keskellä ja on siellä myös karaistunut kestävästi pahimmatkin ilmat ja vaikeimmat vastukset. Niin kauvan kuin metsät voivat antaa hänelle vaatimattomakaan elämisen mahdollisuudet, säilyy ja vaittomaisesti kehittyvä hänessä myös rakkaus isänmaahansa, joka hänestä vaaran uhatessa tulee löytämään mitä parhaimman puolustajan.

Metsäkoulun johtaja *Einar Stjernvall* puhui vainajille lausuen seuraavaa:

Vietämme kallista merkkipäivää, metsänhoitolaitoksemme perustamismuistoa. Tämä muisto yhdistää metsämiehiä ja metsänystäviä kiitollisuudella ja kunnioituksella ajattelemaan ja muistelemaan niitä menneitä sukupolvia, jotka aikansa uutterasti, usein epäkiitollisissa olosuhteissa, ovat ahertaneet Suomen kansallisuusmuistonsa, metsiemme, hyväksi ja nyt lepäävät maan povessa.

Menneen sukupolven työ oli suurarvoista. Se oli kelpo työtä niinmittaan kuin sisältöön nähden. Entisen ajan metsämiehet, niin korkeammat kuin alhaisemmat, vaalivat uskollisesti kansamme suurta metsäpääomaa. Heidän povessaan paloi rakkaus metsiin ja he olivat tyytyväiset elämäänsä metsien keskellä. Myöskin voi menneitten sukupolvien historia kertoa metsämiespersoonallisuuksista, jotka antoivat herätteitä ja vaikutelmia aikakaudelleen ja veivät metsäasiaa pitkiä askeleita eteenpäin.

Vaikkakin vanhan ajan metsämies toimi usein saamatta aikakaudeltaan pienintäkään tunnustusta tai virkistyksen aihetta, oli vanhan ajan metsämies yleensä tyytyväinen kohtaloonsa, etsien luonnon helmasta niitä elämän aarteita, joita nykyaikaa eläjä ehkä harvoin etsii. Suurien metsien hiljaisuus ja syvyys, metsäjärvien kirkkaus ja tyyneys, erämaan arvaamaton lumo, korvasi sen monimuotoisen henkisen ja aineellisen arvon, jonka nykyaika korkeine kulttuureineen halukkaille niin ylenpalttisesti tarjoaa. Muistakaamme lämmöllä, kiitollisuudella ja kunnioituksella kalliin metsäasian edistäjiä, metsiemme poismenneitä niin korkeampia kuin alhaisempia palvelijoita.

Puhuja jatkoi ruotsiksi:

Forstväsendet begår en minnesdag
och tanken söker sig till gångna släkten
av skogsmän, som ha fyllt med liv och själ
sitt värv och varit med från morgonväkten
i arbetet för Finlands skogars väl.
Vår tid bevarar många vackra drag
av gamle skogsmannen, som ej är glömd,
den gamle skogsmannen, som redobogen
sin hydda redde djupt i ödemark
samt dog förrän han skåda fått en mogen
och riklig skörd, en tid av kraftverk stark,
i skogens gröna guld en stormakt gömd.

Den svunna tidens id, som givit rum
 för nya skapelser och forskarmöda,
 var av den art, som på sin framtid trott,
 den trott att sådden ger i framtid gröda.
 Nu döljs ej kraften, som i skogen bott,
 den brutit fram lik forsens stänk och skum.
 Vål var den gamle tidens skogsman kärv,
 men han var varm för Finlands skogars framtid,
 evad i stort han verkat eller smått
 han var en verksam kraft uti sin samtid,
 om större eller mindre pund han fått
 han strävade med trohet i sitt värv.

Den gamle skogsman ägde skogens frid,
 hans väg gick bort från larmet och från flärden;
 ett liv i skogen var hans ideal,
 det var den bästa lott i denna världen,
 det vet nog stjärnorna i eterns sal,
 som blicka från sin höjd på varje tid. —
 De fyllt sitt värv den svunna tidens män,
 vi minnas dem med värme, som man minnes
 en skara vänner, vilka vandrat hän
 dit bort där ingen återvändo finnes,
 och ljusst och högt liksom en stockelds sken
 de gamle skogsmäns minne lever än.

På denna minnesdag är även kärt
 att minnas skogens tjänare, de ringa,
 som redligt levat och som manligt dött;
 ett hell för deras minne vill jag bringa,
 i Finlands skogar de sin kraft ha nött,
 det gjort också sitt inlägg hedervärt.
 Jag avser här den gamle skogsvakt, som
 i trohet var en förebild och stilla
 han gick bredvid sin förman som en vän,
 en skogens genius, trogen i det lilla;
 ja pliktfasta de voro desse män,
 de vände för en fara icke om.

Snart klär sig i sin praktdräkt all natur,
 som hon plär göra när hon väntar våren,
 och bäcken sorlar glatt uppå sin stråt

och ringlar sig kring unga videsnären,
 i skogens pelarsal hörs fågellåt
 och vinden susar högt i gran och fur.
 Men det är vemod över minnets fröjd,
 det är som sörjde skogen sina vänner,
 som gått till vila ifrån skogens id,
 det är ett vemodsdrag som skogen känner,
 liksom en hälsning från en högre frid,
 liksom en fläkt från vida rymders höjd.

Johtaja K. O. *Elfvig* piti Evolle ja A. G. Blomqvistin muistolle seuraavan puheen:

Rikets Herr President, Herr Generaldirektör.

När gångna tiders forstliga minnen och andar manas fram, stannar den äldre forstmästargenerationen inför det minnesrika Evois, den högsta forstliga undervisningens vagga där borta i hjärtat av Finland, omgivet av susande furor och mitt ibland små speglande ödemarksjöar. Tankarna gå också till den man, Dr Anton Gabriel Blomqvist, som framom andra var den centrala personen i Evois Forstinstituts liv, denne kunskapsrike, intresserade lärare, som för 75 år sedan avlade examen inför styrelsen för lantmåteri- och forstväsendet i vårt land och erhöi den klangfulla titeln forstkonduktör, och som sedan under mer än 40 år från 1860 börjande först såsom privatlärare sedan som lektor och från år 1870 till år 1903 såsom direktor stod i spetsen för nämnda institut. Han hade förmågan att hos sina elever ingjuta den skogsanda, som bär genom tiderna. Man har här försökt utmåla den gamla tidens forstmän såsom något slags folkets fiender. Jag kan ej förstå annat än att detta är en synvilla, ty dessa forstmästare skolades under Blomqvists ledning framförallt till män, hängivna sitt levnadskall och fosterlandet. Vi måste komma ihåg, att de så gott som utan undantag voro statstjänstemän och såsom sådana måste ingripa emot det självsvald och den egenhandsrätt, som folket vant sig vid att utöva i kronoskogarna. Det var detta, som föranledde deras impopularitet och icke språket. Det är ofärdsåren och det som sedan dess följt, som tillfogat vårt folk så mycket lidanden.

Oi Evo, sinä vanhemman metsänhoitajasukupolven muistorikas lempipaikka, sinä korkeamman metsänhoito-opetuksen ensimmäinen kehto tuolla kaukana Suomen sydämeen kätkeytynä, humisevien honkien ympäröimänä siintävien pikku salojärvien keskellä. Sinun

muistollesi omistamme tänäänkin ajatuksemme ja sille miehelle, Tri Anton Gabriel Blomqvist'ille, joka yli 40 vuoden toiminta-aikana oppilaihinsa sai luoda sitä metsähenkeä, joka kantaa kautta aikojen. Täällä on koetettu esittää vanhaa metsänhoitajasukupolvea jonkinlaisena kansan vihollisena. Minun ymmärryksen mukaan tämä käsitys on mielikuvitus. Olihan tämä vanha virkakunta johtajansa Blomqvist'in kasvattamana noita metsiemme uskollisia työhahertajia, jotka ennen kaikkea pitivät isänmaan etuja silmämäärään ja olivat todellisia isänmaan ystäviä. Täytyy muistaa, että sen aikuiset metsänhoitajat milt'ei poikkeuksetta olivat valtion virkamiehiä, ja että heidän piti kohdistaa toimintansa sitä vallattomuutta ja omankäden oikeuden käyttöä vastaan, johon kansa oli tottunut valtion metsiin nähden. Siitä viha eikä kielestä! Se on routavuosilta vuosisadan käänteessä ja niitä seuranneilta ajoilta kun meitä on kohdannut se, joka on saanut niin paljon kärsimyksiä aikaan kansallemme.

Kohottakaamme maljan Evon Metsäopiston ja Tri Anton Gabriel Blomqvist'in muistolle omistaen tämän maljan myös sille vanhalle metsänhoitajasukupolvelle, joka uskollisuudessa metsätalouden tehtäviä kohtaan piti isänmaataan ennen kaikkea rakkaana.

Må vi tömma vår bägare till Evois Forstinstituts och Dr Anton Gabriel Blomqvist's minne och i denna skål innesluta jämväl den gamla forstmästaregeneration, som i trohet tjänade sin skogsmannauppgift och sitt fosterland.

Esittelijäneuvos Yrjö Loimaranta esitti Suomen kansankirkon ja kirkollisen hallinnon tervehdyksen seuraavin sanoin:

Herra Tasavallan Presidentti, Herra Pääjohtaja!

Kun ohjelmaan merkityt puheenvuorot nyt ovat käytetyt, pyydän Suomen Arkkiepiispan Lauri Ingmanin toimeksiannosta kunnioitavimmin esittää tässä juhlatilaisuudessa Suomen kansankirkon ja kirkollisen hallinnon onnittelut ja tervehdyksen Herra Pääjohtajalle ja Teidän kauttanne Metsähallitukselle, joka yli neljäkymmenen vuoden ajan on valvonut ja johtanut Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja seurakuntain metsiä, kansankirkkomme tärkeintä taloudellista tukea. Tämän ajanjakson kuluessa on Metsähallitus sellaisella taidolla ja johdonmukaisuudella hoitanut tätä tärkeää tehtäväänsä, että kirkollisvirkatulojen metsien arvo on hyvin huomattavasti kohonnut ja niiden vuotuinen tuotto tuntuvasti lisääntynyt. Myöskin on se vastustus, jota alkuaikoina oli havaittavissa tätä huoltotyötä kohtaan vuosien kuluessa yhä enemmän vähentynyt,

jopa siihen määrään, että nyt voidaan sanoa koko kirkollisen hallinnon ja valvutuneiden seurakunnallisten elinten aivan yksimielisesti pitävän suurena onnena, että kirkolliset metsät ovat joutuneet metsähallinnon valvonnan ja huollon alaisiksi. Ja kaikkein useimmissa seurakunnissammekin tämä jo täydellisesti oivalletaan. Samalla kun tästä esitän kansankirkkomme tunteman kiitollisuuden, rohkenen lausua toivomuksen, että sama hyvä yhteistyö edelleenkin saisi häiriintymättä jatkua ja kehittyä tällä kansankirkkomme taloudellista asemaa tukevalla alalla.

Norjan metsähallituksen päällikkö *K. Sörhvaus* esitti skandinavisten vieraiden kiitokset, lausuen seuraavaa:

Jeg ber om tillatelse til å få si et par ord.

På vegne av de her tilstedeværende representanter for statskogvesenet i de skandinaviske land — Domänstyrelsen m. fl. i Sverige og Skogstyret i Norge — ber jeg om til Finska Forststyrelsen å få frembære en hjertelig takk for innbydelsen til Finska Forstforvaltningens 75 års jubileum og for den store elskverdighet og gjestfrihet vi her har møtt. Vi ser i denne innbydelse et uttrykk for erkjennelse av samhörighet og interessefelleskap mellem de nordiske land på skogbruksområdet og som vi tilfulle verdsetter. De nordiske lands statlige skogvesen har mange fellesinteresser. Naturligvis er det visse forskjelligheter som er begrunnet bl. a. i landenes noget forskjellige administrative opbygning, statsskogarealenes forskjellige størrelse og betydning for den nasjonale husholdning og andre forhold. Jeg kan således eksempelvis nevne den forskjell det gjør når man på den ene side har de svære statsdomäner i Finland og Sverige i motsetning til de relativt beskjedne statsdomäner i mitt land, men tiltross for at forholdene delvis er noget forskjellige, vil fremskritt og gode reformer på området i det ene land øve sin innflytelse i det annet, og nu meget mere og langt raskere enn før.

Om Finske Forstforvaltningens store fortjenester i de forgangne 75 år har tidligere taler gitt uttrykk for. Jeg vil blott understreke at all erfaring viser, at det er av stor betydning for et lands skogbruk, at et lands statsdomäner og statsskoger skjottes og forvaltes av en dyktig forstet og på en fremragende måte, som kan virke befruktende og være til eksempel for det private skogbruk. Jeg mener ikke dermed at ikke privatskogbruket også virker ansporende på statsskogbruket, — både stats- og privatskogbruket kan virke gjensidig befruktende, men jeg mener at det er riktig at det offentlige forststyre beholder en viss ledelse og plikten til å overvåke den private skoghusholdning.

Organisasjonen av den finske forstforvaltning og forststyrelsen har efterhvert avfødt eller bidratt til å skape det forstlige undervisningsvesen, det forstvidenskapelige forsøksvesen og forstvidenskapelige arbeider forøvrig og de organisasjoner og institusjoner som arbeider med den private skoghusholdnings fremme. I mitt land fikk man allerede i 1736 en ordnet forstet, idet det under ledelse av de tyske forstmenn, brødrene v. Langen, blev antatt 27 tyske forstmenn, hver i sine distrikter, til å overvåke vesentlig privat-skogbruket. Ordningen bestod imidlertid ikke lenge, tiltross for at det var dyktige menn i ledelsen, da man bl. a. gjorde den skjebnesvangre feil at man tok fatt på privatskogbruket, som ennå ikke var modent for en slik reform, istedetfor på å få ordnet en bedre administrasjon og skjøtsel av statsskogene. Hadde man tatt fatt på statsskogene, hadde ordningen antagelig blitt varig. Efter et nytt lignende forsøk en tid senere blev arbeidet opgitt, og man fikk først den nuværende forstadministrasjon omkr. 1860, og fult utbygget blev den først i 1874. Siden den gang har det ut fra statsskogadministrasjonen efterhvert utviklet sig de øvrige organer for fremme av skogstellet — skogbruksundervisningen, de private skogsvårdsorganer, det forstlige forsøksvesen m. v.

I Sverige har såvidt jeg forstår utviklingen tildels artet sig noget anderledes, idet privat-skogskjøtsel tildels tidlig blev viet stor oppmerksomhet av de store jernverksbolag og andre bolag som eiet svære skogvidder og som tidlig tok hånd om sine skogers riktige skjøtsel, hvorfor privatskogbruket der tidlig kom i forgrunnen.

Jeg har under mitt besøk her bragt i erfaring at utviklingen i skogbruket i Finland ligner meget eget lands, ikke minst med hensyn til den offentlige forstforvaltnings — Forststyrelsens — forhold til den private skoghusholdning.

Jeg vil som sagt med disse ord på vegne av de tilstedeværende representanter for de skandinaviske statsskogadministrasjoner og på egne vegner få takke for oss, og til denne takk vil jeg få lov til å føie et ønske om fortsatt fremgangsrikt arbeide for Finska Forstforvaltningen og dens styrelse — Finska Forststyrelsen — i årene fremover til held og lykke for Finland og hoper på godt samarbeide til fremme av Nordisk skogbruk.

Jeg ber om å få utbringe en skål for Finska Forststyrelsen og retter denne skål til Forststyrelsens dyktige og energiske chef generaldirektør Cajander.

Toimitusjohtaja, tuomari *Väinö Tanner* piti seuraavan puheen:

Hyvät herrat.

Pyydän anteeksi, että rohkenen häiritä herrojen miellyttävää keskustelua kahvin ja sikaarien ääressä, vaikka en olekaan puhujain luetteloon merkitty. Teen tämän Metsähallituksen pääjohtajan, herra Cajanderin suostumuksella ja esittääkseni pari ajatusta, jotka ovat tulleet mieleeni tämän illan puheita kuunnellessani.

Tervehdyspuheessaan pääjohtaja Cajander esiintoi valittelunsa senjohdosta, ettei tähän tilaisuuteen ollut mahdollista kutsua työläisten edustajia mukaan. Omasta puolestani yhdyin tähän valitteluun, sillä siksi tärkeä osuus on myöskin työntekijöillä metsänhoidon edistämässä ja metsän tuotteiden jalostuksessa, että heitäkin olisi sopivissa tilaisuuksissa muistettava. En tietenkään voi vaatia itselleni oikeutta esiintyä näiden poissaolevien työntekijäin puolesta, mutta haluaisin kuitenkin esittää niitä mielialoja, joita arvelen tämän ryhmän mielissä näihin aikoihin liikkuvan.

Näinä päivinä on useissa puheissa sattuvasti kuvailtu, miten tärkeän osan metsät muodostavat Suomen kansantaloudessa. Niissä on Suomen rikkaus ja metsistä saaduilla tuloilla olemme voineet ylläpitää niinkin korkeita elämänvaatimuksia kuin nykyisin nautimme. Metsäntuotteita maasta viemällä olemme voineet maksaa ne tavarat, joita ei omassa maassamme tuoteta, mutta joita välttämättä tarvitsemme. Puunjalostusteollisuuden miesten ansioksi on luettava, että heidän tarmonsä ja joustavuutensa avulla maamme on voinut hankkia lännessä uusia markkinoita menetettyään entiset idässä. Siten olemme voineet ylläpitää runsasta puunjalostustuotteiden vientiä, joka nykyisin nousee yli $\frac{4}{5}$ maan koko viennistä. Sen kautta ja viimeaikaisten onnellisten konjunktuurien avulla on meidän ollut mahdollista saavuttaa viime vuosien runsaat vientiylijäämät, jotka ovat huomattavalla tavalla helpottaneet rahallista tilannetta maassamme.

Sikäli on siis tämä tuotannonala tullut hoidetuksi kaikkia Suomen kansalaisia tyydyttävällä tavalla.

Sitävastoin on ollut melkoistakin erimielisyyttä siitä, ovatko täten maahan saadut ansiot oikeassa suhteessa jakaantuneet kaikkien niiden kesken, jotka ovat olleet osallisina niiden hankkimisessa. Ennenkuin tämä tulos on voitu aikaansaada on sitä hankkimassa täytyntä olla kolme eri tekijää: metsänkasvattajat ja -omistajat, pääoma, joka on rakennuttanut tehtaot, missä metsistä saatu raaka-aine on jalostettu, ja työläiset, jotka ovat kaataneet metsän, uittaneet puut ja suorittaneet tehtaissa vaadittavan ruumiillisen työn.

Julkisessa keskustelussa on voitu havaita, että näiden eri tekijäin kesken on ollut huomattavaa erimielisyyttä siitä, onko saatujen tulojen jakaantuminen niiden kesken tapahtunut oikeassa suhteessa. Sekä metsänkasvattajat että varsinkin työläiset ovat olleet tyytymättömiä heille tulleeeseen osuuteen, ensin mainitut saamiinsa metsänhintoihin ja työntekijät nauttimiinsa palkkatuloihin. Viimeksi mainittujen työansiot ovatkin monessa tapauksessa viime vuosina laskeneet arveluttavan alhaiselle tasolle.

Tämä tilaisuus ei ole oikea paikka toivomusten esittämiseen siitä, millaisia jakoperusteita näiden metsistä saatujen tulojen jaossa olisi noudatettava. Se yleinen ohje myönnettänee kuitenkin oikeaksi, että jokaisen näistä kolmesta mukana olevasta tekijästä: metsän omistajan, pääoman ja ruumiillisen työn tekijän olisi saatava kohtuullinen korvaus osuudestaan tässä tärkeässä kansantaloudellisessa työssä.

Eräs toinenkin ajatus on tänä iltana mielessäni väikkynyt.

Me olemme viettäneet Metsähallituksen 75-vuotisen olemassaolon juhlaa ja pidetyistä puheista on pyrkinyt esiin se käsitys, ikäänkuin tällä hetkellä olisimme jonkin hyvin pitkän työkauden todistajina. Tottahan kyllä on, että 75 vuoden toimikausi on kunnioitettavan pitkä tavallista mittapuuta käyttäen. Mutta jos ottaa huomioon sen omaisuuden laadun, joka on ollut Metsähallituksen hoidettavana, on tähänastista toimikautta sittenkin pidettävä lyhyenä ja vaatimattomana. Jos kuvittelemme mielessäme, että Metsähallituksen toiminnan alkuaikoina olisi istutettu tai kylvetty uusia metsiköitä, alkaisivat ne parhiksi näihin aikoihin joutua täyteen kypsyyden ikään, eikä tämäkään olisi mahdollista muualla kuin eteläisimmässä Suomessa. Kun sadon korjaaminen metsistä vaatii näin pitkän ajan, on pidettävä erittäin onnellisena tapauksena sitä, että valtiolla on hallussaan siksikin suuria metsäalueita kuin meillä Suomessa on laita. Valtiolla on mahdollista omistaa niille kaikkea niiden tarvitsemää hoitoa mahdollisimman pitkää sihtiä käyttäen. Palkkatuloillaan eläjän ei tarvitse tehdä pitkäaikaisia suunnitelmia elämänsä järjestäessään ja maanviljelijäkin voi tavallisesti tyytyä 5—10 vuoden suunnitelmiin. Metsänhoidossa sensijaan tarvitaan paljon pitemmälle tähtääviä suunnitelmia, koska vasta kolmas sukupolvi joutuu nauttimaan siitä, mitä nykyinen polvi on alkuun pannut.

Vaikkakin Metsähallitus 75-vuotisena toimikautenaan on ennättänyt suorittaa huomattavan päivätyön metsiemme hyväksi, ei sen vaikutus — kun ottaa huomioon metsiemme pitkän kypsymiskauden — ole vielä ennättänyt riittävässä määrin tuntua maamme suuressa metsäomaisuudessa. Yleisesti myönnetään, että yhä vieläkin on

paljon työtä suoritettavana ja että oikeastaan vasta nyt alamme olla todellisen työn alussa ja selvillä siitä, mitä kaikkea on tehtävä. Satojatuhansia hehtaareja kasvukelpoisia soita on kuivatettava ja metsitettävä, arvottomien puulajien vallassa olevia maita on niinkään satojatuhansia hehtaareja istutettava, perkaus- ja raivaushakkauksia on runsaasti suoritettava ennenkuin voimme myöntää tehneemme kaiken, mitä kunnolliselta metsänhoidolta voidaan vaatia. Jos ja kun nämä välttämättömät työt saadaan suoritetuksi, voidaan metsien — tämän kansallisen rikkautemme tuotto kohottaa vähintään kaksinkertaiseksi. Kun Metsähallitus on ennättänyt vaikuttaa vielä toiset 75 vuotta, voidaan toivottavasti vieläkin suuremmalla pätevyydellä kuin tällä hetkellä todeta sen suorittaman työn suuri merkitys.

Toivotan menestystä Metsähallituksen vastaiselle vastuunalaiselle työlle ja kohotan lasini sen lupaavalle tulevaisuudelle.

Sähkösanomatervehdyksiä olivat metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhlan johdosta lähettäneet:

Eesti Metsadewalitsus (Eestin Metsähallitus) — Tallinn,
 Eesti Metsateenijate Uehingu Keskjuhatuse (Eestin Metsävirka-
 miesten yhdistyksen Keskushallitus) — Tallinn,
 Eesti Metsauehingute Liit, Eesti Metsauelemate Uehing (Eestin
 Metsäyhdistysten Liitto ja Eestin Metsänhoitajain yhdistys)
 — Tallinn,
 Norsk Forstmannsforening, Lange, Kock — Oslo,
 Metsämiesten Keskuseura — Tampere.

Price and Pierce Co Ltd — Lontoo,
 Suomen Sahanomistajayhdistys, Wrede — Helsinki,
 Suomen Paperitehtaitten Yhdistys, Walden, Procope — Helsinki,
 Suomen Paperi-Konttori — Helsinki,
 Suomen Selluloosayhdistys — Helsinki,
 Suomen Faneritehdasyhdistys — Helsinki,
 Suomen Rullatehdasyhdistys — Helsinki,
 Suomen Puuhiomoyhdistys — Helsinki,
 O-Y Laskela A-B — Laskela,
 Kymi-yhtiön Johtokunta — Helsinki,
 Karhula Osakeyhtiö, Anders Kramer — Karhula,
 Kemi-yhtiön Johtokunta — Helsinki,
 Yhtyneet Paperitehtaat Osakeyhtiö — Helsinki,

Osakeyhtiö Walkiakoski, Walden — Helsinki,
 Aktiebolaget J. W. Enqwist Osakeyhtiö, Anton af Forselles —
 Tampere,
 O-Y Toppila — Oulu,
 Nordiska Trävaru Export — Helsinki,
 Kajaanin Puutavara Osakeyhtiö — Helsinki,
 Aktiebolaget Uleå Osakeyhtiö — Helsinki,
 Feldmühle Papier und Zellstoffwerke Aktiengesellschaft — Stettin,
 Direktion Zellstoffwerke Waldhof — Berlin,
 Osakeyhtiö Herman Lindell — Helsinki,

Presidentti Lauri Kr. Relander — Helsinki,
 Johtaja Henry Bell — Lontoo,
 Professori Agnar Barth — Aas, Norja,
 Ministeri Hj. J. Procopé — Helsinki,
 Helsingin Osakepankin pääjohtaja — Helsinki,
 Kemyhtiön toimitusjohtaja, fil. maisteri Ekholm — Lontoo,
 Kauppaneuvos Heikki Peura — Iisvesi,
 Professori Erik Lönnroth — Warsova,
 Ylijohtaja Eero Hatva — Iisalmi,
 Lähetystöneuvos, vapaaherra Ernst Fabian Wrede — Helsinki,
 Ylimetsänhoitaja Iwar Snellman — Kemi,
 Ylimetsänhoitaja Emil Wichmann — Oulu,
 Metsänhoitaja Thomas Cannelin — Uusikylä,
 Metsänhoitaja Hugo Roos — Pietarsaari,
 Ylimetsänhoitaja J. O. Grönmark — Iisalmi,
 Metsänhoitaja Einar Reuter — Kajaani,
 Metsäpäällikkö, metsänhoitaja Jarl Sundqvist — Rovaniemi,
 Metsätaloudentarkastaja A. E. Järvinen — Rovaniemi,
 Metsänarvostelija Axel L. Castrén — Rovaniemi,
 Metsänarvostelija Armas Kolström — Rovaniemi, ja
 Piiritarkastaja V. H. Koponen — Rovaniemi.

Henkilökohtaisesti olivat pääjohtaja Cajanderille käyneet esittämissä onnittelunsa:

pääjohtaja W. Poppius tullihallituksen puolesta,
 I. divisioonan komentaja, kenraalimajuri A. E. Heinrichs, ja
 johtaja Carl Degener kaikkien hänen johdossaan olevien puunjalostusteollisuuslaitosten puolesta.

Summary.

75 years' jubilee of the Finnish Forest Service on April 19th, 1934.

Summary.

In view of 75 years having elapsed in 1934 since the Finnish Forest Service was founded, the Board of Forestry decided in honour of the occasion to arrange a commemoration festival in connection with the 10th Forestry Week, when the Society of Forestry in Suomi also celebrated its 25 years' jubilee. In accordance with the scheme drawn up the 75 years' jubilee of the Forest Service was celebrated on April 19th, 1934, according to the following programme:

10 a. m. Visit to the grave of C. W. Gylden, the founder of the Forest Service.

2 p. m. Commemoration festival in the hall of Helsinki University.

8 p. m. Banquet in Hotel Kämp.

The publication contains the speeches and addresses delivered on these occasions. These describe the activities of the Forest Service in various directions, but at the same time they illustrate the general attitude to the Forest Service at various times.

Referat.

**Fest zum 75-jährigen Bestehen des Finnischen Forstwesens
am 19. April 1934.**

Referat.

Da i. J. 1934 75 Jahre seit der Begründung des finnischen Forstwesens verflossen sind, beschloss die Forstdirektion, zur Feier dieses Ereignisses im Zusammenhang mit der 10. Forsttagung ein Erinnerungsfest zu veranstalten, wobei zugleich die Forstwissenschaftliche Gesellschaft in Suomi ihr 25-Jahrfest beging. Plangemäss wurde die Feier zum 75-jährigen Bestehen des Finnischen Forstwesens am 19. April 1934 nach folgendem Programm abgehalten:

um 10 Uhr Ehrenbezeugung am Grabe des Begründers des Forstwesens, des wirklichen Staatsrates C. W. Gylgén,

um 14 Uhr Gedenkfeier in der Aula der Universität Helsinki und

um 20 Uhr Festessen in den Festräumen des Hotels Kämp.

Die Veröffentlichung enthält die bei diesen Gelegenheiten gehaltenen Reden und Vorträge. Dieselben behandeln verschiedene Seiten der Tätigkeit des Forstwesens, beleuchten aber zugleich die Stellung der öffentlichen Meinung im Wandel der Zeiten zu dem letzteren.

Publications of the Society of Forestry in Suomi:

- ACTA FORESTALIA FENNICA.** Contains scientific treatises dealing with forestry in Suomi (Finland) and its foundations. The volumes, which appear at irregular intervals, generally contain several treatises.
- SILVA FENNICA.** Contains essays and short investigations in the subject of forestry in Suomi. Published at irregular intervals. Each essay appears as a separate volume.
- COMMENTATIONES FORESTALES.** Contains investigations and other essays regarding forestry and other spheres connected with it in other countries than Suomi. Published at irregular intervals. Each volume generally contains only one treatise.

Die Veröffentlichungsreihen der Forstwissenschaftlichen Gesellschaft in Suomi:

- ACTA FORESTALIA FENNICA.** Enthalten wissenschaftliche Untersuchungen über die finnische Waldwirtschaft und ihre Grundlagen. Sie erscheinen in unregelmässigen Abständen in Bänden, von denen jeder im allgemeinen mehrere Untersuchungen enthält.
- SILVA FENNICA.** Diese Veröffentlichungsreihe enthält Aufsätze und kleinere Untersuchungen zur Waldwirtschaft Suomis (Finnlands). Sie erscheint in unregelmässigen Abständen. Jeder Aufsatz erscheint als besonderer Band.
- COMMENTATIONES FORESTALES.** Enthalten Untersuchungen und Beiträge zur Waldwirtschaft und damit zusammenhängenden Fragen für andere Länder als Suomi. Sie erscheinen in unregelmässigen Abständen. Jeder Band enthält im allgemeinen nur eine Untersuchung.

Publications de la Société forestière de Suomi:

- ACTA FORESTALIA FENNICA.** Contient des études scientifiques sur l'économie forestière en Suomi (Finlande) et sur ses bases. Paraît à intervalles irréguliers en volumes dont chacun contient en général plusieurs études.
- SILVA FENNICA.** Contient des articles et de petites études sur l'économie forestière de Suomi. Paraît à intervalles irréguliers. Chaque article constitue habituellement un volume.
- COMMENTATIONES FORESTALES.** Contient des études et des articles sur l'économie forestière et les branches connexes dans les pays autres que Suomi. Paraît à intervalles irréguliers. En général, chaque volume ne contient qu'une étude.